Alice Brandt. En kvinnoprofil

Bokutgåva

H. Österlings förlag, Helsingborg 1888.

FÖRETAL.

Då jag skref mottot på första sidan, kom jag plötsligt ihåg, att bröderna Goncourt just här – i ”Charles Demailly” – såsom *préface* satt ett litet citat af La Bruyère. ”Jag säger bara det jag säger och alldeles inte det, som man försäkrar, att jag har *velat* säga, och ännu mindre svarar jag på det, som man således låter mig säga, och som jag rent inte har sagt”. När man härhemma i dessa tider skrifver en roman, är det också så godt, att man strax begynner med detsamma – att reservera sig.

Då jag kallar denna min andra bok »Alice Brandt», liksom jag kallade den första »Berta Funcke», är det för att än en gång betona – hvad jag så många gånger i anl. af novellen ”Pyrrhussegrar” sökt häfda – att det är blott *individen*, alldeles inte *typen*, som jag vill skildra. Och detta helt enkelt på den grund, att jag inte tror der bland moderna bildade kvinnor *fins* någon gifven typ. Naturligtvis, jag kan ju blott döma efter min egen erfarenhet, men då jag, ända ifrån det jag kunnat tänka, alltid – medvetet och omedvetet – iakttagit alla de unga flickor jag mött på min väg (och de ha varit många) och aldrig påträffat genomsnittstypen, så är det ju inte underligt, att jag är benägen att tro, att den traditionelt »typiska» unga flickan – hon, med den skära hyn och de nedslagna ögonen, som var frisk som en nötkärna och glad som en sommardag – i det närmaste är försvunnen ur det moderna lifvet, alldeles som »ingénuen» ur det moderna dramat.

Och för att en gång för alla fritaga mig från något slags »tendens»-uppsökande i mitt arbete, framsätter jag här som äfven *min* mening Flauberts ord till George Sand:

»Je trouve qu’un romancier *n’a pas le droit d’exprimer son opinion sur quoi que ce soit.* Est-ce que le bon Dieu l’a j’amais dite – son opinion?»

Stella Kleve.

The time I've lost – – – – In watching and pursuing The light, that lies In womans eyes. – My only books were womens looks.

Thomas Moore

– Quand le monde fut fini, c’était un dimanche. Dieu, n’ayant rien à faire, fit l’amour.

– Allons donc! C’est l’homme qui a inventé l’amour. – – Dieu n’avait trouvé que la femme.

– C’était pourtant un joli commencement – – – – –

Les Goncourt.

I.

Hon var snarare liten än lång, smärt om lifvet, med kraftigt svajande rygg och fina sluttande skuldror. Ur ett ringadt klädningslif med hög Maria-Stuartskrage, reste sig på den fasta, smala halsen ett litet aflångt hufvud i det första kejsardömets höga koaffyr. Och hennes röda hår, hvars rötter liksom prickade den hvita nacken, när det såder skrapades upp på hufvudet, sken med blandad glans af koppar och guld mot den dunkelblå diademkammen, som höll det fast på hjessan, medan framhåret, tätt krusigt, nästan som en sky, kransade pannan och ströks tillbaka bakom öronen. Ögonbrynen voro tydligt artificielt penslade, mörka, bågiga, öfver djupt liggande ögon, och möttes i en spets öfver näsan – rak och litet trubbig, med fina, gulaktiga fräknar ända ut på kinderna. Så hade hon en liten röd, halföppen mun med kort öfverläpp, som lät en se tänderna, – en liten missnöjd, allvarlig barnmun, som aldrig log – och kort, inåtslagen haka.

Färgen på hennes ögon kunde ingen säga; ibland drogo de sig tillsammans – svarta, smala, nästan som svarta strimmor under de täta, rakt utstående ögonfransarne – och så vidgade de sig med ens i ljus, fuktig, växande glans. Ibland åter nästan blott anade man dem, smältande varma och mörka Linder de tunga, brunblå ögonlocken. Och då kunde der i den fina, skälfvande perlemorskuggan omkring dessa halfdolda ögon komma något, som påminde om en älskogsnatts vällustmättade trötthet.

Kvinnor som hon taga sig bäst ut på hösten, på förhösten, då himlen är praktfullt flammig i gult och mörkviolett, söndersliten i moln och skyar, då eftermiddagarne äro så långa och heta med skarpa, skälfvande kornblixtar och väntan på åska som icke kommer. Ljungen blommar, mörknar och doftar med söt honungsdoft, skogens gröna skiftar i blekt guld, glödgas rödt eller skrumpnar in till visset brunt; skuggorna öfver fälten äro så underbart djupa, ljuset är så klart och hårdt, vinden är liksom oroligare, mera nervös och nyckfull än annars, månskenet är ymnigare ock ljusare – – – Och när man så en morgon vaknar, är der hvit frost på marken.

Sådana dagar voro fru Cécile Brandts “vackra dagar“. Då skulle man se henne – i det dämpade, hvitgula ljuset genom de oblekta linnemarkiserna för verandan skulle man se henne sitta och gunga fram och tillbaka i sin lätta korggungstol, med armarne öfver hufvudet och fötterna framsträckta i kors på den solbelysta gula bastmattan, – små, trubbiga fötter i låga bronceläderskor och blå silkesstrumpor, utbrutna, strama, öfver den tjocka, höga vristen. Och när man sade något, nickade hon med ögonlocken utan att röra hufvudet, som låg stilla under de knäpta händerna, orörligt i sin styfva Maria-Stuartskrage.

Ibland talade hon ett par ord – läpparne öppnade sig som kalken på en blomma, och man såg tungan röra sig mellan de glänsande blåhvita tänderna. Hennes röst var fyllig, men beslöjad och sorgmodigt hjelplös.

Man såg aldrig ett arbete i hennes händer, men nästan alltid en bok, som hon så – långsamt – lade ifrån sig, när någon kom. Det var gammaldags engelska sensationsromaner i öfversättning, George Sand och Hugo på originalspråket. “Les Orientales“ och Mussets första lyriska poesier kunde hon nästan allesammans utantill. Hon brukade ofta recitera dessa vers – helst om kvällarne, när der var någon främmande och månskenet skälfde i den stilla, ljumma luften öfver trädgården, bredde sig ut, bredt och ljust, öfver planer och gångar, silade sig dämpadt in mellan löf och fina grennät. Då kunde hon läsa upp “Rappelle-toi“ och “L’Andalouse“ och till och med “Ballade à la Lune“, men alltid, också vid de mest retande målningar och de mest vågade passager, var hennes stämma lika tungsint allvarlig, och hon sade orden frimodigt, öppet, med naturlig, full betoning, liksom hon rakt icke visste, hvad de betydde.

Sådan var hon, när hon var tjugotre år, och sådan var hon, när hon var trettitre. Och vid fyrtitre var hon ungefär ännu den samma.

Der kom sällan damer på besök till Vårnäs. För mannens och för den gamla styfva Brandtska slägtens skull blef hon ju under säsongen i staden bjuden både hit och dit på stora middagar och supéer, men societetens damer hade aldrig så brådtom, som när de gjorde fru Ludvig Brandt en skyldighetsvisit på tio minuter, och

ingen fick på gatan så konventionelt afmätta helsningar som hon. Der var icke någon, som umgicks intimt med henne.

Hela verlden kände ju till historien: då Ludvig Brandt, gamle stenkols-Brandts äldste son, 63 på våren kom hem från England, hade han strax – några sade första kvällen han var i Sverige – förälskat sig i Cécile Dupont, som då var *bonne* för hans lilla systerdotter och visst inte mer än en sjutton eller aderton år. Hon var naturligtvis lättsinnig – som alla fransyskor – det kom till förhållande mellan dem och till öppen skandal, förstås, när det upptäcktes – och det *kunde* tyvärr inte döljas. Fru von Saxe – systern – blef ju grufligt kränkt och ledsen öfver att något sådant hade kunnat ske i hennes hus, och det genom hennes egen bror och en person, åt hvilken hon med fullt förtroende anförtrott sin dotter. Hon afskedade naturligtvis mademoiselle ögonblickligen. Men Ludvig, som plötsligt kommit till, förklarade då mycket högdraget sin syster, att hon med detsamma också förbjöd *honom* sitt hus, ty han tänkte så fort som möjligt gifta sig med fröken Dupont. Och – om det nu var för att trotsa familjen, eller han verkligen var så vanvettigt förälskad i henne – han lät strax taga ut lysning och gifte sig med flickan, ett par veckor innan hon fick sitt barn.

Syskonen voro förtviflade öfver denna skandalösa mesallians. De nekade att taga emot den nya svägerskan, och ungherrskapet lefde för sig sjelfva på Vårnäs under ett par års tid. Så var det att Ludvig plötsligt blef direktör i den nya privatbanken, och bröderna kommo att behöfva hans namn på en del vexlar och affärspapper. Den ena svägerskan, som var född friherrinna och pietistiskt sinnad, stälde omsider till en familjemiddag, der Cécile var inbjuden och officielt upptogs i den Brandtska slägten. Stämningen vände sig till hennes fördel – hon var tyst och anspråkslös, tyckte man, och gjorde inga försök att "tränga sig in". Kanske skulle man småningom gått in på att helt och hållet glömma hennes förtid, om hon blott sjelf visat sig mera tillgänglig och angelägen, och framför allt, om hon icke – isynnerhet genom alla de herrar hon mottog – alltjämt hade gifvit anledning till skvaller. Nu berättade man både det och det om henne – kärlekshistorier och excentriciteter af alla slag. Sjelf tycktes hon emellertid aldrig bekymra sig om, hvad folk sade, klädde sig, som hon behagade, utan att rätta sig efter mod och sed, och umgicks fortfarande med personer, som, enligt hvad man sade, komprometterade henne. Men ingen *visste* det minsta, och det märkvärdiga var, att, hvad man än *hörde*, när man *såg* henne, tyckte man att alltsammans var otroligt.

Ett var emellertid säkert: Ludvig Brandts äktenskap var olyckligt.

Deras förhållande hade aldrig, icke ens under dess varmaste period, varit fullt lyckligt. Hon var lat, kyligt indifferent, något tungt anlagd, och af en robust, girig, alltid vaken sensualitet. Han var nervöst energisk, sentimental och ömtåligt finkänslig, med en sjuklig mani för sjelfplågeri. Der hade i hans kärlek, hvilken var som en brännande törst efter att dricka hela hennes väsen upp i sitt, alltid – ända från första början –varit något af hat: ett svartsjukt, instinktmessigt hat till allt det i hennes natur, som var så grundmotsatt hans. Och med en tvifvelsjuk ömhets bittra klarsynthet hade han, redan då han första gången famnade henne, begripit, att den känsla hon nu i naiv, oreflekterad ovetenhet kallade kärlek, i grund och botten ej var annat än den sunda, utvecklade kvinnans intensiva, djuriska egoism, som tvingar henne att ge sig hän, blott för det hon är skapad till moder och behöfver en man. Hon älskade honom – ja, naturligtvis älskade hon honom, men icke som *han* ville älskas – som den ende, den utvalde, – utan som hon skulle tyckt om enhvar vacker och ståtlig man, som först på allvar begärt henne.

Så kom upptäckten med familjescener, skandal och brytning; det bragte dem närmare hvarandra, ty nu var hon, också ekonomiskt, fullständigt beroende af honom. Den första tiden af deras äktenskap, det ständiga sällskapandet med hvarandra i ensamheten på landet och barnets födelse, medförde sedan mera lugn i deras stormigt lidelsefulla kärlekslif, och gjorde på samma gång deras förbindelse för en tid mera solid. Ludvig var starkt fästad vid hemmet, och han tillbad sin dotter. Intet var godt nog åt henne; kläder och leksaker lät han införskrifva från Paris, hennes rum var belagdt med de tjockaste mattor, väggar och möbler voro

kapitonnerade, för att hon omöjligen skulle kunna komma åt att stöta sig, och det var icke en småsak i hennes skötsel, han icke med småaktig ängslan befattade sig med.

Alice – så hette den lilla – var ett sjukligt, egensinnigt och nervöst barn. De första månaderna var hon så ömkligt liten och svag, att de jämt trodde hon skulle dö, och i denna sin beständiga ångest kom Ludvig nästan till att hata systern och familjen, för det att de genom sitt uppförande mot Cécile hade, som han sade, ödelagt hans barn. Han vårdade och skötte henne nästan hela tiden sjelf, och det var egentligen för hennes skull de bodde ute på Vårnäs både sommar och vinter under ett par års tid. Till den grad hade han fäst sig vid Alice, att då Cécile nedkom med en gosse, som dog strax efter födseln, tycktes detta nästan icke vidare beröra honom; icke heller, då hon senare skänkte honom ännu en dotter, aftog hans ömhet för den äldsta. Han höll nog af den lilla Eva, men icke på långt när på samma sätt, som han älskade Alice.

Ty småningom öfverflyttade han på detta barn, afladt af hans ungdoms brinnande, lidelsefulla och svärmiskt melankoliska kärlek, buret under dess moders hemliga, alltid vakna fruktan, födt i skamfull ångest och smärta, all sin hopplösa kärlek till hustrun, hvilken han märkte dag för dag mer och mer gled från honom. Han hade törstat efter att *ega* en menniska, – detta lilla barn med sina stora, frågande, underligt bedröfvade ögon, sin lilla lena, doftande nacke, sina små späda, buttiga händer, som släpte allt, hvad de fingo tag i, och alltid hjelplöst famlade efter stöd, – hon var *hans* nu, och han lofvade sig sjelf, att hon alltid skulle tillhöra honom. Han studerade henne med intensivt, nästan vördnadsfullt intresse, och han inbillade sig märka, hur hon redan liknade honom sjelf och hans slägt – ända från den starka hakan med gropen i, de ljusa grågröna ögonen, som plötsligt kunde bli svarta, och de mörka, bågiga ögonbrynen, ända till den häftiga, nervösa ifver, hvarmed hon bemäktigade sig en sak, och den skälfvande otålighet, hvarmed hon fordrade att få just *det* hon en gång föresatt sig att ha, utan att någonsin låta trösta eller muta sig med något annat. Men hon hade modrens röda hår, blott mörkare i färgen – hennes hvita, mjuka hud och lilla öppna mun: och, när hon blef äldre, fick hon alldeles samma blick i ögonen – öppen, kylig och mörk, med en gåtfull gäckande öppenhet, som ingenting sade.

När hon skulle börja att läsa, var det fadren sjelf, som undervisade henne. Hon stod vid hans skrifbord och stafvade ihop de stora bokstäfverna i A-B-C-boken, medan han satt bredvid och pekade för henne med blyertspennan, rättade henne tålmodigt, när hon gång på gång tog miste på *b* och *p* och nödvändigt ville ha *ba* till att säga *ab.* När så lektionen var slut, och tuppen hade “värpt“ en eller annan småsak – det var en mycket beskedlig tupp, som alltid värpte, antingen Alice kunde eller ej – var hon icke till att förmå att gå in i barnkammaren igen, utan blef envist stående vid fadrens stol med de små bara armarna på hans knä, och med eftertänksam, snusförnuftig min pratade hon om för honom allt det, som händt henne, medan han var på kontoret. Om att Evas docka med vaxhufvudet hade blifvit alldeles grå på kinderna, då de i morgse ville tvätta henne med svamp, och att hon i förmiddags mött de små prinsarne på Norrbro, när hon var ute med mamma. “Och de hade en *liten* vagn, vet pappa, med små, små hästar för – alldeles som prinsessan i bilderboken, vet pappa – – – “

Och hon pratade vidare i ett kör, frågade utan att vänta på svar, och bemödade sig med barnslig behagsjuka att göra det hon talade om så vigtigt och intressant som möjligt. Var det fråga om att beteckna något mått eller värde, ville hon alltid åskådliggöra det; och – med hufvudet på sned, mycket allvarlig – mätte hon med pekfingrarne omsorgsfullt ut ett stycke, så stort det skulle vara, på fadrens knä. “*Så* mycket – eller *så.* Kanske litet mindre – *så.*“

Hon var nu sex år, och hennes röda hår mörknade för hvart år till rödbrunt. Hon bar det i nät, struket tillbaka från pannan medelst en halfcirkelformig kam, som höll framhåret ända ned mot öronen klämdt fast jäms med hjessan och såg ut som ett utbrutet svart band. Den storrutiga klädningen i skotska färger hade fyrkantig ringning, motveck på bröstet och knäptes längs ryggraden med fördolda knappar; om lifvet var der

bälte med kokardrosett, och nere på kjolen sutto två svarta sammetsborder, den ena en tum öfver den andra.

Ibland fick Alice följa med pappa, när han om eftermiddagen gick sin skymningstur, – öfver Norrbro och Gustaf Adolfs torg, in på Regeringsgatan, der lyktorna redan voro tända och der höga butiksfönster hos Lejas reste sig i rad bredvid hvarandra, med ljus öfver skiftande, draperade sidentyger, mattor uppstaplade i rullar, och leksaker och smycken, som lågo ordnade i terrass. Han gick långsamt flanerande, utan att någonsin stanna eller vända sig om, och hon trippade troget bredvid honom med sin hand i hans, sin lilla muff i en snodd kring halsen, löst dinglande ofvanpå kappan, och de små kortskaftade lastingskängorna i blanka galoscher. När de kommo hem – de bodde på Skeppsbron – satt modren ännu i skymningen vid brasan, vanligen var der någon främmande herre hos henne. Fadren brukade bara stanna ett ögonblick, säga ett par ord – en slags ursäkt – och gick så strax in i sitt eget arbetsrum.

En sådan kväll, när de kommo hem – Alice var väl då sju år – hände der något, som sedan af alla minnen från hennes första barndom kom att stå mest tydligt för henne, – så redigt och klart mindes hon det, att hon tyckte det liksom nästan började hennes lif. Jungfrun, som annars brukade hjelpa henne, var icke till hands, och hon stannade derför längre än vanligt ute i tamburen för att taga af sig galoscherna, som klämde och voro krångliga att få af. Hon satt just på hyllan under kappräcket, med ena benet öfver det andra, och bände af alla krafter i kautschuk'en, då plötsligt – mycket hastigt – en främmande herre kom ut från salongen, ryckte sin ytterrock ned från hängaren, och gick, utan att så mycket som säga "god afton Alice", fastän han nog såg henne. På samma gång, som han smäckte dörren i, hörde hon fadren och modren tala häftigt och högt derinne i salongen. "Hvarför gör du nu detta emot mig, Cécile? *Hvarför? – – –* " hörde hon fadrens röst, darrande, vredgad, besynnerligt kväfd. Hon satt ett ögonblick och lyssnade, – förskrämd, med stora, öppna ögon. Så hörde hon modren snyfta – och instinktmässigt, genast, stack hon fingrarne i öronen för att slippa höra mera, och satt der stilla som en råtta under kapporna, utan att våga röra sig eller gå sin väg, af fruktan att man skulle höra henne och veta, att hon hade varit der, darrande af ångest för något hon ej begrep.

När Alice blef litet äldre kom hon i skola tillsammans med sina kusiner, flickorna v. Saxe.

Då var det om somrarne ute på Vårnäs hon och fadren hade sina bästa stunder. Hvar morgon väckte han henne klockan sju och tog henne med sig på promenad i skogen. *Skogen* – ja, det var deras litet anspråksfulla smeknamn på denna ouppodlade vildmark med hela fält af enesnår, af magert ljungbevuxna, gråstensfylda svedjeland i träde, och sumpiga kärr, grönskande, yppiga, med gungande tufvor af fuktig mossa, stenar med blåbärs- och lingonris och klisterblanka, mörka albuskar – allt mellan vida sträckor af oregelbunden, sjelfsådd blandskog af barr och björk. Sinsemellan kallade det de alltsammans "Amerika", och när de gingo der om morgnarne, hade Alice hittat på att de skulle leka "Cortez och Pizarro" – dem hade hon läst om i skolan sista terminen. Det gick så till att de delade skogen i två delar – på båda sidor om det stora kärret, som förestälde Caraibiska hafvet med en smal öfvergång af oregelbundet nedsänkta gråstenar till Panamanäset – och så företogo de "upptäcktsresor" i hvar sin del. *Pizarro* upptäckte nästan aldrig någonting – Alice misstänkte honom starkt för att bara "gå och drifva" – men *Cortez* var så mycket ifrigare på sitt område. Hade hon der lyckats att finna något nytt – en bra hviloplats de icke känt till förut, ett rikt smultronställe, ett "stiligt Indiansnår" eller en ny utsigt från en kulle, så kunde hon aldrig berga sig, förr än hon fått visa det för sin medresande. Och så kom hon springande ned för den sluttande, trånga stigen mellan enbuskarne, som alltid sträfvade att växa ihop, – ned till kärret, som förestälde Caraibiska hafvet; balancerade så vidare på de spetsiga, mossiga stenarne, sökande med tåspetsen efter fotfäste, skuttande från den ena till den andra med sina långa ben, armarne utifrån kroppen med utspretande fingrar, hatten hängande på ryggen med kautschuksnodden fastsurrad kring en knapp i klädningslifvet. Hon var nu lång och rank och mager, med solbränd, fräknig hy och en elastisk smidighet i alla rörelser, som påminde om ungt vides böjliga seghet.

Hon tyckte, hon redan kände skogen i hvar vrå och krok, och ändå fann hon alltid något nytt. Det var, som om synkretsen blef vidare och vidare ju längre hon såg och blef vid att se. T. ex. när hon låg på rygg i ljungen med armarne under hufvudet och bara stirrade upp mot himlen – den blef så blå, så blå under hennes blick, ljust klarblå, rent genomskinlig, det var som om hon aldrig hade sett blå färg förr. Och öfver hennes hufvud gick der hvita skyar – somliga lätta, matta, som andedrägt på spegelglas, andra fasta, glänsande och mjölkhvita som klufna äkta perlor eller som svandun öfver blankt silfver. Och när hon började se på det gröna, så var det med det liksom med det blå. Det var tusen nyanser i en enda färg. Från grönt så mörkt, att det gick öfver till blåviolett, till grönt så ljust, så obestämdt gulaktigt, som vårlökens gula blommor, innan de ännu äro utslagna. Der var de torra, brunbrända furorna, orörliga bakom gräsgröna, spetsiga grantoppar, och fina, mjukt vajande hängbjörkar med hvita stammar och glänsande, darrande löf på långa, smala stjelkar. Och der var almarnes ludna, damgrå gröna, och asparnes mörka, evigt skiftande, skälfvande blankgröna, och midt inne i skogen, fristående i ljusningen, var der en ung lind med hängande blonda blommor – gulgrönt hvitaktiga, som gullvifvans långa blomfoder. Den linden kallade Alice för “Erik den fjortonde“, ty det var hennes älsklingskung.

Hon var tolf år och läste ännu Mellins historiska berättelser, “Märkvärdiga skeppsbrott“ och “Robinson Crusoe“.

Cécile talade alltid franska med barnen. Det bidrog mycket att aflägsna dem ifrån henne, ty de små uttryckte sig naturligtvis blott tvunget och i fraser på det främmande språket. Dessutom förödmjukade det Alice, ty det var ju en ständig påminnelse om modrens “métier“ som bonne, hvilken hon alltid blygdes öfver. Likaså hade det alltid – ända från den der kvällen i tamburen – instinktlikt varit Alice emot, att modren mottog så mycket herrar. När hon var mindre, skrek hon, då de ville kyssa henne, och nekade envist att kalla dem för “farbror“. Nu *såg* hon bara på dem – mätte dem med sin kyligt skygga, misstänksamma jungfrublick, då hon med en stel nigning gick förbi dem; eller hon blef sittande i salongen, så länge besöket varade, orörligt lutad öfver sin bok. Det var alltid med en slags bitter tillfredsställelse hon sålunda kände sig som spion, och att hennes närvaro blott var ett generande tvång, en stum protest.

Då kunde modren ibland bli otålig.

– Men är det inte tid för dig att spela öfver, Alice? Alltid uppskjuter du det till sista ögonblicket – – –

Och hon gick motvilligt, med dröjande steg, misstänksamt fruktande någonting – hon visste icke hvad. Medan hon spelade ute i matsalen, höll hon upp hvart ögonblick, och lyssnade ofrivilligt – i nervös oro. Med bultande hjerta och spända öron uppfattade hon ett eller annat likgiltigt, intetsägande ord – och med ens blef hon alldeles kall, blygdes för sig sjelf och skulle kunnat skratta åt, att hon var en sådan toka. Så spelade hon käckt vidare en stund, hamrade på i basen, som om hon ville döfva någonting, – ända till samma ovissa ångest åter vaknade upp på nytt och ovilkorligt pressade blodet mot hennes hjerta. Hon tyckte – – nej, det var inte möjligt, det *kunde* inte vara möjligt – – – Hon reste sig upp, nervös, så hon darrade, och gjorde sig plötsligt ärende in i salongen. Der sutto de precis så som hon lemnat dem – modren och främmanden midt för hvarandra vid kakelugnen. Modren såg på henne med sin säkra, öppna blick – Alice kände, hur den följde henne, då hon gick genom rummet och osäkert, famlande, började leta bland böckerna på étagèren. Hon föreföll sig sjelf så ömklig – genomskådad och förlöjligad af denna skoningslöst hånande blick.

Hon talade aldrig med fadren om detta. När de i sina samtal någon gång nämde modren, var det vanligtvis flyktigt och kort, med ett sätt, som de bemödade sig att göra ogeneradt.

I skolan var Alice mycket omtyckt. Hon satte en ära i att alltid kunna sina lexor, och för att stå väl med kamraterna och “vara som andra flickor“, var hon med om alla deras upptåg och tillegnade sig kritiklöst

deras jargon. Men hon bjöd nästan aldrig någon af dem till sig, och när de andra flickorna – som dagligen hände – talade om sitt hem och sina mammor, kände hon alltid en feg, skygg fruktan, att de skulle börja tala om hennes. Då hon under frikvarterna såg två eller tre hviska tillsammans i ett hörn, var hon nervöst orolig och förströdd, ända tills hon på ett eller annat sätt fick visshet om, att det icke var om henne, eller rättare, om hennes mor de talade. Detta blef nästan en fix idé hos henne. En morgon t. ex., när hon kom in i tamburen, hörde hon just Augusta och Anna v. Saxe säga något om "moster Cécile" – hon hann icke uppfatta, *hvad* det var – och för den skull hade hon i flera dagar efteråt liksom ett misstänksamt agg till dem. Det generade henne, att hon alltid fick beröm för sin franska, och det förödmjukade henne, när de andra afundsamt sade: "Tror väl det, hon som har en infödd till mamma".

Sedan, efter en barnbal, hon hade varit tvungen att göra, och som hade lyckats bli berömd som "öfverdådigt stilig", tog hon plötsligt ett annat sätt. Hon började tala vidt och bredt om allt, som de hade derhemma, och om deras egendom på landet, – litet drygt, nästan skrytsamt; hade bonbons med sig i skolan, sade ofta "vi" och "vi brukar", och var ängslig för, hvad "mamma skulle tycka", om hon gick på gatan sedan det börjat mörkna. Men hennes blick var orolig, liksom forskande, när hon talade, och hon spände ovilkorligt öronen, så fort der sedan hviskades vid en pulpet.

Då hon var borta, var hon alltid mycket angelägen om att uppföra sig ytterst korrekt och comme il faut, – till den grad, att hon i allmänhet ansågs för stel och litet sipp, och ofta citerades af mammor som ett efterföljansvärdt exempel på "fint sätt". Det var den enda flicka i skolan, som aldrig talade om herrar.

Eva var smått sjuklig och dertill icke mycket försigkommen i läsning, så att hon alltjemt fick enskild undervisning i hemmet, – termin efter termin uppsköt man att skicka henne i skolan. Hvar gång det icke blef af, kände Alice ett slags lättnad; hon var alltid rädd, att systern på något sätt skulle kompromettera dem, icke vara "fin" nog.

Förhållandet till fadren var under hela hennes uppväxt lika innerligt och förtroligt som förr, och hon var ännu alltjämt hans ständiga sällskap. Men de kände båda – dag för dag kände de det tydligare – att deras sätt att se och bedöma saker och ting småningom blef så milsvidt olika. Hans melankoliska resignation och blaseradt erfarna skepticism irriterade nu ofta den unga flickan, och der var ögonblick, då hon harmsen kunde tycka, att hennes far var svag och omanligt modlös. *Det* var något hon icke kunde förstå, ty sjelf hade hon, när det gälde att genomdrifva något, modrens sega, passiva envishet. För öfrigt tycktes Alice – så vidt man kunde döma – i allt väsentligt brås på sin far. Hennes smak var helt och hållet analog med hans, deras sätt att konversera intimt passade fullständigt in i hvartannat, och vid beröring med främmande menniskor och främmande förhållanden kände hon alltid instinktlikt *race-* sambandet med fadren. Denna känsla var mycket starkt utpräglad hos Alice – hon hade ögonblickliga antipatier och lika plötsliga sympatier, och hon brukade ofta, naivt, med ett för henne egendomligt uttryck säga om de personer, hon icke kunde med, att de "icke voro af samma slag" som hon.

Det, som mest skilde henne från fadren. det var naturligtvis *det*, att hon var så ung, medan han redan var gammal, och att hon dertill var en *ung flicka.* Det var så mycket, mycket, af det allra vigtigaste i lifvet, som han nu blott såg på genom sin bittra, svikna erfarenhet, och som hon ännu blott anade i rosenröda, lyckoskimrande drömmar. Och om allt detta – det vigtigaste i i lifvet – kunde de knapt tala, ty de förstodo icke hvarandra.

Ludvig Brandt hade i sin ungdom varit en lidelsefull angloman och bibehöll alltid, från sin långa vistelse i England, en utpräglad förkärlek för engelska seder och engelskt språk. Han hade gifvit sin dotter ett engelskt namn och började redan tidigt undervisa henne i detta språk, hvars literatur alltid fortfor att vara hans käraste läsning. När hon blef äldre, genomgingo de tillsammans hans älsklingsdiktare – Shakspeare, Byron, Shelley och Thomas Moore. Alice höll mest af Byron, isynnerhet de trotsigaste styckena som "Cain"

och “Manfred“. “Don Juan“ var hon mycket nyfiken på, men den tordes hon icke läsa. En gång – det var det året hon gick och läste – hade hon emellertid fått tag i den, der den låg inne på fadrens skrifbord, och satt och studerade första sången om Donna Julia, då han kom in. Han tog den strax ifrån henne, halft förargad, halft skrattande, med detta skälmaktiga, lättsinniga ungkarlsskratt, som han alltid bibehöll. “Jaså, lillan tror verkligen hon får sitta och läsa *sådana* böcker – – – “

Alice satt i den stora skrifbordsstolen midt framme på golfvet och daskade med linealen mot det gröna bordsklädet. Hon hade ögonen nedslagna och sköt ut läpparne.

– Åh, pappa, låt mig nu få den, bara Tror du inte, jag har läst värre böcker än den? – – Du skulle engång höra, hvad flickorna i skolan talar om – – – Tror du kanske inte jag *vet*, att sådant kan passera? Att unge herrar kan ta sig för att älska en gift – – –

Hon hejdade sig och blef blossande röd. Så såg hon förstulet forskande upp till fadren – han hade vändt ryggen åt henne och stod litet framåtböjd öfver den långa reolen, medan han omsorgsfullt pressade boken in i räckan af de andra.

– Nej, Alice min – han kom fram till henne, satte sig på stolens armstöd och strök långsamt handen öfver hennes hår. Jag vill inte att lillan skall gå och fantisera om sådana der dumma saker.

– Men det gör jag ju i alla fall, mumlade Alice buttert.

Cécile kom in med lilla Eva – hon var nu elfva år – klädd för att gå ut. Hon såg så ung ut, nästan som ett barn, i den långa silkedolman, med allt det svarta pelsverket om halsen, och den lilla plymbesatta kapotthatten. Hon lade muffen på skrifbordet och började draga på sina handskar.

– Jag följer med Eva på hennes danslektion. Hon talade kort som vanligt, entonigt och likgiltigt. Hanna har inte tid i kväll för tvättens skull.

Alice kände sig alltid så tacksam mot modren, när denna var “som andra mammor“, d. v. s talade om och bekymrade sig om hemmets små dagligdags saker. Hon hade då alltid samvetsagg, för det hon inte *kunde* vara snäll och som hon “borde vara“ emot henne och försökte göra bot med ett slags ödmjuk, ångerfull vänlighet, som modren aldrig tycktes märka, och som heller aldrig varade rätt länge. Nu reste hon sig strax upp och sade något om, att “mamma för all säkerhets skull borde taga paraply med“, under det hon – helt omotiveradt och blott af ett behof att vara vänlig, – halft krypande började ordna plisséerna ned till på hennes kjol.

– Tack, du. Tack – –

Hon knäppte den sista knappen på handsken, ryckte litet i manschetten – med nedslagna ögon, – och stack båda händerna i muffen, medan hon nickade till afsked. I dörren vände hon sig halft om:

– Det är sant, Alice – här har varit bud från faster Laura, om du vill komma dit på syförening i morgon.

Det var, när hon sade de sista orden, något ironiskt persifflerande i den kyliga, entoniga rösten. Alice hörde det mycket väl.

Brandt gick rundt om skrifbordet med tummarne i vestärmhålen – vårdslöst, vaggande med öfverkroppen. Alice stod och stirrade utåt rummet med framskjuten öfverläpp och underläppen stödd mot linealspetsen.

– Jo, sade hon högt, och nickade för sig sjelf, jag *går* dit. Det är i alla fall mest passande, när man går och läser.

Fadren stannade midtför henne, på andra sidan bordet, böjde sig på tå framöfver det – alltjämt med tummarne i ärmhålen. *Petite bourgeoise!* sade han retsamt smekande.

II.

“Reformförbundet“ hade sitt lördagssammanträde hos Alice Brandt. Det bestod af sju de mest framstående flickorna i öfversta klassen, och det hade till ändamål att “verka för kvinnans intellektuella utveckling.“

Nu var emellertid den mera högtidliga delen af aftonen förbi. Ordföranden – Emilie Lundin – hade läst högt en öfversättning från ett engelskt emancipationsblad, och Fanny Stålhjelm hade deklamerat Snoilskys “Vackra sky“. Nu sutto de alla i krets omkring bordet under hänglampan och skalade apelsiner och knäckte nötter, medan värdinnan hälde Marsala i vinglasen och bjöd omkring konfekt ur en stor bonbonnière.

– Var så god, snälla Emilie. Litet praliner – eller marsipan? – Inte? Nå så Signe då? Du brukar ju tycka om sötsaker – –

Hennes röst var konventionelt vänlig, litet tvungen, och hennes utsökt artiga sätt att göra “les honneurs“ var inte fullt naturligt, der hon, persvaderande, med den öppna bonbonnièren böjde sig fram inunder lampan – leende, med skugga öfver ögonen och pannan, och allt ljuset strömmande ned öfver den rödbruna hårflätan.

– Tack, go’a du – – – Tack, inte mer för mig!

– Nej, hvad du har fått stiligt i ditt rum, Alice, sedan jul! – Den der chäslongen och det öfverklädda bordet är visst alldeles nya – eller hur?

– Jo, jag fick dem till julklapp af pappa! Också toilettspegeln. Har du gett akt på den?

Fanny kände på den breda plyschramen omkring det slipade glaset, som ett ögonblick – halft i dunkel – återgaf hennes mörka hufvud och fylliga, väl utvecklade byst. Hon fingrade och vände på elfenbensborstarne och drog upp glaspropparne ur ett par flaconer. “Ja, du bor snart som en prinsessa, kära Alice – – – “

– Är det inte något med patchouli, du har der borta? – Det var en blek, slank cendré, som nu böjde sig fram ur gungstolen och med vidgade näsborrrar begärligt insöp den svaga parfymlukten. – Åh du, låna mig den. – Vill du? – –

– Nå, det är något för Berta Funcke, det! Nu börjar hon ändtligen få en smula lif i sig! Har hon inte suttit der så dödbakad hela kvällen som – ja, jag vet inte hvad. Signe Möller tystnade litet för att svälja konfektbiten, så böjde hon sig stridslysten fram: Ja, för du kan inte neka, Berta, att någon *ifrig* reformvän – det är du inte.

– Nej, det ska Gud veta, svarade Berta retsamt lojt med parfymflaskan för näsan och gungade nonchalant ett par tag.

Emilie Lundin hade knapt sagt ett enda ord. Hon satt nedböjd öfver sin tallrik och skar itu apelsinskalen i små, små strimlor, med ögonen nedslagna och ett ironiskt, litet föraktligt löje kring läpparne. Hon var omkring sjutton år, långskranglig och mager med rödlett, fin hy, mycket spetsig, utskjutande haka och ljust, slätkammadt hår. Hennes svarta klädning satt i påsar öfver det flata bröstet, och hufvudet låg som på en tallrik af stärkta, hvita spetsveckningar.

Signe hade öfvergifvit att försöka reta Berta – “det lönade ändå aldrig mödan“; – liggande på knä i den låga stoppade emman, lutade hon sig öfver ryggstödet och granskade böckerna i bokhyllan på väggen bredvid. Det var mest skolböcker, ett par franska noveller af M:me de Préssensé och “*La Fadette*“, Fältskärns

berättelser, Frithiofs saga och några af Miss Alcotts romaner i öfversättning, Routledges pråliga editioner af Shakspeare och Moore, "*Paul et Virginie*", mycket elegant inbunden, och Lafontaines fabler. De kvicka svarta ögonen mönstrade snabbt de olika bokryggarne, derpå – liksom drifven af en eller annan idéassociation – vände hon sig plötsligt om och sade mycket högt:

– Hör på flickor! – Är der någon af er, som har läst en ny norsk författare, som heter Kjelland? – Alexander Kjelland.

– Nej, Emilie vände sig om – intresserad. Men jag har hört talas om honom. Han är visst nånting i Ibsens stil?

– Det vet jag inte. Men *omoralisk* är han, det vet jag då. Häromdagen fann jag något af honom inne hos bror Alfred – Ja, det kan ni tro! – – Bevara mig väl, så otäckt det var! Jag fick ju bara läst ett par sidor i midten, för se'n kom Alfred, och han *tål* aldrig man rör vid hans böcker, den styggen!

– Men – den lilla Astrid Helmfeldt spärrade upp sina stora bruna ögon – hvad i all verlden handlade det då om! Berätta! Säg!

– Tror du jag *kan berätta det?* Signe fnyste föraktligt till och såg på henne öfverlägset. Nej, du, *moderna* böcker, dem kan man inte berätta som andra historier, för det beror inte egentligen på händelserna, utan på, på – – –

– På tendensen, fylde Emilie i.

– Ja, just det, på *tendensen.* Signe nickade förstående. Och den är alltid opassande.

– Nej, tvärtom, den är naturligtvis moralisk, rättade Emilie litet öfverlägset.

– Ja, men sjelfva boken är då opassande – *det* är då säkert. Signe var stött. Men du har ju inte läst honom, sa' du?

– Nej, inte ännu, men – – –

– Om ni bara *visste*, flickor – – hon nickade mystiskt flera gånger, och der blef allmän, förväntansfull paus. Ja, ni vet naturligtvis allesammans, att der fins en del rysliga saker till, som bara är för herrar, och som man aldrig talar om – fruntimmer, som gå på gatorna om nätterna och så'nt der, menar jag. Det är ju vådligt, men nu har de upptäckt, att det egentligen är samhällets skull.

– Men Signe då! – – Alice ryste lindrigt och drog sig djupare in i chäslonghörnet.

– Ja, *samhället* – hviskade Emilie Lundin liksom för sig sjelf och stirrade ut framför sig med handen under kinden. När man tänker sig, att detta samhälle, som binder oss alla, egentligen bara är bygdt på en enda stor lögn – – Hon tystnade och såg upp.

– *Många* lögner! nästan ropade den bleka Anna Saxe energiskt och stridslystet.

– Ja, men jag menar nu den allra största: kvinnans underkufvande af mannen.

– Kallar ni det för en lögn? Berta småskrattade – Emilie *såg* inte ens åt henne. Jag, som har gått och inbillat mig, att det var ett bedröfligt faktum, som à tout prix skulle reformeras – – De andra tycktes icke höra på henne. Fanny som hela tiden hade stått och speglat sig och profvat alla Alices broscher på sin gendarmblå klädning, vände sig nu också om, gripen af Emilies allvar. Ja, sade hon och gick fram och stälde sig bakom

gungstolen – samhället! Det är verkligen vådligt, när man rigtigt tänker på det.

– Att tänka sig, fortfor Emilie med höjd röst, att de ädlaste, de mest begåfvade kvinnor, århundraden igenom gått och slafvat under egoistiska, njutningslystna mäns nycker. Att de inte reser sig, att de inte skakar oket af sig!

– Ja, men, Herregud, Fanny stödde hakan mot båda sina knutna händer och såg betänksamt framför sig. Hur vill du då egentligen, att de skulle bära sig åt, Emilie?

Emilie blef litet afkyld. Ja, började hon och lutade sig tillbaka i stolen – ja, det – – – Så kom hon plötsligt ihåg fru Hvasser i "Ett dockhem". Se på Nora, ropade hon triumferande. *Hon* visste, hur hon skulle bära sig åt, hon!

– Ja, Nora – det var Signe, som talade – mycket betänksamt! Men jag kan nu aldrig begripa, hur hon kunde besluta sig för att öfverge sina barn.

– *Snälla* du, hon fick en sträng, förvånad sidoblick från Emilie. När de högsta och ädlaste intressen stå på spel, ska man väl då hesitera för något! – En kvinna, du – tänk på det – en kvinna är inte först och främst maka och mor, hon är *menniska.*

Det blef tyst efter slagordet. Naturligtvis, upprepade Signe lågmäldt, hon är menniska.

Åter blef det tyst ett ögonblick. Flickorna sutto och stirrade in i lampljuset och sågo allesammans mycket djupsinniga ut. Så sade Fanny plötsligt med allvarlig och belåten ton:

– Det är förresten bra trefligt att kunna sitta och tala om något *rigtigt* – mera djupt, menar jag, i stället för det der vanliga tjamset och slamset. Eller hur, flickor?

– Jo, medgaf de. Det är det visst, det. Det är rysligt intressant.

Alice Brandt reste sig. Det tror jag vi dricka ur våra glas på. Hon försökte göra stämningen lättare. Skål på er, reformatorer!

– Jo, nog vill *jag* göra hvad jag kan för att reformera det som behöfver att reformeras, sade Emilie energiskt och klingade till höger och venster.

– Det vill vi alla! Anna Saxe höjde sitt glas. Utom Berta – de skrattade – hon skolkar, naturligtvis.

– Visst inte. Hvarför tror ni det? – –

– Seså, seså, flickor, tystade Signe. Men från det ena till det andra! Säg mig – tror ni det går an för oss, som går och läser, att gå på Astrids bal på Torsdag? Det kan då väl inte vara så farligt – tror ni?

– Ja, *jag* för min del – Alices ton var mycket reserverad. Jag hoppas du ursäktar, hon vände sig till Astrid, men jag kan inte komma.

– Åh, du – söta Alice, började Astrid att be. Vi skulle ha så muntert. Eugen har lofvat att anföra kottiljongen.

Alice rodnade lätt. Nej, nej – tack, du! Hon liksom värjde sig. Jag tycker inte det är rigtigt passande. Jag *kan* verkligen inte.

– Se, se, titta på Alice – hon rodnar! Nå, länge har man grubblat! Men det är således verkligen Eugen

Helmfeldt, som är den lycklige.

– *Fanny*, då! Jag trodde verkligen – Alice satte ett par ögon i henne, stora, kallt gråblå, under hotande, mörka bryn. Tror du *jag* tänker på sådant!

– Åh, kära du, tag då inte vid dig så värst! Du är väl inte stort bättre än vi alla i det fallet.

– Fanny! Emilie reste sig till hälften. Hur kan det falla dig in att tala så lättsinnigt?

– Herregud, Emilie, skall ni verkligen börja bli sådana likbjudare här i "Reformen", att man inte törs nämna en karl vid namn – så – ja, så tror jag sannerligen jag betackar mig. Om ni ändå vore gamla mamseller, så skulle jag inte säga ett ord emot, men när jag nu specielt *vet* – hon vrängde impertinent med den röda munnen mot Emilie – att ni inte bryr er ett dugg om det hela, utan der är herrar med. Ja, det hela – lifvet, och så'nt der, menar jag. Så tycker jag rent ut sagdt, att det är både dumt och skrymtaktigt att sitta här och göra er till.

– Hör! hör! Hon dömer andra efter sig sjelf naturligtvis. För det att *du* nu kan nedlåta dig till ett föraktligt koketteri för männen, som – – –

– Men, Emilie lilla, tag det då inte så rysligt högtidligt. Fanny, *söta* Fanny! Ni grälar ju rigtigt – – –

– Jag vill ju bara att Emilie ska ta reson. För der är väl ingen af er, som tror, att hon verkligen *menar* sina uppstyltade fånigheter?

– Hvarför inte? Hvarför skulle hon inte mena det? Anna Saxe var helt blek och hon talade mycket häftigt med sammandragna ögonbryn.

– *Hvarför?* upprepade Fanny högdraget, mycket indigneradt. Naturligtvis för det, att, att – – – Hon slog plötsligt om och sade utmanande, med mycket stark tonvigt: Flickor! Är der någon enda af er, som i detta ögonblick ville svära, heligt svära – så att det *gäldes*, förstår ni, att *aldrig* bli förälskad eller gifta sig?

Der blef alldeles tyst ett par sekunder. Fanny såg sig triumferande omkring åt alla håll. "Men det är ju rakt inte samma sak", kom der slutligen lamt afvärjande från Emilie.

– Åh, flickor, bråka nu inte längre om det – det tjenar ju till rakt ingenting. Naturligtvis blir vi ändå båda förälskade och gifta engång, allesammans.

– Berta har tagit sig för att vara blaserad och öfverlägsen! Hon tror visst, hon är oemotståndlig – –

– *Låt* nu Berta vara i fred, snälla Emilie! Hon kan ju inte rå för att Doktor Evert favoriserar henne en smula. Så att, om du är jalouse – –

Alla flickorna skrattade.

Nej, i kväll går det då verkligen för långt. Alice tog en imponerande min på sig. Inga personligheter, om vi får be!

– Apropos! Emilie *såg* inte, hvarken åt Fanny eller Berta, under det hon talade – långsamt och mycket likgiltighet. Vet ni af, att Evert lär vara förlofvad?

– *Vår* Evert? Han i skolan? Hvad säger du! Med hvem?

– Vet ni inte *det?* Kors, det trodde jag var en offentlig hemlighet! Ja, det är då förstås inte eklateradt ännu.

– Men kan du då inte säga *hvem* det är! Jag hoppas det inte är *du*, som redan sviker dina principer.

– Gud, hvad ni är idiotiska! Det är Elise Hall, förstås, – hvem skulle det väl annars vara?

– *Nå!* Signe anade det nog. Halls hade ju villa midt emot dem, och hon hade ju märkt kurtisen hela sommaren.

– Hon, som löjtnanterna kallar för “ankungen“ för hennes platta fötters skull? – Att *han* ville ha henne!

– Ja, det kan du ge dig på att han vill, och det med uppräckta händer. Tror du det är någon karl, som tänker på annat än pengar i denna verlden!

– Han är bra ung, tyckte Signe. Inte ville *jag* ha en sådan tuppkyckling till fästman.

– Nej, det har Signe alldeles rätt i! Skulle jag gifta mig, så ville jag helst ha en äldre man – åtminstone öfver trettiofem år, ja, han kunde till och med gerna få vara fyrtio. Ju äldre de är, desto bättre äkta män, säger mamma. Då ha de rustat ut.

– Men, Fanny – det var Astrids blida ingénueröst. Är *det* då så nödvändigt? Att *rusta*, menar jag.

– Naturligtvis, annars bli de aldrig stiliga. Der är ingenting, som klär en herre så, som att ha lefvat litet vildt.

– Usch, så du talar! Att du inte skäms!

– Hvarför skulle jag skämmas? Det säger då alla flickor.

– Ja visst, sekunderade Signe. Se bara på häradshöfding Barrfeldt! Är inte alla flickor, som de voro galna efter honom på balerna?

– Det är då höjden af dålig smak, tycker jag. Berta Funcke lade armarne på bordet och såg sig vädjande omkring. Svärma för gamla rouéer! – det är det grönaste jag vet. *Gräsgrönt* i allra högsta grad! Nej, tacka vill jag de, som äro *unga* – och kraftiga – och smidiga – – –

– Du borde blygas, Berta! Det är rent af upprörande att höra på dig.

Anna Saxe tittade menande bort till Emilie. Ja, der hör du! Är det inte otäckt, kanske?

– Nej, men det tycker jag likväl Berta har rätt i – *till en del*, förstås, reserverade sig Alice. Naturligtvis skall de inte vara alltför unga.

– Jo, det tycker *jag.* Sjutton, aderton år – så är en karl stiligast.

Flickorna sågo på hvarandra, litet generade, och nickade betecknande. Nå, nå! Det är nu *din* mening – – –

– Hör, flickor! började Astrid plötsligt – hon var blott femton år och yngre än alla de andra. Vet ni, hvad jag har läst i en bok om kärlek?

– Nej, hur skulle vi kunna veta det? snäste Fanny. Alla verldens romaner handlar ju inte om annat än om den varan.

– Nej, men vet ni hvad *jag* har läst, öfverröstade Signe dem. – Astrid fick inte längre fram ett ord. Det är ett citat af Voltaire, men jag har naturligtvis läst det i en annan bok.

– Nå, inga preludier! Kläm fram med din visdom, bara! ropade Fanny med armarne på bordet. Alice såg

skandaliserad ut. Hon tålde inte “gatpojksuttryck“.

– Ja, hur var det nu? – Jo – jag tror jag mins – – *L’amour* – – *L’amour* – –

– Ja, *det* är naturligtvis både början och och slutet på alltsammans, det vet vi ju.

– Tyst, afbryt inte.

– *L’amour – c’est l’étoffe de la nature, brodée de l’imagination.* Det är allt styft sagdt, hvad? – Och då de alla sågo temligen ointresserade ut, blef hon stött. Begriper ni det?

– Visst *begriper* vi. Så lätt franska!

– Flickor! Fanny slog med ordförandeklubban i bordet. Ja – ursäkta jag afbryter. – Har vi mer i “Le Philosophe“ tills på måndag än kapitlet ut?

– Ja, vi har *sidan* ner, kommer du inte ihåg det? Doktor Evert lade oss ju särskildt på hjertat – –

– Alice kunde gerna vara hygglig och ta’ det igenom med oss nu – – Tycker ni inte?

– Jag förmodar, der är ingen af er, som bryr sig om att läsa på den gamla bibliskan för pastorn till på måndag? – Om jag begrep, hvad det är för en idé, att vi skall idisla den engång till! Moster Carolina sade, det var nog för att “härda oss mot det onda i tiden“. – Liksom *det* kunde hjelpa! Nej, då! – – Bry er inte om att läsa på den, säger jag, ty *skulle* ni få frågan, kan jag hviska er. Det svarta kan jag nu från gammalt som ett vatten: *Och Gud sade till kvinnan: du skall* – –

Det knackade på dörren, husjungfrun kom in: Jag skulle helsa från frun, om fröknarne ville vara så goda att stiga in och ta en smörgås.

III.

Lausanne 22 April 83.

Käraste Anna!

Det är fasligt länge, sedan jag skref till dig, ma chèrie, men jag har så mycket att göra nu för tiden, det kan du nog tänka dig. Promenad om morgnarne, lektioner om förmiddagarne (jag har nu också börjat måla akvarell för en gammal engelsk miss – tout ce qu’il y a de drôle, je t’assure – med sina hängande korkskrufslockar och sina milslånga platta kängor!) Så middag, så skickas man ut att hemta frisk luft i trädgården, bröd och vin till mellanmål, lexor, *lexor!* och så goûter. För att inte tala om *les courses!!!* Ah, du kan tro, att jag gläder mig åt att få komma hem – nu har jag ju snart varit ute i två hela år.

I går hade vi en stilig course. Det var ända ned till Montreux och Chillon. Der, i Montreux, har Madame en slägting, som är “pasteur“ och han skulle visa oss omkring. En gräsligt tråkig figur! Lång och blek med talgiga helgonögon och svart halflångt hår (*halflångt!*) och tillgjordt comme il faut till på köpet. Då kan du nog tänka dig, hur festligt det var att se honom gå och göra sig grön för en liten ryska, som nyss kommit hit, Katja Rostoff. Coursen var naturligtvis för de nya flickornas skull – *vi* ha ju varit der förut. Katja är mycket vacker, anémique och kokett, förstås, som alla ryskor härnere, och – smutsfärdig! Ja, är det inte vådligt? Hennes far lär vara guvernör i Lillryssland nånstans, och jag har sett henne gå med en chémise, som – ja, kära Anna, om du bara visste! Dertill har hon silkestrumpor, som halfva foten är af, och på sina underkjolar har hon *strukna* fållar. Nu kan du nog tänka dig, hurudan hon är. Hon tog mycket nådigt upp

prestens hyllning *(här* är man minsann inte så grantyckt), men när vi reste hem – i det mest förtjusande månsken! – anförtrodde hon mig, att hon var kär i en adjutant Sergej nånting –*witch*, och honom längtade hon efter á en mourir. Hon är förresten rätt söt, när hon bara talar om kärlek.

Jag har ju redan talat med dig om min vän Anna van Meerdervoort, en holländska, som också nyligen kommit hit. *Hon* är genomstilig, kan du tro, elegant – solidt, legitimt elegant (*alltigenom*, begriper du) och stolt. Somliga säga hon är dryg, men det är naturligtvis bara afundsjuka.

Häromdagen hade jag ett litet äfventyr – jag menar litet omvexling i den vanliga enformigheten. En af Annas slägtingar var på genomresa i staden och helsade på henne – en ung och vacker "Mynheer", chic som en parisare och nobel som en engelsman – och blef då presenterad för mig. Madame var nådig den dagen och lät oss (oss tre) vara för oss sjelfva inne i det stora vinlusthuset i trädgården. Der sutto vi och pratade länge – franska, naturligtvis, som han talade à merveille. Anna var tyst som vanligt, och jag tror jag slog an på honom, ty när vi skildes – – – Ja, det är förstås bara dumheter, och lönar sig inte ens att tala om, men bara att se en herre, är så ovanligt här, att man tycker, det är ett rigtigt evènement.

Men jag glömmer ju det *allra* intressantaste. Här har händt en skandal i pensionen! Det är med Mabel Clifton – du vet, den bleka irländskan, som jag var så förtjust i strax jag kom hit. *Hon har nu rymt med en polack.* Kan du tänka dig! Han bodde på hôtel Gribbon och var mycket stilig, men man tror han är nihilist. Jag kan aldrig förstå, hur de ha träffats, ty jag tycker det skulle vara en komplett omöjlighet att skaffa sig en älskare här, om man än vore aldrig så snedig. Här blef ju ett väsen! Madame var förstås ursinnig, för det att det händt i *hennes* pension, men det tystades ju ned så godt man kunde. Det gör mig förfärligt ondt om stackars Mabel. Hennes rykte är naturligtvis förstördt för alltid.

Nej, du, nu *har* jag inte tid längre. Jag är rädd att Mademoiselle skall upptäcka, att jag har ljus så sent. Slaflif – när man är 19 år! Skrif till mig, innan jag reser (det blir väl såder i midten af Maj) och sätt mig litet au courant med det, som händer derhemma. Är Emilie lika lifvad för "reformer" ännu? – nå, det är ju också *din* force! Är Berta ännu lika mycket à la mode? Eller har hon inte varit mest utomlands i vinter? Jag vet ju aldrig något, utom det, som du skrifver till mig, ty pappa, han!!! Tala också litet om Augustas förlofning, och hur det käns att ha en svåger. Jag har ju fått veta så litet om detta intressanta ämne. Nej, nu *måste* jag sluta. Mille amitiés!

Din *Alice.*

P. S. Du tror väl inte jag är betagen i holländaren? – Åhnej, du vet, jag är inte så lättantändlig. Men härute blir man liksom mera "fri" af sig än derhemma. Du må emellertid inte tro, att jag blifvit förändrad – jag afskyr lika mycket allt "flams" nu som förr.

Madame hade åtagit sig att skaffa Alice ressällskap, då hon skulle lemna pensionen. Det var en gammal tyska från Basel, sedan trettio år bosatt i Lausanne, der hon lärde främlingar franska för en franc i timmen och alltid berättade anekdoter om Lamartine, hvilken hon engång hade sett i sin ungdom och sedan dess bemägtigat sig som sin specialitet. Främlingarne, hennes elever, kallade henne alltid med pietet "Lamartines gamla väninna", och en dristig engelska, som brukade visa hennes namnteckning i sin *Birthday Motto-Book*, gissade mystiskt på ett ännu intimare förhållande mellan Mademoiselle Bock och "den store romantikern". Nu såg hon emellertid icke ut, som om hon skulle kunnat dåra någon romantiker – lång, skefaxlad, ett groft rödbrusigt ansigte med en luden vårta på ena näsvingen (ett "*grain de beauté*" sade samma fantasirika engelska), och stora vattenblå ögon med röda kanter omkring. På hufvudet hade hon grått hår i tre nuancer under en svart tyllrosett, som aldrig ombyttes, och det betydde föga, hvad drägt hon var klädd i – hennes person gaf i sin helhet alltid oföränderligt samma intryck af flottigt, ljust manchester-

sammet.

Hvar vår reste hon till en syster i Hamburg – på tredje klass, med matsäck och kautschukkudde. Hon uppträdde då beständigt i en outslitlig resdrägt af glansigt, grått lasting, med en smal plissé på kjolen och omkring bluskoftan, samt hvit schäferhatt med hängande svarta sammetsband, som rundade sig i ändarne. Alice var icke vidare hänryckt öfver ressällskapet. Först och främst måste hon, för att slippa resa på tredje klass, betala biljettskilnad för henne ända till Hamburg, och så hade hon till på köpet tvånget af att ständigt vara tillsammans med "Lamartinskan", (som hon ilsket kallade henne för sig sjelf) under hela denna vårresa genom Tyskland, som hon drömt sig så stämningsrik. Madame försäkrade emellertid, att hon inte för sin död kunde försvara för Mademoiselle Brandts vördade föräldrar, om hon läte Mademoiselle resa ensam den långa vägen. Ingen vet, hvilka faror unga flickor kunna bli utsatta för – se nu bara på den stackars Mabel – –

Men Alice var vid dåligt humör öfver hela tillställningen. Hon kunde icke förlåta Mademoiselle Bock, att hon med sin matsäck och sin gråa lastingsklädning ödelade för henne afskedet från Genfersjön. Och hela vägen från Lausanne till Basel var hon så kall och otillgänglig mot den stackars gamla mamsellen, att denna, som var en hjertans beskedlig menniska, blef helt olycklig och nervös af det och stälde sig så medgörlig och ödmjuk hon kunde för att vinna fröken Alice.

När de ändtligen, fram på eftermiddagen, kommo till Basel, der de ville stanna öfver natten, var hon också verkligen vid godt humör igen, men – af en slags diplomatisk instinkt – behöll hon, trots, det, samma missbelåtet reserverade sätt mot Lamartines väninna. Hon märkte, att hon genom det nu hade öfvertaget och kunde få sitt ressällskap till hvad hon ville.

När hon sedan i hotellet klädde sig till table d'hôte, kom Alice Brandt småningom i en allt trefligare och behagligare stämning – en på engång lugnt bekymmerslös och oroligt äfventyrsväntande turiststämning. Gång på gång såg hon sig i spegeln, innan hon kunde besluta sig för att gå ned i matsalen, och smålog hvar gång ofrivilligt belåtet mot sig sjelf. Denna svarta silkedrägt, hvilken satt som gjuten öfver bysten, ned till midjan – stram öfver bröst och axlar, hög i halsen, glittrande af perlbroderier, kort och vid, så att de eleganta fötterna syntes – den gaf också en egen mondän stilfullhet åt hennes fina jungfruslankhet. Och den matthvita mjukheten af hennes hud, det varmröda skimret öfver hennes bruna hår i hög koaffyr med krusig lugg, den kyliga, äggande glansen af hennes ljusgrå ögon under de mörka brynen – det fick alltsammans ökad relief af det på engång nobelt reserverade och starkt framhäfvande i denna svarta parisertoilett.

– Ännu fem minuter! Hon böjde sig långt fram ur fönsterramen och såg ut. Majkvällen var ännu ljus, blott litet dimmig, likväl voro gaslågorna redan tända längs terrassbalustraden, – på precis lika afstånd flammade de upp under sina hvita kupor mellan växter i porfyrurnor. Genom det otydligt bullrande samtalet mellan tre amerikaner, tillbakalutade på sina rottingstolar under de rundklippta lagerträden, bröt – gällt och enstaka – kyparnes brådskande *Gleich! Komme Gleich!* der de med servet öfver axeln och belastade med skinande pläterbrickor gledo fram och åter i ljuset under de stora portal-lyktorna. Från den enorma hotelomnibusen, som höll nere på torget, steg just nu en ensam herre långsamt uppför trappan till terrassen, stannade i ljuset vid balustraden och talade högt med portiern. En blond, reslig herre i ljus, åtsittande öfverrock och hög cylinderhatt – – Alice drog sig tillbaka, der hon stod, inom fönsterramen, hennes ögon blefvo stora, och hjertat klappade, så hon kunde höra det. Det var som om hela denna kvälls obestämda, jublande väntansfullhet med ett fick form och mål, när hon igenkände mannen dernere. Det var den unge holländaren från vinbersåen i pensionsträdgården, Johan van der Bourght.

De träffades i matsalen vid table d'hôte. Han kom sent; lång, elegant, korrekt, i engelsk middagsdrägt, gick han längs de långa dukade borden under gaskronorna och såg sig frånvarande omkring med lätt sammandragna, nästan kisande ögon. Alice kunde icke låta bli att följa honom med blicken; hon väntade otåligt, hon *ville*, att han skulle känna igen henne. Och då han ändtligen gjorde det, och med plötsligt

vidgade ögon och ett gladt öfverraskadt leende, kom fram till henne, smålog hon emot honom så öppenhjertigt lyckligt, som om hon helsat på en gammal vän.

Mademoiselle Bock blef presenterad; Alice tyckte, att hon aldrig hade sett så tarflig ut, som just nu, och var glad, så länge hon bara ville hålla på med att tala om Basel “för tretti år se’n“ för sin granne på andra sidan, en ung dam, som hela tiden blott var upptagen af att öfva sig i att äta på engelskt manér och ängsligt balancerade sås och ryska ärter från knifven till gaffeln, medan hon då och då svarade med ett förströdt: “Oh, ja, das kann ich wohl denken“, eller “Das glaub’ ich gern“.

Alice kände sig denna afton rigtigt i sitt esse, – nästan för första gången i sitt lif i sällskap med en ung herre. Ty *hemma* var hon ju alltid så van att lägga band på sig för modrens skull, och under de två pensionsåren i Tyskland och Schweiz, då hon i många andra afseenden fritt fått utveckla sig, hade hon sällan eller aldrig haft tillfälle att råka män. Nu, då hon väl hunnit känna sig glömsk af den inlärda, specielt svenska sällskapskonvenansen, var hon för första gången fullt naturlig och utan tvång gentemot en ung främmande man af sin egen klass.

Och det visade sig att hon var kokett. Icke med det banala godtköpskoketteriet hos provinsdamer, som göra i att vara näbbiga eller sarkastiskt dräpande och med alldeles öfverflödig köld “hålla på afstånd“ tillnärmelser, som kanske aldrig existerat utom i deras egen fantasi; icke heller med den lekfulla ysterheten och en smula anlupna naiveteten hos flickor, som redan varit alltför mycket med och hunnit få vana vid salongsjargonen. Alices koketteri var af helt annat slag. Hon var icke så intelligent och nästan instinktivt medveten om sina egna medel som några af hennes bekanta – t. ex. Berta Funcke eller Katja Rostoff; – men just detta, att hon liksom nyfiket pröfvade sig fram till sin egentliga terräng, som hon ännu ej kände, under det hon tydligen på samma gång barnsligt njöt af och förvånades öfver sig sjelf, – det hade en egen pikant charme.

När man såg denna kvinna med ett barns omedvetna grace, halft ofrivilligt, liksom ovilkorligt, och ännu osäker, lägga något visst *studeradt* frestande i sina rörelser och sin blick; när man såg henne böja sig fram, lyssnande, småleende, med detta ängsligt betagna leende och denna blick, som skyggt smekande sökte att gissa den mans väsen, hon ännu icke visste, att hon *ville* vinna, – då måste man i henne ana den blifvande tjuserskan. En af de kvinnor, hvilka med sitt leende förstå att smeka en mans djerfvaste drömmar, om än deras läppar tala den kallaste likgiltighets språk; hvilka med sin blick instinktmessigt gripa hans innersta väsen och – lika omedvetet – smidigt lämpa sitt eget derefter. Kvinnor, som aldrig tillåta sig en djerf gest eller ett vågadt ord, men hvilkas medfödda älskogslängtan liksom tycks brinna genom deras hud och klinga med jubel och suck genom hvar dallring af deras stämma, – och hvarenda linie af deras kropp, hvar skiftning af deras blick och leende, låter frestande männen ana, att de *kunna* älska.

Efter middagen promenerade de i den trånga buskagefylda promenaden längs gatan. Det var en mild, halfmörk kväll – sådana som kvällarne äro i Schweiz i midten af Maj, – med doft af ungt löf och blommor i knopp, och luften fuktigt dunstig efter de börjande sommarregnen. De gingo långsamt, ständigt framåt, i samma riktning, och den gamla fröken, som icke på årvis varit en afton i sin födelsestad, gick bredvid och talade – liksom för sig sjelf – på sin underliga, mjuka Schweizertyska, de ej förstodo, om sin ungdom här i Basel, om *den* och *den* och *den* – namn, hvilka gledo förbi dem som skuggor af en verklighet de icke kände, – om *honom* och om *henne* – – Denna monotona, stillsamma talträngdhet störde dem icke; den blott liksom fylde tystnaden omkring dem med lefvande ljud och fantastiska, sväfvande, aldrig fullt utförda drömmar, hvilka vid ett enstaka uppfattadt ord, ett välkändt franskt citat, plötsligt ändrade form och mål och blidt gledo öfver i andra. Engång då han – litet bryskt – ville rycka henne undan en mötande barnvagn, de höllo på att törna emot i mörkret, hade han gripit henne om handen, och sedan behöll han den i sin – löst hängande, utan stöd och utan tryckning, blott så, att hon genom handsken kunde känna den jemna värmen från hans handyta och det svaga, men orörliga greppet af hans fingrar omkring sina.

De båda damerna och herr v. d. Bourght drucko té tillsammans i enskildt rum. Mademoiselle Bock var sömnig efter resan och middagen och gäspade nu oupphörligt. Men ju oftare hon, med ett diskret, misslyckadt försök att dölja, förde sin stora, skrynkliga hand med den gråa ärmplisséen upp till munnen, desto lifligare och ifrigare blef för hvarje gång samtalet mellan Alice och den unge holländaren. Engång – apropos Genève – hade han tagit upp en proffotografi han just nyss fått derifrån och frågat damerna, om de tyckte den vara värd, att han bestälde flera af samma sort. Denna fråga diskuterade nu han och Alice med ett intresse, som vore den den vigtigaste i verlden. De sade icke en enda originel eller spirituel mening, men de blefvo vid att tala i det oändliga, blott för att få höra hvarandras röst, allt medan hon med armbågarne på bordet oupphörligt studerade porträttet och jämförde det med originalet. Det var ett äkta nordholländskt hufvud, blondt cendré med regelbundna drag, stor rak näsa, fasta, långsluttande kinder, liten fyllig mun, lätt sluten, och stark, något lång haka. Isynnerhet ögonen voro väl träffade, tyckte hon. De voro stora, väl skurna, med aflångt snitt och tunga, långfransade ögonlock, beslöjade och frånvarande i blicken.

– Det är *mycket* bra, sade hon ändtligen afgörande och sköt kortet ifrån sig. Men – jag går inte ifrån det! – Ni *borde* ha skrattat litet. – –

När mademoiselle Bock slutligen stilla satt och nickade, med hufvudet slappt på sned och hakan mot bröstet, båda de skrumpna händerna i kors öfver sin strama lastingsmage, – då stodo de båda unga midtför hvarandra i balkongdörren, ännu lifligt pratande, och utan att låtsa märka, att de voro så godt som ensamma. De försökte se ut för hvarandra, som de båda två vore fullkomligt omedvetna om mademoiselle Bocks stumma vädjan till deras sömnlust.

Alice hade stält sig med ryggen mot ena dörrposten, hvilande bakåt, med fötterna jämfota framsträckta ett stycke längs tröskeln. Också hufvudet stödde hon – inåtdraget, så att hakan blef dubbel och bröstet starkt framhäfdt. Med skuldrorna tillbaka och händerna korslagda vid midjan, höll hon tätt åt sig en crèmefärgad, flossig chenillesjal med långa snibbar i kors nedåt kjolen. Snedt emot, i skuggan, ute på sjelfva den mörka balkongen stod han, – ena knäet stödt mot sitsen af stolen framför honom, lätt framåtböjd, med händerna på det stoppade ryggstödet. Båda vände de ansigtet utåt – åt det stora torget der nedanför med alla de ensliga lyktorna, som glimmande speglade sig i de små regnpussarna mellan stenläggningen.

– Hvad det är stilla i kväll, sade hon långsamt, alldeles högt.

– Ja. Han sköt fram stolen till henne: Vill ni inte sitta ner? här är inte alls kallt.

Han satte sig på taburetten midt emot. De lutade sig båda långt fram öfver järnräcket och sågo ned på menniskorna, som gingo fram och tillbaka på terrassen under dem.

– Hon liknar min första flamma – den der! hviskade han muntert och nickade med hufvudet i riktning af en ståtlig, blåkädd blondin, som satt under en glaslykta med armbågen mot det dukade bordet och stödde hufvudet i handen – den andra höll hon böjd omkring ölsejdeln, under det hon högljudt pratade med två herrar midtemot. Tycker ni, hon är vacker?

Alice sträckte på halsen. Jag ser knapt. – – – Hur gammal var ni då? – – – Då, jag menar. – – –

Åh, en sjutton, aderton år, väl. *Hon* var trettio, gift och bosatt i Amsterdam – det var så bedröfligt och hopplöst det gerna kunde vara. Men, Herre gud – hvad jag var olycklig på den tiden!

– Och det säger ni nu så – så *lätt!*

– Är ni “shocked“, fröken? Åh nej! – Tycker ni det verkligen, att jag i sju år skulle gått och suckat för hennes skull? – – – Betänk, nu är hon nära fyrti!

Alice måste skratta åt hans affekteradt allvarliga, vädjande ton, som vid “fyrtio år“ blef parodiskt respektfull. Och utan att hon visste det, klang der i hennes skratt ett egoistiskt segerjubel öfver hennes egna tjugo år.

– Det är i alla fall inte snällt af er, sade hon mjukt, och hon *trodde* verkligen, att hon ogillade honom. Kärlek, det är – –

– Ja, rent ut sagdt, så vet jag verkligen inte *hvad* det är. Vet ni – han vände sig rakt emot henne och såg henne in i ögonen. Ja, om ni vill tro mig eller ej, men *sant* är det: jag har aldrig älskat. På allvar, förstås – tillade han, litet dröjande.

– Det har *jag* heller aldrig, sade hon naivt, mycket ifrigt – liksom skyndade hon sig att få det sagdt.

De sågo på hvarandra ett ögonblick och brusto så båda två i skratt – Alice hade så förtvifladt lätt för att skratta, – hvilket blef allt högljuddare och ystrare, ju mer de sökte dämpa det för att icke väcka upp mademoiselle Bock. Och när de ändtligen, efter många bemödanden, lyckats bli allvarsamma, tittade de igen på hvarandra – halft i smyg med leende, hopdragna ögon, liksom två skolbarn och brusto så ut på nytt igen.

– Vet ni hvad! sade Alice plötsligt med oreflekterad öppenhjertighet. Jag har aldrig – inte ens hemma, inte ens med mina egna kusiner – känt mig så hemmastadd med någon herre som med er.

– Det är kanske för det ni vet, vi skall skiljas åt i morgon – för alltid! hans ton var nästan sentimental. Så tillfogade han strax skämtande: Jag menar, ni kan vara säker på, att jag icke om en vecka, eller en månad, eller *någongång* skall komma och påminna er om, att *det* och *det* sade ni mig *den* och *den* kvällen på hôtel Schweizerhof i Basel. – – – Men, förresten, förmodar jag, att der måtte vara någon slags naturlig sympati oss emellan. *Wahlverwandtschaft* – eller hvad det nu kallas. – – – Han böjde sig fram med armen på räcket och såg henne skälmskt in i ögonen. Ni vet naturligtvis inte af, att ni – redan i lusthuset hos min kusin – slog en smula an på mig? – – –

Alice rodnade och drog sig ovilkorligen litet tillbaka. För första gången i dag visste hon icke rigtigt, hvad hon skulle svara. De sutto båda tysta; musiken från en aflägsen orkester, som de förut knapt gifvit akt på, trängde nu i afbrutna, dämpade toner upp till dem. Det började duggregna så smått, Alice kände dropparne i nacken, då hon böjde sig fram, utanför skyddet af markisen. Och plötsligt – nästan med ens – kom der något besynnerligt melankoliskt-sentimentalt i denna tystnad, en stämning af saknad och trist tomhet, utifrån detta ord “skiljas i morgon“, som de nyss nämnt så ogeneradt och glädtigt.

Och de fortforo att sitta tysta, böjda öfver räckkanten, och se ned på terrassen, der kyparne sprungo fram och tillbaka med dukar och brickor för att rädda undan regnet, som nu plaskade starkt mot asfalten.

Alice reste sig långsamt. Det regnar, sade hon och höll ut handen. Kom, vi måste gå in.

I dörren höll hon på att stöta omkull en stol – mademoiselle Bock vaknade.

Det var strax innan de skulle resa – tidigt på morgonen. I matsalen var der tomt och kyligt med nydukade frukostbord och öppna dörrar utåt terrassen. Mademoiselle Bock satt ännu vid bordet, och midtemellan söndersmulade brödbitar, krossade äggskal på tallrikarne och hopskrynklade serveter räknade hon halfhögt om- och omigen guldstyckena, som öfverkyparen höll på att vexla från francs till mark. Alice, trött vid denna omständliga räkning och omräkning samt det lika noggranna, småaktiga genomgåendet af alla de

särskilda posterna på hotelnotan, hade redan rest sig och gått ut på terrassen.

Hon stod i profil mot dörröppningen, fullt resklädd, i en mörkblå havelock, slät och åtsittande som en klädning, hög, mörk stråhatt med bredt brätte, lätt uppvikt vid ena sidan. Armarne höll hon litet ut från lifvet, medan hon långsamt drog på en brun *Gant de Suède*, som sedan kaflades långt upp öfver kappärmen. Då och då tittade hon flyktigt, otåligt inåt rummet.

– God morgon, fröken! Herr van der Bourght sprang raskt uppför terrasstrappan. Han var i hatt och öfverrock och hade i handen en stor, löst hopbunden knippa af gula rosor. Alice smålog, när hon såg honom; hon helsade och gick ett par steg emot honom.

– Vet ni, hvad jag så gerna vill ha? sade hon lågt och tittade blygt upp till honom öfver blommorna, som hon låtsade luktade på. – – – Jo, profkortet från Genève, ni visade oss i går. – – –

Han tog strax upp plånboken, och utan att säga något, satte han sig vid ett af de små tomma jernborden derute. Hon lutade sig lätt öfver honom, medan han skref. *M:lle Alice Brandt de son ami sincère Johan van der Bourght Bâle le 17 Mai 83.* De hörde, hur mademoiselle Bock reste sig derinne, skrapandet med stolen och kyparens *Danke schön!* Alice lade, liksom ofrivilligt, sin hand på hans skuldra. Han böjde sig ännu en gång ned och skref hastigt – längst nere i kanten – på holländska: *Ik heb je liev.*

Hon lutade sig ned öfver honom, och jublande, darrande anade hon, hvad de främmande orden betydde. Han böjde nacken tillbaka och såg upp – deras ögon möttes i en lång, strålande blick. Så tog han sakta hennes ännu bara hand från sin skuldra och lade den smekande öfver sin panna och sina ögon. Alice var blek, hennes läppar skälfde och ögonen voro fulla af tårar!

Mademoiselle Bock kom ut på terrassen – hon talade ännu inåt rummet med kyparen. Van der Bourght reste sig bryskt, och Alice stack hastigt porträttet in i sin resväska.

IV.

När Alice kom till Vårnäs, dit man flyttat ut tidigt i år, fann hon allt sig likt derhemma, – hon skulle kunnat tro det var i går, hon lemnade det. Modren i sin luftiga, bekväma hvilstol, i samma hörn af verandan – det lilla hufvudet nästan lika ungdomligt barnsligt i den oundvikliga Maria Stuarts-kragen – satt der lika ointresserad och likgiltig som alltid och läste sina eviga franska romaner eller hörde på flugorna, som surrade under taket. Fadren, ännu mera orolig och nervös än förr, var nästan aldrig stilla, – med sin vaggande, slingrande gång gick han timvis fram och tillbaka, ur rum och i rum hela våningen igenom. Blott Eva var förändrad; hon hade vuxit ofantligt, hade blifvit mager och gick med långa klädningar, var hänghufvad och bleksigtig.

Men de tyckte allesammans, att *hon*, Alice, hade förändrat sig – det kunde hon se på dem. Då hon den första middagen, hon var hemma, lifligt gestikulerande berättade om resan och, apropos Mademoiselle Bock, använde ett par humoristiska franska gaminuttryck – då sågo modren och Eva upp med stora förvånade ögon, och fadren lade med skämtsam öfverraskning knif och gaffel ifrån sig.

– Men är detta verkligen *vår* Alice? sade han muntert. Hon, som brukade sitta så stel och korrekt vid bordet, som en engelsk guvernant, och hela tiden se ut, som om hon vore rädd för, att husan skulle göra något fel i serveringen.

Alice rodnade – litet flat. Hon ville svara något skämtsamt, men modren förekom henne. Långsamt, med detta tillspetsade, fredligt- satiriska tonfall, som Alice sedan sin barndom fruktade, sade hon: Det är helt

naturligt. Fröken Brandt har ju nu i två års tid inte jämt och ständigt behöft att tänka på sin värdighet. Och då ingen kom sig för att svara, tillade hon lätt med kylig vänlighet, i det hon lyfte handen för att ringa på jungfrun: Det är förresten roligt, att se dig rigtigt naturlig och glad engång.

Den första tiden hon var hemma sökte Alice på allt sätt närma sig modren. Hon frågade henne till råds i toilettsaker, satte sig hos henne med sitt arbete och försökte konversera, jämt och alldagligt om alldagliga ting – berättade henne om sina vänner och sysselsättningar utomlands och anekdoter från pensionen, som hon trodde skulle roa henne. Men då allt hvad hon kunde finna på att säga icke tycktes väcka det minsta intresse, blef det henne snart blott ett plågsamt tvång att tala. Hon famlade efter ord, skrattade öfverflödigt hjertligt åt något hon sjelf sade, teg så tryckt flera minuter, sade något ut i luften, som skulle låta likgiltigt, och fick ändtligen en förevändning att resa sig och gå. Engång då hon och fadren ifrigt och lifligt med många "kommer du ihåg?" talade om Dresden och Sachsiska Schweiz, som de besökt tillsammans det året Alice reste ut, och hon som vanligt bemödade sig att draga modren in i samtalet, svarade denna endast: "Det kan jag inte säga. Jag har aldrig rest". Och så var det med allting; – talade de om en bok, en författare, hette det: "Det vet jag ingenting om, jag har aldrig läst honom;" om politik, historia eller dylikt – Brandt sprang i sina samtal från det ena till det andra och rörde vid allt – var det på samma sätt: "Det har jag ingen mening om, sådant har jag aldrig befattat mig med." Det var detta halstarriga, hånfullt stolta framhärdande i att alltid vilja förblifva Cécile Dupont, den franska bonnen, utan att göra ens det minsta försök på att vara fru Cécile Brandt – en fin fru och lik alla andra bildade fruar – hvilket ständigt förödmjukade och irriterade Alice. Men nu underkastade hon sig icke längre som förr detta tryckande obehag som någonting oundvikligt och nödvändigt; hon sökte icke längre blott med sitt eget konventionelt korrekta uppförande betäcka och öfverskyla modrens, – hon ville tvinga henne ur denna kyligt egensinniga indifferens, hvari hon under skydd af sin ännu ungdomliga skönhet förskansat sig; hon ville, att nu, då hennes mor var fyrti år, hon – åtminstone till det yttre – skulle vara en sådan mor, som alla andra flickors mödrar voro. Hon liksom blygdes för denna ungdomliga moder med den yppiga barmen och det smärta lifvet, med de alltid lika klara ögonen under de pikanta, finpenslade brynen, det enda "falska" i hennes skönhet, och det så öppet och påtagligt "falskt", att man knapt kunde kalla det så. Hon ville ha en mamma med gråsprängdt hår och höghalsade klädningar. Inte för det hon var afundsjuk på modren – nej, men allt detta stötte hennes utbildade känsla för det passande och brukliga. Ibland vid en gest eller ett ord af modren kunde hon plötsligt komma ihåg holländarens ironiskt respektfulla "Betänk, hon är nu *fyrti år!*" och hennes stolthet vred sig, då hon tänkte på det.

När der nu kom främmande till Vårnäs, gick icke Alice, som förr, blott med en allvarsam, liksom förnärmad, helsning förbi dem och upp på sitt rum eller ut i skog och mark. Hon satt nu ständigt med sitt handarbete bredvid modren på verandan eller i salongen, – lika elegant, om än icke så dristigt originelt klädd och mera underhållande. Hon sökte alltid instinktmessigt och omedvetet, kanske också för att leda uppmärksamheten från modern, att draga gästens intresse till sig; – mot fru Céciles pikanta, sfinxlikt kyliga koketteri, satte Alice sin ungdomliga, skälmaktiga grace, sin fulländadt vårdade uppfostran, sin beläsenhet och konversationsförmåga, sin korrekta elegans, som hon bemödade sig att göra verldsdamsaktig, och – först och sist – sina tjugo år.

De, som nu oftast besökte Vårnäs, voro den nyss tillförordnade domaren i trakten, häradshöfding Lexow, och hans bror, bildhuggaren Georg Lexow, hvilken just i vår kommit från Paris och nu i sommar var gäst hos brodern. Då båda bröderna voro ogifta, och då den gamla, egenmäktiga husmamsellen från "salig lagmans" tid just icke förmådde utbreda mycken huslig trefnad öfver deras hem, tillbragte de nästan alltid ett par timmar på dagen vid kaffe- eller tédags hos Brandts, som voro deras närmaste grannar. Isynnerhet kom Georg ofta, ibland ett par gånger om dagen. Redan den andra aftonen Alice var hemma, drack han té hos dem. När fadren efteråt frågade, hvad hon tyckte om "den celebraste kavaljeren på orten", svarade hon skrattande, att hon tyckte, han hade en viss likhet med "vår tids hjelte" i Lermontofs roman".

– Hvar i all verlden har du kommit öfver den? frågade han med stora ögon.

– I Schweiz, svarade hon ogeneradt. Ett par af oss brukade alltid abonnera hos Benda. Vi lånade alla möjliga böcker och gömde dem i byrålådorna bland vårt linne. På det viset läste vi en massa moderna franska böcker och också en del andra i öfversättning. Inte tror pappa, att madame kunde förhindra oss från det!

Sedan dess och utan att vidare motivera det, kallade hon och fadren sinsemellan alltid Lexow för – "monsieur Petsjorin".

Hvad nu Georg Lexow annars hade af den ryske romanhjelten, verldsmansutseendet och verldsmanstonen hade han åtminstone. Han var nu trettiofyra år, icke särdeles lång, men ytterst väl vuxen, smidig, mager och graciös. Han var inte mörk, men brun – "han gaf ett brunt intryck", som Alice plägade säga. Det kastanjebruna håret föll mjukt och tätt utmed den runda, findanade nacken och var "europeiskt" nedkammadt och tvärklippt i pannan. Hyn var blek, men sundt, och varmt brunaktig, dragen vanligt svenska: stora ögon, rak, litet framskjuten näsa, intryckt vid näsroten, fyllig, fast tecknad mun och starkt bredt underansigte med grop i hakan. Vanligen var han allvarsam, men när han smålog var hans leende uttrycksfullt och nuancerikt liksom hans blick.

Alice hade alltid trott, att han hade bruna ögon, men en dag då hon känt honom i flera veckor, upptäckte hon helt plötsligt, att de verkligen voro blå. Det var en eftermiddag de voro ensamma på verandan; han satt midtför henne på räcket – halft i profil – med hufvudet böjdt och täljde i ett stycke trä med sin pennknif. I början kort och förstulet, sedan mera uppmärksamt, nästan nyfiket, tittade hon på honom öfver arbetet och blef vid att betrakta honom, medan broderiet småningom långsamt sjönk ned i knäet. För första gången gaf hon akt på, hur egendomligt fint skurna hans ögon voro – det var bestämdt det vackraste i hela hans ansigte. När han höll dem nedslagna – just *så* – kom hon ovilkorligen att tänka på ögonen hos antika statyer – det var samma aflånga, harmoniskt jämna och stolta snitt, samma tyngd i ögonlocken, samma djupa, mycket sägande tomhet. Han satt med ryggen mot ljuset, der var en cirkel af djup skugga omkring dem; – Alice tyckte att dessa nedslagna ögon *lofvade* så mycket.

Så slog han plötsligt upp dem och såg på henne, fullt och stort; det var som om hon för första gången *såg* hans ögon – blåa, djupa, mycket mörka, och det hvita i dem var nästan ljusblått.

– Hvarför sitter ni och ser på mig så der, sade han litet nervöst. Tror ni inte jag kan *känna* det?

Hon tog hastigt fatt på broderiet. – Tänk, att jag icke förr har märkt, att ni har *blå* ögon!

Georg Lexow var bland främmande i allmänhet tystlåten, vanligtvis var det hans bror Paul, häradshöfdingen, som i sällskap höll målron vid magt. Han var liflig, snarfyndig, galant och skämtsam som en äkta Stockholmskavaljer. Också till det yttre påminde han om lejonen utanför Rydberg och Operakällaren: rank och lång med sin fint markerade profil, sina spetsiga, vaxade mustascher och sin djerfva, förbryllande djerfva blick genom pince-nez'en. Dessutom var han stor viraspelare, Bellmans- och Glunt-sångare, vitsade fyndigt och sade gerna ekivoka kvickheter. Han slog sig påtagligt starkt ut för Alice, och hon gnabbades alltid med honom och var näbbig. Der utvecklade sig på det viset dememellan en slags munter, skämtsam förtrolighet, som deras bekanta förespådde skulle sluta med förlofning.

Men till sin far sade Alice engång, att der var något "ytligt och flatt" hos häradshöfdingen, som hon inte kunde med. "Han tror kanske de der gamla vitsarne, som luktar punsch och Upsaladam ända hit, kan göra något intryck på mig! – Men han är ju rätt stilig, bevars – – – "

Georg Lexow hade deremot intet som påminde om "Upsala" – för att tala i Alices intima språk. Han var vidt berest och hade öfver sig ett visst europeiskt snitt ända från sin hårläggning till hela sitt umgängessätt. När

han talade – helst blott med en i sender – var det alltid om ovanliga ämnen, om böcker som få hade läst, om ställen der få hade varit, aldrig om konst, mest om kärlek. Han brukade egendomliga och starka ord, som han sjelf ogeneradt sammansatte eller lånade ur främmande språk, och hans stämma, djup och klangfull, var ovanligt omsorgsfullt uppfostrad, den lydde honom i de finaste öfvergångar och modulationer. Han var, liksom, brodern galant mot damer, och hade en sällsynt förmåga att säga komplimanger – oöfverlagdt, nästan ofrivilligt och med en blick efteråt, liksom ångrade han att ha sagt något, hvilket allt gjorde, att de *måste* tro derpå. I stället för att Paul tyckte om att få damerna att rodna genom tvetydiga kvickheter, tyckte Georg om att försätta den han talade med i tvetydiga och brydsamma situationer. Han hade öfverhufvud i sitt sätt något diskret intimt, som likväl aldrig, tack vare hans orubbliga allvar och gentlemanlika korrekthet, någonsin fick minsta tycke af närgångenhet.

Sådan var han i sitt yttre förhållande till sällskapet och sådan kände Brandts honom. Fröken fortfor att kalla honom “monsieur Petsjorin“.

Den första tiden Alice var hemma hade hon hvar Onsdag, som kom, sagt till sig sjelf: I dag är det en vecka – i dag är det fjorton dar – tre veckor – sedan min dag i Basel. Nästan hvar kväll brukade hon taga fram van der Bourghts porträtt, som hon gömde i en skrifbordslåda för sig sjelf, och lutad öfver det, med hufvudet stödt i handen, drömde hon det alltsammans om- och omigen, hvarenda händelse, hvart enda ord, hvart och ett af hans leenden – hon kom ihåg det alltsammans. Småningom när hon satt så, eller när hon lagt sig om kvällarne, blandades der i hennes drömmar, som hon icke längre kunde styra, många underliga fantasier om ett gammalt köpmanshus i Amsterdam, Anna van Meerderwoort engång talat om, med smala mörka trappor, långa slingrande korridorer och möbler i Rococo och Empire. Der var en ung dam i luftig morgondrägt vid ett blomsterprydt frukostbord och en ung blond herre i blåa kläder, som kysste henne och beklagade, att han nu måste gå på sitt kontor – han ville mycket hellre vara hos henne – – – Så var der stora fester med tända kronor i alla salar, ståtliga toaletter och oklanderliga frackkostymer i långa fransäsrader längs de spegelblanka golfven; och samma unga dam, nu i gendarmblått siden – nej, hellre i *bleu électrique* – – – sväfvade med utsökt grace mellan dansraderna, och hon hörde hur der hviskades omkring henne: “Hvad hon är förtjusande – och en så romantisk kärlekshistoria! Han har ju träffat henne på en resa ...“

– Du store Gud, sådana vanvettiga idéer jag kan ha! Hon smålog och skakade på hufvudet åt sig sjelf, medan hon reste sig och sköt in fotografien i sitt kuvert. Så dum jag är! suckade hon. *Han* har naturligtvis glömt, att jag ens fins till.

Men alltefter som sommaren skred, betraktade hon mera sällan porträttet och aldrig länge. Drömde hon någongång om honom, kommo drömmarne inte längre af sig sjelf, utan hon måste sjelf konstruera upp dem i de gamlas form.

En eftermiddag – det var i midten af Juli – satt Alice och läste inne i lilla kabinettet. Hon hörde, att någon kom in i salongen och helsade på hennes mor, men hon var så upptagen af sin roman att hon icke brydde sig om att gå in och helsa, förrän hon fått slut på kapitlet. Då lade hon boken, steg upp och rättade på sitt hår framför spegeln. – – Plötsligt hörde hon genom den halföppna dörren Georg Lexows röst.

– Som era ögon, sådan måtte färgen på “die blaue Blume“ ha varit – om den hade någon färg!

– “Die blaue Blume“ – hvad var det för något? Jag kan så litet tyska.

– Det var den tyske romantikens poetiska symbol – Madame *L’ignorante!* Den betydde idealet – d. v. s. kärleken.

Alice såg i spegeln modren småle. – Åh detta leende! Hon kände med ens samma känsla, som då hon som barn blef skickad ut i matsalen för att spela öfver, men häftigare, bittrare, mera betagande – det var nu icke

blott ångest, det var kränkelse. Utan att räsonnera, gick hon plötsligt fram i dörren, såg ett ögonblick styft på dem från tröskeln, och passerade så med en knapp hufvudböjning förbi Lexow, genom rummet och ut i trädgården.

Hon nästan *sprang* längs gången genom köksträdgården och ut på vallen bakom häcken. Der kastade hon sig raklång ned i gräset och snyftade med ansigtet mot jorden – våldsamt, nervöst, i ursinnig, rasande förbittring. Så låg hon länge. Ändtligen saktade då paroxysmen småningom af; snyftningarne blefvo längre, uthålligare, djupare; hon reste sig på armbågen, och med ögonen nedslagna ryckte hon matt och sorgmodigt upp grässtråna – ett för ett – medan hon, ömmande sig öfver sig sjelf, förlorade sig i en lång rad trista och öfvergifna tankar. – Det var *tonen*, hans ton, som hade kränkt henne så blodigt, och så uttrycket i modrens leende – – O, hvad hon blygdes! Öfver sig sjelf, som hade kunnat *tro!* – – Åhnej – hon smålog bittert och hånfullt. Saken i och för sig var ju icke så farlig – inte alls – en något hasarderad komplimang till hennes mor bara, det hade hon hört så många gånger. Men *nu*, kanske nu, när de visste hon var borta. – – Hon knöt händerna i ångest, reste sig halft, som för att springa upp och föll så slapt tillbaka på ryggen. Hennes inbillningsförmåga var i detta speciella fall ända från barndomen så fruktbar och så ömtåligt känslig, att blott vid allra minsta tanke eller häntydning, kunde den ögonblickligen jagas upp till att alstra de mest ångestfulla och fantastiska föreställningar. Med händerna hopknäpta under nacken och ögonbrynen smärtsamt hopdragna, låg hon alldeles orörlig på den smala gräsvallen, som jemte häcken skilde trädgården från åkrarne, och stirrade stelt framför sig. Rågaxen, ljusgröna, svagt silfverhvita i topparne, tecknade sig böljande mot den tungt violblå himlen, som långsamt mörknade och mörknade. Så – med ens – var det som der föll tusen glimtande ljusblink öfver fältet, axen stodo skarpa och blanka invid hvarandra, – himlen var ständigt mörk, skifferviolett, – och lika plötsligt blef det skumt igen. Stora, tunga regndroppar började falla, en och en – hon kände dem, en i mungipan en annan på armleden – – Regnet strömmade ned, grått och mörkt, det böjde sädesaxen ned, så att de lågo som mejade öfver hvarandra. Men Alice låg stilla, utan att röra sig, det kändes så svalkande, så lättande – bara att se de stora sneda regnstrålarne, som *slogo* ned i marken – – –

– Fröken Alice då! – Är ni då ändtligen der!

Hon reste sig hastigt till hälften, ännu med ena handen stödd mot jorden, och såg sig skrämd omkring.

– *Ni!* sade hon bara, då hon fick se Georg.

– Ja, jag. Jag har letat efter er öfverallt, jag vet inte hur länge. Men stig då upp, ni blir ju genomvåt.

Hans ton, upprörd i början, var nu lugn som vanligt.

Hon blef liggande som hon låg. Jag *är* redan genomvåt, sade hon trotsigt, utan att se på honom, och vände bort hufvudet.

– Men er klädning, försökte han. Ni förstör ju rakt er klädning.

– Bah! franskt bomullstyg – det kan tvättas, sade hon lika buttert.

– Nå, då! Han satte sig ogeneradt bredvid henne på marken och sträckte ut benen framför sig. Som ni vill.

Alice låtsade icke märka honom. Der var alldeles tyst, de hörde bara regnets plaskande, som småningom mattades och tog af. Men då hon en sekund kastade en kort, förstulen sidoblick bort till honom och såg hur vattnet rann som från en takränna baktill på hans hattbrätte och dröp nedåt hans kläder, blef hon plötsligt öfverväldigad af det abnormt löjliga i hela situationen och – med en af de häftiga nervösa öfvergångar, som så påminde om fadren – brast hon ut i ett konvulsiviskt, hysteriskt skratt. Han skrattade också. Men hvad är

der då med er i dag, Alice? Och för hvar gång de mötte hvarandras blick föllo de på nytt i skratt – ohejdadt, oemotståndligt, medan de fåfängt försökte artikulera ord och meningar, som strax kväfdes.

– Men hvad i all verlden kommer der då åt er?

Hon satt nu upprätt med fötterna indragna under kjolen och torkade ögonen med sin näsduk. Ja, Gud vet! sade hon suckande. Jag begriper verkligen inte, hvad der står på med mig.

Det var som om regnet och skrattet hade rensat luften omkring dem. De kände sig båda så märkvärdigt otvungna.

– Var ni ond på mig derinne nyss? Han böjde sig framemot henne och såg henne in i ögonen. *Hvarför* i all verlden?

Hon reste sig upp. Det *kan* jag inte säga. Inte nu. Kom, låt oss gå.

Hon märkte, att den tunna klädningen, genomblött af regnet, slankigt föll ihop omkring hennes kropp, och när han på samma gång såg på henne kände hon sig plötsligt full af blygsel. Det våta tyget satt som klistradt intill bröst och skuldror och föll tungt ned öfver höfterna – hon kände sig som naken, hon önskade blott hon hade haft en sjal eller kappa att dölja sig med. Och brådskande, förvirrad, upprepade hon igen: Låt oss gå –

Han såg hennes förlägenhet, och med den lugna ridderlighet som tycktes falla honom så naturlig, sade han enkelt:

– Jag går hem längs genvägen. God afton, fröken Alice.

Hon lade sin hand i hans. Han böjde sig ned och kysste den – varmt och vördnadsfullt.

– Och så är ni ju inte ond på mig? hviskade han bedjande. Ni vet nog, att der var intet, *intet*, af det ni trodde – – Jag menar, det ni – – –

Han såg upp och mötte hennes blick. De tego båda i förvirring.

De hörde Evas röst bakom häcken: Alice! Alice, då!

– God natt, herr Lexow! Hon hviskade och ryckte brådskande sin hand ur hans.

V.

Anna Saxe var inbjuden att tillbringa sommaren på Vårnäs och efter första badterminens slut kom hon. Alice mottog hjertligt sin “bästa vän“ med många omfamningar och många välkommen, men redan första kvällen, då de hade föresatt sig att “ligga och prata“, blef hon förvånad öfver så litet hon hade att säga Anna, fastän de nu varit skilda åt i öfver två år.

Anna var ungefär vid samma ålder som sin kusin Alice, men hon föreföll betydligt äldre; dels för det, att hon alltid klädde sig en smula gammaldags, dels derför att hon i hela sitt sätt var så ytterst tillbakadragen och stilla. Det händer ibland, att man i en skogsdunge kan träffa på en enstaka björk, som står påfallande allena, liksom genom en trollring skild från de öfriga träden, smärt och högstammig, med långsmalt afrundad krona, hvilken ej sträcker ut en enda gren åt sidorna, blott med all sin växtkraft skjuter uppåt i *en* riktning. Om en sådan ung björk påminde Anna von Saxe. Der var öfver hela hennes långa smärta figur något egendomligt reserveradt och oåtkomligt, på samma gång som något sökande längtansfullt i hennes sätt att föra hufvudet en smula framskjutet på den smala, böjliga halsen. Hon var mycket blond; håret, mjukt

och lingult, skiftande som silfver i solsken, föll halflångt i oregelbundna vågor kring hufvudet. Ögonen voro blå, mörka, mycket klara; munnen, oftast sluten, var på engång känslig och energisk och leendet soligt blidt. Der var något mjukt och rent öfver hela hennes åsyn, något, som påminde om snö, men en snö man tänkte sig ljum.

Genast, då hon första gången träffade samman med herrarne Lexow, tyckte hon inte om dem. Häradshöfdingen gick väl an, han var ungefär som andra, hvarken bättre eller sämre (Alice anmärkte, att Anna ännu yttrade sig i "Reformatorernas" absoluta stil, när det gälde att bedöma män) – men den andre! En "bildhuggare", som utan spår af ändamål flackat Europa rundt, sedan han först skickat hem två omöjliga arbeten – – –

– *Omöjliga!* Hur kan du veta det, när du inte ens har sett dem? afbröt Alice häftigt.

– Man kan väl ha lof att kalla ett konstverk omöjligt, här det är så – så – *naturalistiskt*, att det sårar blygsamheten.

– Jag trodde verkligen du var alltför emanciperad för att hålla på gamla fördomar.

– Emancipation är, så vidt jag vet, inte det samma som oblyghet i något afseende, svarade Anna värdigt.

Alice teg; men i sitt sinne tyckte hon der var något borneradt och nästan löjligt i denna indignation, och hon undrade på om Anna, som "ändå hade så godt hufvud", verkligen kunde taga alla deras deklamationer i Reformförbundet på allvar.

Anna i sin tur tyckte, att Alice hade blifvit bra ytlig och fåfäng och fullständigt mist allt intresse för de stora och allvarliga frågor, hon först tagit så liflig del i. Och när hon ännu någon gång försökte tala och diskutera som förr i verlden, så undgick det icke väninnans misstänksamt skärpta blick, att det egentligen blott var ett artigt *bemödande* för att göra henne till viljes.

Följden var, att flickorna i sitt umgänge med hvarandra blefvo kyligare och ömsesidigt mera försigtiga. Anna, som höll innerligt af sin vän, var både stött och sårad och slöt sig dag för dag mera till Eva, under det hon på samma gång med harmsen och nästan svartsjuk ängslan gaf akt på, huru oroande snabbt förhållandet mellan Alice och Georg Lexow utvecklade sig.

Der var ändlösa samtal, som började om ett intet och fortsattes i småleenden, hviskningar och halfhöga skratt, utan att någon annan kunde komma underfund med, hvarken hvad de talade om eller hvad de skrattade åt. Icke en timme på dagen kunde man vara säker för herr Lexows besök, och alltid var Alice klädd med en utsökt elegans och ett näpet koketteri, som man aldrig på Vårnäs sett maken till i landtligt hvardagslag. Och alltid var hon så leende, sjungande glad, märkvärdigt nöjd med allting, som hon förr brukade vara missnöjd med, smeksam och vänlig så att hon ofta, utan någon som helst förnuftig anledning, rigtigt kunde öfverfalla sin far och flickorna – ja, ibland till och med modren – med kyssar och ömhetsbetygelser.

– Men Alice, då! Hvad i all verlden står på med flickan? kunde Brandt ibland fråga henne. Hon är som bara sol och vind sedan hon kom hem. Aldrig har jag sett dig så häftig och glad sedan du var liten och vi lekte "Amerika" i skogen – – –

När hon satt för sig sjelf och arbetade eller läste, kunde hon med ens komma till att le, – ett alldeles omotiveradt, hemlighetsfullt och skälmaktigt blidt löje, hvilket liksom solsken lyste upp hela hennes ansigte och icke ens när hon försökte kunde tvingas till allvar. Det var isynnerhet detta leende, som alltid irriterade och oroade Anna.

– Hvad i all verlden sitter du nu och skrattar åt igen? Man blir ordentligt nervös af det. Du har blifvit en sådan grinola på sista tiden, att jag rakt inte känner igen dig. *Du*, som minsann annars tog saker och ting allvarligt nog,

– Ja, och *du* har fått en så moraliskt högtidlig likbjudaremin, att jag nästan kunde tro du vore Emilie Lundin i egen hög person.

– Gör inte narr åt henne! Hon tar lifvet *allvarligt* – som det skall tagas – och försöker göra en smula nytta medan hon lefver. Här är minsann inte mycket att skratta åt här i verlden. – Hon suckade.

Då var det Alice engång tog mod till sig och sade – skenbart lätt, men med en oroligt forskande sidoblick:

– Du – tror du ändå inte det var några öfverspända fantasier af oss – de der reformidéerna? – Hvad?

Anna såg upp, och Alice gaf åter akt på, hur märkvärdigt starkt det der fanatiskt-energiska draget kring hennes mun nu framträdde och allt mer och mer började beherska det annars så milda ansigtsuttrycket.

– Jag kan inte förmå mig att tro, att det skulle vara några blotta "fantasier", som tusentals de noblaste och mest begåfvade kvinnor rundt om i Europa nu göra till hela sitt lifs sträfvande och mål. Förresten – hon sänkte rösten och såg ned – du har aldrig känt den tunga och orena atmosfär en utsväfvande man alltid har omkring sig.

Alice hade ofta hört, att farbror v. Saxe skulle ha varit en stor Don Juan, och misstänkte starkt att detta mer än allt annat hade haft inflytande på Annas utveckling. Men hon låtsade naturligtvis, som hon inte förstod antydningen.

– Du har också adopterat Emilies språk, tror jag, sade hon lätt. Du uttrycker dig så högtidligt och öfverdrifvet! Der var i tonen något ofrivilligt högdraget, som påminde om den förnämt konventionela Alice från konfirmationstiden.

När de – som det brukades på Vårnäs – alla tillsamman gingo ut en tur efter kvällsvarden, befans det ständigt, hur sällskapet än var grupperadt från början, att Alice och Georg voro ett stycke bakefter de öfriga. På Evas retsamma frågor, hvad nu detta var för en besynnerlig tillfällighet, förklarade Alice öfverlägset, att hon icke orkade gå så fort som de andra, och dessutom tyckte både hon och herr Lexow det vara mera "stämning" i att gå sakta om aftonen. Eva svarade naturligtvis, att det voro de allesammans med om; och ett par kvällar gjorde hon dem troget sällskap, i det hon hela tiden höll systern under armen. "Det var så festligt att se, anförtrodde hon sedan Anna, hur innerligt retad herr Lexow var. Han molteg nästan hela vägen och gick bara och slog blommor af med käppen. Men jag var ju förfärligt oskyldig och låtsade om ingenting, förstås". Anna afbröt henne kallt med att detta var något, som icke intresserade henne. Det gjorde hon alltid, då det blef fråga om Alice och Georg.

Men en eftermiddag, då Alice, fastän hon *lofvat* att komma ned i trädgården till flickorna, helt enkelt försvann, utan att någon visste hvar hon hade gått, då kände Anna, att hon *måste* tala med Eva. De hade båda två länge suttit och väntat med sitt arbete i syrenlusthuset. Anna var orolig och nervös hela tiden och höll stilla med virkningen hvarannan minut för att lyssna om icke Alice skulle komma snart. Slutligen kunde hon icke hålla ut längre.

– Eva, hon såg allvarligt på kusinen. *Hvad* tror du om detta?

– Ja, något är der emellan dem, det är säkert. Jag tycker verkligen, tillade hon indignerad, att Alice kunde anförtro oss det – det är då inte mer än hennes skyldighet.

Anna suckade. Om jag ändå kunde begripa, hvad hon ser på den karlen!

– Ååh – Eva drog på det, förvånad. Han är då verkligen rätt stilig, vet du.

– Stil och stil! Det bryr jag mig inte ett dugg om. Men om du vore mera erfaren, kära du, skulle du se, hur *depraverad* han ser ut. Der är inte spår af kraft eller sedligt allvar.

– Ja, sade Eva eftertänksamt, inte är der mycket med honom. Men pappa tycker ju också om honom.

– Morbror har *naturligtvis* samma smak som Alice, det tycker jag du borde veta. Hon steg upp och började gå fram och tillbaka på sandgången. Jag ville hellre hon skulle tycka om häradshöfdingen – eller *hvilken* annan som helst – om nu galet engång skall vara.

– Ja, det vore förstås ett mycket bättre parti.

– Och en mycket bättre *karl*, ifrade Anna. Kan väl vara, att han har måne i hufv'et, men han är då åtminstone öppen och uppriktig. Tror du – hon lade handen på Evas skuldra – tror du, att de äro förlofvade?

– Nej, sade Eva bestämdt och skakade på hufvudet. Icke *ännu.* Men Gud vet, tillade hon mystiskt, hur det kan gå.

– Tror du inte det? – – Åhnej, då skulle hon väl ändå sagt det. *Måtte* det bara inte bli af! – det blir hennes olycka.

Men just den eftermiddagen *blef* det af.

Alice hade inte hemligen smugit sig till något öfverenskommet rendez-vous, som Anna i sitt innersta fruktade. Hon hade helt enkelt gått till stationen med ett bref, så som hon och de andra flickorna brukade göra nästan hvarenda eftermiddag. I dag hade hon blott icke bedt dem göra sällskap – hon *ville* verkligen helst gå ensam. På sista tiden hade deras umgänge blifvit så tvunget, tyckte hon; Anna hade lagt sig till med en slags moderlig högtidlighet, som var pinsamt tryckande, och Eva var verkligen alldeles outhärdlig med sina retsamma, impertinenta häntydningar och anmärkningar på de allra oskyldigaste saker. Att ingen af dem kan taga saken, som den är! tänkte hon förbittrad inom sig, då de hvar för sig plågade henne. Helt *naturligt* bara! Men antingen skall det vara det blodigaste allvar, en hög-moralisk fråga, som för Anna, eller också skall der fnissas och lefvas i alla vrår, som om det vore den största fjollighet och skämt i verlden. Jag vet inte hvilket som är fånigast.

Detta gick hon nu och tänkte på – och en hel del andra saker, i sammanhang dermed – då hon helt oförmodadt mötte Georg. Han ämnade sig till Vårnäs det kunde hon se.

– Väl mött! Han smålog, när han helsade, och vände strax om, liksom det föll af sig sjelf. Och ensam! Hvad står på!

Hon skrattade. Tycker ni, jag är så bevakad?

– Ja, alltid för mig åtminstone. För mig är ni aldrig ensam nog.

De gingo tysta några minuter. Vägen krökte sig nu in i skogen – der var inte en menniska att se, bara de smala björkarne längs dikeskanterna och vidare inåt med snår och ungskog. Och plötsligt – med ens – kände Alice med en besynnerlig bäfvan, att hon var “ensam“. Utan att tänka på det gick hon ovilkorligen fortare.

– Hvad är det för ett bref ni har? Låt mig se.

– Kallas det att vara discret – hvad? Nej min herre, det får ni *inte* se!

Hon viftade skälmskt med brefvet i luften. Han försökte gripa efter det – ögonblickligen gjorde hon vigt ett språng till sidan och sedan snabbt baklänges, på tå, framför honom på landsvägen, ständigt gäckande vikande undan för hans hand.

Han hade alldeles uppgifvit att få henne fatt. Midt på vägen stod han stilla, som förtrollad, och bara såg på henne. I den slankigt mjuka, blommiga yllecrèpe-kjolen, rynkad omkring midjan, med långt snibblif, den spetsiga babyhatten af samma slags tyg som en skärm öfver den tjocka, rödbruna luggen och de stora ögonen, alltjemt sjelfsvåldigt figurerande framför honom med armarne bakom sig på ryggen och hufvudet på sned mot axeln – hade hon något af en Kate Greenawayfigurs nyckfulla och naiva grace.

I *ett* språng nästan kastade han sig öfver henne och grep henne med båda händer om lifvet. Hon studsade tillbaka, och en sekund – med nacken djupt bakåtböjd – mötte hon på nära håll hans blick. Utan att säga ett ord tryckte han henne tätt intill sig och kysste henne stormande på ögon och läppar.

Hon hade blifvit förfärligt blek med slutna ögonlock och stödde sig tungt emot honom.

Der hördes aflägset vagnsbuller och dubbelt, bjebbande hundskall – med ens mindes de båda, att de voro midt på öppna landsvägen. Nästan instinktmessigt drog sig Alice hastigt ur hans famn och såg sig förskräckt omkring åt alla håll, under det han, utan att rigtigt släppa henne, vred hufvudet om och lyssnade. Der kan ingen ha varit, sade hon högt.

Hon såg blygt upptill honom, och de kommo båda att småle. Bullret och hundskallet hördes nu framme vid vägkröken; de vågade icke tala, han släpte Alices hand, och hon slog upp sin parasoll utåt vägsidan. Vagnen rullade förbi dem i ett moln af dam; Alice tittade skyggt under parasollen – det var bara några bönder som skulle till tåget!

De gingo och sågo stelt framför sig, ända tills vagnen var ur sigte. Så drog han sakta hennes arm in under sin och böjde sig smekande fram emot henne.

– Är du ond på mig? frågade han lågt, inte *riktigt* säker.

Hon smålog; hon *kunde* inte låta bli det, fastän hon var retad på sig sjelf.

– Svara Alice. Jag *hade* ju lof till det?

Hon bara tryckte hans arm mycket lätt och lade sakta hufvudet intill hans skuldra. Det var hela hennes svar.

– Om du bara visste, hvad jag har längtat efter den kyssen! hviskade han ned emot henne. Om du bara visste! – – Hundrade gånger, då vi har suttit och talat samman och du – som du brukar – så förtroendefullt böjde dig framemot mig, – – – Åh, jag hade lust att *ta* dig, ta dig på mina armar och bära dig långt, långt bort. – Ha dig helt för mig sjelf. – – –

– Men, visste – hon tvekade litet. Visste du det inte? – – –

– Älskade – – älskade – – lilla barn! Nej, hvad det klär dig att säga “du“. Säg det en gång till.

– Men du är ju barnslig. – Och så våldsam! Hon började nu känna sig helt ogenerad och säker på sig sjelf igen. Det föll sig så naturligt allt detta, alldeles som om det *skulle* vara så.

– Ack Alice! – De hade gått tysta litet. Jag önskar, jag vore tjugo år!

– Så sentimental du kan se ut! – Hon stödde sig tungt mot hans arm, medan hon böjde sig fram och leende, från sidan, med en blick som en glimt, såg honom in i ögonen. Hvarför önskar du nu det?

– Så vore jag närmare dig, sade han allvarligt. Han sänkte rösten. Der voro då mycket borta ur mitt lif – förstår du? – – som nu – skiljer oss åt ...

Hon *förstod*, hon såg på hans blick, hvad han menade. Och med kärlekens högsinthet lade hon tystande sin hand på hans läppar.

– Tyst Georg – det var första gången hon kom sig för att säga hans namn. Hvarför skall vi tala om *det?*... Det är ju gömdt och glömdt alltsammans – *nu.*

Han kysste handen och förde den sedan smekande öfver sina ögon och sin panna. Vid denna rörelse kom hon plötsligt ihåg afskedet i Basel. Der gick först som ett sting igenom henne – så smålog hon.

– Jag har förresten också en liten bekännelse att göra dig, hviskade hon skälmaktigt – men sedan! Nu *måste* vi gå ordentligt – hon drog sin arm ur hans och rätade på sig. Vi är strax framme vid byn.

Han stannade midt på vägen och såg stort på henne.

– Hör! Är det fasligt vigtigt med det der hemlighetsfulla brefvet?

– Nej, inte en smul. Hon räckte honom det. Det är till en af mina pensionskamrater.

– Ja, jag är inte en sådan melodramhjelte, att jag nånsin misstänkt det var till en hemlig älskare. Men – då är det väl inte så noga om det kommer åstad i dag eller i morgon?

– Åh ne–ej. Men, hvad vill du?

– Jag vill *tala* med dig, kan du väl förstå. Jag har ju hundrade saker att säga och fråga om. Kom låt oss gå inåt skogen litet. Han hoppade raskt öfver diket och räckte handen utemot henne. Vill du?

– Men så måste vi *tala* hela tiden ... Tack! – – Åh, min fot! – –

– Trampade jag dig? gjorde jag dig illa?

– Visst trampade du mig. Hon såg mycket lidande ut. Nå, *never mind!* Bara der ingen ser oss, du?

Han vände sig om. Inte en själ att ögna. Hvad är det för något ondt i det förresten, att vi gå ut i skogen? Det har vi då gjort hundrade gånger. – – –

Inne i skogen, så långt från vägen, att de inte längre kunde se den, medan de gingo sakta – *mycket* sakta –, började han allvarligt och tvekande:

– Alice! – vill du lofva mig en sak?

– Hvad då?

Han tog båda hennes händer, bedjande: Att jag slipper för officiel förlofning. – – –

– Men Georg – man kan då väl inte? Jag menar, man *måste* väl vara förlofvad? –

– Nej! – det är der ingen lag om, det jag vet. Naturligtvis skall alla menniskor, under de tre veckor det lyses för oss från predikstolen, veta, att jag tänker gifta mig med dig, men förr kan jag inte inse, att de har med det

att göra.

– Jag tycker du har rätt, förstås. Men hvad skall de andra säga, tror du?

– Hvad de behagar. Hvad angår det oss? Var nu förnuftig, Alice, och *tänk* litet. – – *Tänk* bara, du! – Jag skulle aldrig kunna förmå mig bara att kyssa dig, när någon såg det – det skulle synas mig en profanation – – Och gjorde jag *inte* det, så blef det förstås skvaller och prat, om hur kallsinniga vi voro. Nej, nej, det blef vämjeligt ...

– Men, *entre nous* – – – hon såg på honom med hufvudet på sned – småleende – och klippte med ögonen mot solen.

– Vill du låta bli att kokettera, unge. Så vet du ju jag inte kan tala en smula förnuft. Och det var vi ju så bra i tagen med nu – – –

– Du behöfver alldeles inte se på mig. Hon satte parasollen för ansigtet. Nå, gå på!

– Jo, ser du, det var bara *det* jag ville förklara dig, att – – – ser du – – – då förhållandet mellan man och kvinna är det mest privata af alla förhållanden – så – så – *intimt*, att jag inte ens här på tu man hand med dig, som jag ändå ville ge hvar tanke jag äger, kan *tala* om det. – – – Ja, så kan du nog förstå, att jag finner det upprörande, att göra vår kärlek till en expositionsartikel för alla våra nyfikna bekanta, till en offentlig händelse, till ett allmänt samtalsämne. Begriper du mig, Alice? Jag ville så gerna, att du just i *denna* sak skulle förstå mig rigtigt, och ändå kan jag inte förklara mig tydligare.

Hon vände sig helt emot honom och såg honom upp i ansigtet – rodnande, med fuktiga ögon. Jo, Georg, jag *tror*, jag begriper dig – – –

VI.

Sommarnatten var ljus och ljum. Alice hade släckt ljuset och öppnat fönsterna medan hon klädde af sig. I sin långa hvita peignoir satt hon nu uppkrupen i sjelfva den breda fönsterkarmen och flätade sitt hår. Hon höll hufvudet litet tillbaka, vändt utåt, och, i det hon, med ena tåspetsen mot golfvet sjelfsvåldigt gungade den andra fram och åter under kjolen, gnolade hon svagt – nästan utan att veta om det – på en gammal slagdänga från pensionen.

Et le premier qui passa Ce fut le roi d’Angleterre – – –

– Hör på, Alice! – Anna låg redan, hon reste sig nu på armbågen och böjde sig fram ur sängen medan hon talade – långsamt och tvekande. Hör Alice, jag skulle gerna vilja fråga dig rent ut om en sak.

Alice spratt nervöst till, och vände sig hastigt om – så, att hon kom att sitta med ryggen mot fönstret. Nå? – –

– Jo – Är du förlofvad med Lexow?

Alice höll på att stänga igen fönsterna, hon skramlade länge med hakarne, innan hon fick dem rigtigt. Hvarför tror du det? – –

– *Hvarför?* Du tror kanske inte jag har haft ögon på sista tiden? – – – Men, Alice – mins du, att vi en gång lofvade alltid att ha fortroende för hvarandra i detta.

Alice kunde bara icke begripa, hur hon någonsin kunnat lofva något så obetänksamt. Men det gjorde henne

på samma gång ondt att se väninnans allvarliga, vädjande ögon, så stora, och fuktigt glänsande i den skumma dagern; – der var något så oskyldigt rart i detta lilla blonda hufvud öfver den hvita nattlinnekragen, något som rörde henne, hon visste inte hvarför. Hon *ville* verkligen så gerna vara uppriktig, men hon kände sig med ens så blyg.

– Ja, men, kära Anna – började hon osäkert och långsamt. Hvad vill du egentligen jag skall *förtro?*

– Alltsammans.

– Alltsammans? Men du säger ju, du har sjelf sett det? Så är der ju ingenting att tala om.

– Ja, jag *har* sett det, bröt det ut. Och du kan vara glad, att det var *jag* som såg det. Hon sträckte sig ännu längre fram öfver sängkanten och såg fast på Alice, medan hon talade med stark tonvigt på hvartenda ord: Jag var på andra sidan hagtornshäcken i kväll.

Der blef alldeles tyst några minuter. Anna stirrade oafvändt på Alice, som blef vid att tiga.

– Att tänka, att jag skulle se *dig* ha ett hemligt möte med en karl! Och låta dig kyssas af honom – så – så *förfärligt!* Alice satt ännu och såg ned i knäet med kammen i hand. Trots det, att hon var dödligt förlägen och grundligt retad öfver Annas upplexningston, så framkallade ändå dessa ord ett *minne*, som – – – Under det Anna talade vidare, slöt hon ögonen och smålog för sig sjelf i hemlig, jublande fröjd.

– Hur *kunde* du, Alice? Och du vet ändå, lika väl som jag, allt hvad folk säger om honom.

– Men, käraste du – – –

– Mins du, hur indignerade vi brukade vara öfver kvinnor, som förnedra sig till att älska osedliga män? Och den som inte var minst indignerad, det var *du.*

Alice suckade – af otålighet. Allt detta var ju så förfärligt länge sedan! Hvad i all verlden hade alla de floskler hon brukade deklamera om *böcker* att göra med henne sjelf och Georg? Det var ju något helt annat. – Att inte Anna kunde begripa det!

– Men om der nu inte *fins* några rena män? sade hon medlande, liksom på försök.

– Så är det vår pligt att afstå ifrån dem, när vi få veta det.

– Det märks jag inte har varit hemma på länge! Alices ton var nu både retad och högdragen; hon kände sig strax säkrare, så fort ämnet blef mera allmänt och icke precis höll sig blott till henne sjelf och Georg. Ni är ju stormtokiga allesamman med era tusende teorier och fordringar. Ja, om ni ändå *lefde* efter dem. – Tror du t. ex. att Augustas fästman är absolut “ren“?

Anna teg litet. Det vet jag inte, sade hon slutligen, nästan med gråten i halsen, på en gång ond och upprörd öfver Alices hånfulla ton. Att hennes “bästa vän“, som hon hade litat så säkert på, strax vid första frestelse skulle svika kvinnans sak – det grep henne, ömtålig som hon nu var, djupt och bittert. Ty för Anna Saxe, hvilken i hela sitt lif varit ekonomiskt och socialt oberoende, var just *detta* – fordringen på mannens renhet – kvinnosträfvandenas första och största mål. Hennes puritanskt stränga rättfärdighetskänsla, hennes kvinligt kyska förakt för all sensuel utsväfning, genom det plågsamma medvetandet af faderns lättsinne ökadt till afsky, hela hennes öfverhufvud ensidigt spiritualistiskt anlagda kynne – fann i denna absoluta fordran på absolut renhet en fast bestämd hållpunkt, hvartill hon kunde kedja hela sin blinda tro och sin lidelsefulla, fanatiska energi.

Hon låg stilla och plockade med fingrarne på garneringen omkring örngåttet. Tårarne runno sakta ned för hennes kinder, och läpparne skälfde spasmodiskt smärtsamt, som på ett barn, som gråter. Alice kom fram och satte sig på sängkanten.

– Käraste du, var nu inte ledsen på mig, sade hon hjertligt och kysste den motsträfviga Anna. Detta är ju ändå något, som engång måste hända oss alla – och, du, det är ju det *bästa*, som kan hända oss. Seså, var nu inte ond – du är i alla fall den första som får veta det.

Anna bara snyftade och borrade hufvudet djupt ned i kuddarne. När Alice kysste henne, kom scenen bakom hagtornshäcken åter fram, och hon kunde inte uthärda att se kusinens leende – der var något *orent* i det, tyckte hon.

Men Alice tänkte icke längre på henne. Med händerna i knäet, småleende, med nästan slutna ögon, blef hon halfklädd sittande kvar på sängkanten – betagen af den nya lycka, som så fylde hela hennes själ, att der knapt var plats till något annat. Hon drömde denna eftermiddags möte bakom häcken omigen så tydligt – – – Hon såg honom framför sig på knä, smygande sig ömt intill henne – så tätt, så tätt – och hon hörde hans röst igen – ord för ord: “Jag älskar att höra ditt hjerta slå – så fast, i sprittande och ändå jämna slag, – det är som kunde jag följa blodets varma, böljande ström ända in i dess hemligaste och innersta källor – – – Ty jag älskar dig, Alice, med allt hvad der i mig fins af ungdom och hopp, med allt hvad der fins af fruktan och sorg och glädje och längtan“ – – – Och hon såg hans ögon, allvarligt leende, innerliga, fuktigt glänsande – till de med ens blixtrade till i jubel och han stormande drog henne intill sig med ett regn af kyssar – – –

– Anna – hon *måste* tala med någon. Är der någon, som har kysst dig – *rigtigt?* – –

Anna tittade upp under den upplyfta armbågen – ett ögonblick – indignerad, förebrående, med rödgråtna ögon: Men *Alice!* Hur kan du tro – – –

Åhnej, jag vet – – – Hon reste sig upp. Det blir sent. Godnatt, sof godt! Hon stod och dröjde litet med hufvudet på sned, – alltjämt leende – så sade hon blott igen: Godnatt, sof godt!

Alice hade hållit på, att hon *sjelf* ville säga det till fadren, men ännu – det var väl en vecka efter den der eftermiddagen på landsvägen – hade hon inte kunnat komma sig för. Och en kväll – de hade följt ett stycke på väg herrarne Lexow som varit på Vårnäs till té – förekom fadren henne.

De två voro ensamma, ty Anna och Eva hade alltid nu något skäl att bli hemma från aftonpromenaderna, och det var blott undantagsvis fru Cécile, som blef mer och mer loj och ointresserad, hade lust att följa med.

De hade nyss vid vägkröken skilts ifrån de båda bröderna, och Alice gick nu och gnolade halfhögt för sig sjelf, småleende, i det hon tungt och sjelfsvåldigt, med hufvudet litet bakåt, hängde vid fadrens arm. Han såg ned på henne en stund – hon märkte det icke. Så skakade han på hufvudet och sade undergifvet med en halft bekymrad, halft skälmaktig blick:

– Ja, Alice! – Det är ett dåligt parti.

Hon tittade upp med stora ögon. – Men, pappa – – – Hon rodnade och strök kinden på engång smekande och generadt emot hans rockärm.

– Ja, för du inbillade dig väl inte, att jag har gått som en blind och döf här hela tiden, dag ut och dag in, mellan dig och Lex – – Alice lade handen öfver hans mun, – det gamla kamratskapet var plötsligt kommet igen. Det var visst den sympatiska skalkaktigheten i fadrens blick som gjorde henne så säker och modig.

– Seså, min egen flicka – han tog hennes hand i sin. Låt oss nu tala allvarligt. Hvad tänker Monsieur,

Madame et Bé – – etcetera lefva på?

– Åh, fy, pappa, att du nu strax – – –

– Jag skulle inte ha varit så förståndig, när jag var så gammal som du, det medger jag. Men *nu!* – – – Ja, låt oss nu tala ogeneradt och förtroligt som ett par vänner och kamrater, som vi ju alltid ha varit.

– Ja, pappa.

– Ser du, efter allt hvad jag vet, har han – var lugn, du ska få slippa namn! – *han*, således, ingenting kvar af sitt arf, utom en lifränta på ett par tusen om året, som gubben morbrodern stälde om åt honom strax innan han dog i höstas. – Du vet hans mor var en Kars af de rike Karsarne till Fallebonäs? – – Men han *är* ju ingenting, det är det värsta. Kanske kunde han nu med sin erkända tekniska talang och sina goda relationer fått en eller annan charge vid akademien eller Nationalmuseum. om han bara inte gjort sig så komplett omöjlig med sina barocka och extravaganta konstteorier. Allt detta vet du kanske inte? – – –

– Nej, det vet jag inte. Men jag tror han har rätt.

– *Naturligtvis!* Hans ton var ironiskt undergifven. Herregud, Alice, att jag skall se min egen romantiska sentimentalitet till den grad gå igen hos dig!

– Och hvems skull tror du det är, söte far? Hon böjde sig fram och såg honom skälmaktigt in i ögonen med den blick hon af erfarenhet visste han aldrig kunde motstå. Hvem var det, som presenterade mig "Buch der Lieder" på min fjortonde födelsedag och lärde mig engelska ur "Childe Harold?" Hvem var det, som efter hvar middag han kom ifrån gjorde narr åt *les bourgeois*, och som hvar dag höll sin lilla oskyldiga fiicka till att läsa ett stycke af Byron, som ett kapitel af bibeln? Hvem *var* det?

– Det var en förvänd uppfostran, Alice, jag medger det. Herregud, vi blir ju alla kälkborgare med tiden, det borde jag ha vetat! Men så har jag ju också blifvit straffad för det jag föraktade katekesen och "Råd till min kära dotter".

– Hör, pappa – det kom något tvekande. *Jag* har väl några pengar?

– Inte ännu, min lilla. Du *blir* kanske engång rätt förmögen – men inte öfverdrifvet, det säger jag dig. Egendomen här kostar mycket pengar, och tiderna tecknar sig till att bli dåliga, så – – – Och det värsta är att ni båda två äro så anlagda för lyx och raffinemang i allting – *han* kanske ännu mer än du. Ja, jag vet verkligen inte, hur det skall gå.

Alice såg upp – ängsligt, forskande – hans ansigte var *så* allvarligt. Hon fick nästan tårarne i ögonen.

– Men, pappa, *hur* skall vi då göra? – –

– Seså, blif nu inte ledsen! – Det är också förbannadt dumt af mig – – – Jag skall tala med Lexow, han och jag skall väl finna på råd, skall du se. Men på 2,000 kronor tror jag inte herrskapet kan lefva.

Alice teg litet; så sade hon eftertänksamt: Vet du, pappa, jag tror allt det är dumt, att jag så litet fått lära mig att handtera pengar. Jag har verkligen inte begrepp om, hur mycket man behöfver för att lefva under ett år.

– Det är också den fördömda romantikens skull, skämtade han. Jag skulle ha satt min stora hufvudbok med "Debet och Credit" i handen på dig i stället för Heine. Det hade visst varit bättre.

– Men – hon smålog klipskt, litet kokett – så hade kanske hvarken du eller han tyckt så mycket om mig,

som ni nu gör.

– *Det* är troligt. Han böjde sig plötsligt ned och kysste henne. Hör, Alice – jag är allt *bra* svag för dig, när jag säger “ja“ till det här.

VII.

Slägten tyckte, att Alice Brandt kunde ha gjort ett bättre parti. Hvem hade väl trott, att hon, som var så stolt och noga på det, skulle nöja sig med en misslyckad, nästan ruinerad bildhuggare, bekant för sina excentriska åsigter och dertill omtalad som en genomdrifven roué. *Han* gifte sig naturligtvis för hennes pengar – det var man strax på det klara med – isynnerhet när man också fick veta, att han som kontorist och kompanjon hade ingått i svärfaderns enskilda affär, för att sedan i en framtid öfvertaga den, då bankdirektören nemligen mer och mer upptogs af offentliga och kommunala angelägenheter. Det var just ingen lysande samhällsställning för Alice, – hon, som man alltid trott pretenderade på att bli minst grefvinna.

Men det var icke värdt, att säga något om detta till henne sjelf. Så snart fru von Saxe fått veta förlofningen, som förresten icke eklaterades förr än en månads tid före bröllopet, ville hon genast försöka tala allvarligt med sin brorsdotter och i all välmening varna henne för att nu i ungdom och öfverilning taga ett steg, som hon sedan i framtiden kanske – ja, *säkert*, skulle ångra; – men det tjenade till rakt ingenting. Alice var först litet generad och satt och smålog artigt-intetsägande med nedslagna ögon, under det fastern högtidligt förberedande började med att ge mystiska vinkar om äktenskapets verkliga väsen, och att unga flickor alldeles inte visste, *hvad* det var de gingo till mötes – de kunde aldrig vara nog försigtiga. Men när hon derpå öfvergick till att direkt tala om Georg Lexow och bevekande, med handen på hennes arm, frågade Alice, om hon verkligen kunde *våga* att binda sig så ung, helt och hållet öfverlemna sig åt en man, om hvars förtid hon visste så litet – då var det slut med Alices tålamod. Hon reste sig, liksom besvärad, och svarade mycket förnämt och afböjande, att i denna sak visste hon så mycket hon *ville* veta. “Faster skall icke vara orolig för mig i *något* afseende – jag är naturligtvis faster mycket tacksam, jag vet nog det är en vigtig sak och allt sådant der, förstås – – – Men jag försäkrar, jag *har* betänkt mig“.

Bröllopet stod vid nyårstid på utsatt dag. Ett storartadt bröllop med middag för sjutti personer, åtta tärnor och altare klädt med lefvande blommor. Alice ville det skulle vara “konvenabelt“.

– –

Det var åtta dagar efter – i skymningen, i fru Alice Lexows salong.

Draperierna – med ljusgrå botten och stora fåglar och blommor i många lysande färger – voro tätt ihopdragna för dörrar och fönster, och der *de*, inte täckte, voro de ljusa väggarne tätt behängda med mörka oljetaflor, som tungt lutade sig fram i förgylda ramar, eller med diskret prydliga fotografier och fototypier innefattade i skuret trä, här och der en halfutslagen solfjäder eller en fantastisk porcelainesbibelot på en framspringande hylla. I hörnet bakom den svarta flygeln stod ett mycket högstammigt palmträd och i det midtemot en Augustusbild i marmor – lätt ljusröd i skenet från den skära lampetten bredvid, – det enda ljus, som utom brasan fans i rummet.

Möblerna voro svarta med öfverdrag i ljust grönblått sammet och stodo framdragna från väggarne – en konversationssoffa med blommor midt på golfvet. Ett förgyldt staffli med purpurdraperi bar en stor, långsmal tafla – en af Gustave Moreaus fantastiskt fina kvinnofigurer. På ett lågt, inlagdt bord stod en liten kaffeservis för två, och på ett annat i ebenholz – längre borta, i en grupp af stolar – en bukett halfvissna violer i ett smalt krystallglas, en stor parfymflacon med prismaslipad propp och en af Charpentiers gula volymer, uppslagen och vänd med permarne uppåt. I närheten af kakelugnen reste sig en målad paravent

med växter bakom, och stora kuddar ofvanpå hvarandra lågo framför den; mellan fönsterna var hel spegelvägg. Luften var litet blå af en nyss rökt cigarett.

Alice satt i en högryggad, snidad ekstol framför elden. På armstödet bredvid satt Georg – hennes nacke hvilade på hans arm. Hon hade slutna ögon.

– Är du sömnig, Alice?

– Nej – hon såg upp, hufvudet låg djupt bakåt. – Hur kan du tro? – – Men det är så skönt att få hvila, hon suckade. Jag har liksom aldrig haft *hvila* i hela mitt lif förrän nu.

Han skrattade lågt och böjde hennes hand, som han höll i sin, löst fram och tillbaka, medan han gungade med foten mot mattan.

– *Du* – som aldrig gjort annat än latat dig – – –

Hon flyttade hufvudet längre in mot hans axel, så att hon då och då kunde se upp till honom, medan hon talade.

– Vet du då inte, att jag är född med oro i blodet, med nerver, som alltid darra, antingen af längtan eller ångest? – Ser du, jag tror *det*, att jag hade en så trist barndom, att det – – –

Han böjde sig ned och kysste henne häftigt. Om du visste, hvad din hals är frestande, när du talar så – *så* – med hufvudet bakåt. Halsens mjuka linier, strupen som liksom böljar under det skära, varma hullet, och – –

Han knäppte upp de öfversta knapparne i hennes klädningslif och kysste henne på halsen flera gånger – – – Åh, Georg, då!– Men hon tryckte sig smekande närmare intill honom och lade båda armarne kring hans hals. Georg då – – –

– Det var en nedrigt chic korsett du har – ljusröd med silfver – – –

– Känner du inte den ännu? Hon skrattade lågt och borrade hufvudet djupare in mot hans skuldra.

De sutto tysta några ögonblick; det sista ännu flammande vedträet i brasan bröts knastrande och föll ihop till glöder. Alice rätade sig i stolen och började knäppa igen sitt klädningslif.

– Så jag måtte se ut! Det är då för väl Anna Saxe inte kan se mig i kväll.

– Hvad du måtte ha för en storartad respekt för henne? Eller vill du kanske spara henne för afundsjuka? – – –

– Hör på, Georg! Alice drog sig helt in i andra hörnet af den breda stolen – hufvudet på sned inemot kanten af ryggstödet – och såg uppmärksamt på sin man. Att inte du blef kär i henne, det har jag ofta undrat på. Du, som är bildhuggare. Ty hon är då alldeles regelbundet vacker – mycket vackrare än jag.

Georg hade glidit ned på knä på kudden framför stolen. Han tog nu båda hennes händer.

– Hvad du är naiv? – Eller är det kanske koketteri? – – – Tror du man blir kär i en näsa, i ett par stora ögon eller ett par små händer? – Nej, du, inte *nu* – riddarne och trubadurerne blefvo det kanske. Men vi moderna menniskor, ser du – – det som gör en kvinna oemotståndlig för oss, det är – – – Ja, jag ser på ditt leende, att du vet det lika väl som jag! Det är något *obeskrifligt* – något, som ligger i sjelfva de smekande linierna af hennes kropp, i den nervösa, omedvetet vällustiga skälfningen af ett leende, i klangen af hennes röst, i rytmen af hennes gång, i böjningen af hennes arm och handled, i hennes sätt att slå upp ögonen, i hennes

helsning, i hennes handtryckning – –

Ännu med hennes händer i sina tog han och bredde ut hennes armar, så att öfverkroppen fritt tecknade sig mot ryggstödet, under det han på samma gång lutade hufvudet tillbaka och såg på henne.

– För det jag är bildhuggare, säger du? – – – Tror du då en konstnär *nu* har samma smak som antikens eller renässancens? Hvad tror du väl Praxiteles eller Angelo skulle ha sagt om en sådan skönhet som t. ex. Sarah Bernhardts? – – – Fy fan, hvad hon är mager, skulle de helt simpelt ha sagt!

– Du inbillar mig då inte – Alices ton var litet ironiskt öfverlägsen – att du som Baudelaires dekadanshjeltar – – –

– Har *du* läst Baudelaire? Hon nickade. Jag upptäcker nya fullkomligheter – – – Nå, gå på!

– Jo – det var bara det – – – Jag kan inte föreställa mig, att du, som de der raffinerade herrarne, skulle gå omkring och svärma för "la beauté maigre". – Hvad?

– Inte precis – – Han drog på orden. Men se nu på dig sjelf t. ex.! *Du* är mitt ideal. Rank och smidig med ditt hvita, outvecklade jungfrubröst, dina veka, runda armar, inknipna nedanför skuldran, dina nervösa händer och små, ansträngdt ådrade fötter, – med dina ögon, än kyliga som blått stål, än tiggande, ängsligt ömma som en förälskad dufvas – – Min dufva, min lilla dufva! – – Han lade armarne kring hennes midja och kysste henne långsamt öfver hela ansigtet, medan han talade. – Och din hud, som är så blek – inte som rosenblad eller marmor, utan som matthvit bernsten; och ditt hår, som skiftar, känsligt för hvar ljusstråle, och dina tunna, skälfvande näsborrar – som perlemor – – Och dina läppar, så fint och säkert svängda, med sin lilla frestande skälfning, och sitt stilla, snabba leende med händerna om hennes kinder höll han hennes hufvud litet tillbaka – Och blott *jag* vet, hur brännande och fiberstarka de kunna vara – – –

– Det ringer! Georg, då! – – – För Guds skull – – – Det är Emilie och Anna naturligtvis. Alice halft hviskade – hastigt, medan hon brådskande reste sig upp. Säg till Lotten, att hon tar ut kaffet och tänder på stora lampan, och öppna så du, är du snäll. Jag *måste* göra mig en smula i ordning, innan jag visar mig – – –

De unga damerna kommo in, företrädda af fru v. Saxe.

– Välkomna! Var så god och tag plats. Alice kommer genast ... Alice kom in med luggen i ordning, småleende: Så snällt det var af er att titta upp – det var då rigtigt roligt. Slå er ner nu, rigtigt. Faster är väl trött af de många trapporna – – –

– Ja, visst bor ni högt uppe, men så blir man ju också belönad, när man väl sträfvat sig upp. Fru v. Saxe knäppte pustande upp kappan och lyfte på floret, medan hon såg sig omkring. Snart blir du väl trött af, min söta, att höra mig säga, att här är *förtjusande* – – –

– Men, snälla flickor, tag då af er – ni blir ju alltför varma. Eller lossa åtminstone på kapporna – – –

– Fröken Lundin ser på min lektyr? – Emilie stod borta vid det lilla svarta bordet och undersökte sakerna der. Det är Edmond de Goncourts nyaste – *Chérie.*

Emilie bläddrade likgiltigt i boken. Jag läser nästan aldrig utan *vår* literatur – den nya menar jag. Man har minsann inte tid med så mycket, och *den* är nu så allvarlig och upplysande i många frågor – – –

– Det är den också – naturligtvis. Mycket allvarlig och dugtig. Det göres nu aktningsvärda bemödanden på alla områden – – –

– Ja, och det som isynnerhet tilltalar mig, är att författarne så ädelt använder sin gåfva i samhällets tjenst. Det är ej “blot til Lyst“ man skrifver nu för tiden.

– Sitt då ned, fröken – han sköt fram en fåtölj. Ja, det är naturligtvis indiskret att tala om, när man inte är mer bekant – men jag har hört att fröken också litet – Hvad?

– Visst inte! Emilie rodnade häftigt. Grosshandlaren må inte tro, att jag har så mycket talang. Men *intressen* kan man ju väl ha.

– Nå ja, då! Jag ber om ursäkt – *relata retuli*, bara. – – Jag har förresten lust att skrifva en roman, jag också, tillade han skämtande.

– Om konstnärslif? – – –

– Nej, svarade han tvärt. Jag skulle taga en verklig person till ämne, t. ex. George Sand.

– Det var då också ett ämne – – –

– Ett briljant ämne, fortfor han ifrigt. “L’homme-femme“ – kan man väl tänka sig något bättre? Ett lif bara af geni och kärlek! För en tio år sedan hade jag den äran att träffa henne på Nohant. – Der var en något *sökt* likgiltighet i Lexows sätt att berätta detta. – Jag är ju litet bekant med Maxime, sonen. Präktig kvinna in i det sista.

– Och en sådan nedrig tur det fruntimret också hade! Georg lutade sig tillbaka i stolen och sträckte ut benen framför sig, medan han oafvändt såg på Emilie. Tänka sig! att falla öfver två sådana karlar som Musset och Chopin – för att inte räkna de andra – – –

Emilie var generad och visste inte, hvad hon skulle säga. Hon satt mycket rak på stolen, med hakan ned mot bröstet, och lekte med en papperskníf på bordet. Ja, sade hon stelt, hon var ju ett lefvande bevis på, att esprit dock gäller mer än skönhet för männen.

– Esprit *med* skönhet, ja! Eller i alla fall charme. Madame Dudevant var berömd för sina vackra ögon. *Bara* intelligens, det är – han lade armbågen mot sitt knä och lutade sig litet framåt. Rent ut sagdt, det är oss litet för “andligt“ – – –

Fru v. Saxe beklagade sig öfver, hur svag och nervös Augusta hade varit i vinter. Jag skall säga dig, min lilla Alice – hon lutade sig framemot henne och hviskade med handen på hennes arm – ja, nu kan man ju tala med dig, som är gift – – – Det är inte bra, att fästmannen kommer hem så ofta, det bara skärrar upp henne, förstår du? – Alice log generadt, men skakade beklagande på hufvudet flera gånger: Stackars Augusta – det är bra ledsamt att hon skall vara så klen – – – – – Strax derefter blef det fråga om Annas inmälning i Innocencen. Hon smålog då, gladt öfverraskad, och sade “så rysligt roligt!“ medan hon böjde sig fram och klappade Anna på handen.

– *Jag* är då inte förtjust åt det. Det är egentligen mamma, som vill. Alla de der balerna och tillställningarna äro ju i det hela bara ett onödigt slöseri med både tid och pengar.

– Kära Anna – börjar du nu igen? – – När Gud har låtit en födas i en viss klass, är det naturligtvis meningen att vi skola lefva efter vårt stånd. Har jag inte rätt, lilla Alice?

– Ja, Anna tar nu många saker så förskräckligt högtidligt, försökte Alice att medla.

– Jag vill visst inte min dotter skall vara *för* glad – tvärtom, ett visst allvar och tillbakadragenhet kläder mer

än något annat en ung flicka. Apropos! – hon vände sig åter till Alice. Har du hört att den lilla Signe Möller lär ha koketterat sig till en fästman i vinter?

– Nej, då! – Tala om! – –

– Jo, man säger det. Augusta hade hört det hos Carlssons. En grosshandlare Kubbe från Göteborg – skall det vara – mycket rik, men en äldre man.

Ja, Signe sade alltid, att hon inte ville gifta sig med en *ung* herre – Alice smålog och såg på Anna, som också drog på munnen. Då blir det väl snart eklateradt?

– Troligen. Det är inte alla, som äro så afundsjuka om sin lycka som du och Georg voro – fastern klappade Alice på handleden, skämtsamt förebrående. De låta också sina vänner dela den.

Alice log intetsägande. Men jag glömmer ju alldeles att bjuda er någonting! Hon reste sig upp. Det märks, jag inte har mycket öfning som värdinna ännu.

– Snälla du! – Vi gå strax – gör dig nu inte besvär.

– Visst inte! Inte besvär alls. Jag har just fått litet godt hemifrån, Georg – hon stod med handen på låset. Du får inte *helt och hållet* egna dig åt Emilie, nu medan jag är ute.

Ludvig Brandt hade sjelf till största delen anordnat sin dotters nya hem; han hade omsorgsfullt utvalt nästan hvartenda föremål, pröfvat och sammanstält hvarenda färg; sjelf gått och rättat och flyttat på hvar möbel, nervös och otålig, som han alltid var. Denna menniska, som af hela sin lifliga, excentriska själ hatade det banala, kunde icke få det fint och smakfullt nog åt sin afgudade Alice. *Hon* ville ha det mycket enklare – ungefär likadant som “andra menniskor“. – “Men, pappa, du som klagade öfver, att Georg och jag äro så luxuöst anlagda – det här är då verkligen att uppmuntra förderfvet, kunde hon ibland småleende säga, då han kom och visade henne något nytt han köpt till “våningen“. *Hvad* skall folk säga om din möblering, tror du? – Vi *har* ju egentligen inte råd till det.

– Jaså, du vill kanske ha en salong med röda schaggmöbler och två förgylda marmarbord vid fönsterna? Nå, gerna för mig! Lyckligtvis har Georg en smula bättre smak än du.

– Jag tycker bara du är *alltför* snäll, pappa. – Kan du inte förstå det?

– Men, herregud, min flicka, det är ju inte så öfverdådigt! – Fem rum och kök ...

Alice hade den rymliga eleganta sängkammaren alldeles för sig sjelf. Georg bodde i ett mindre rum näst intill – han ville sjelf så ha det. “Jag kan inte med karlar, som anse det för en nödvändighet att alltid genera sin hustru“, brukade han säga. Sedan var det salong och matsal – temligen liten, men stilfull – och ett vackert, luftigt hörnrum, som Alice envisades att kalla “ateliern“, ehuru hennes man försäkrade, att det troligen aldrig kom att tjena till annat än rökrum för hans affärsvänner vid deras eventuella besök. En kavalett hade hon i alla fall ställt upp der, midt på golfvet, framför fönstret, och på den en stor grupp i terracotta, som hon fått i bröllopspresent. “En satans smörja!“ påstod Georg; den irriterade honom hvar gång han såg på den. “Tar du inte bort det skräpet, så kan jag *aldrig* trifvas här, det säger jag dig på rena allvaret – – –

– Så, så, min vän. – – Hon stod borta vid den breda kakelugnsfrisen och ordnade om några strån i en makartsbukett – ännu i morgonklädning efter frukosten. Så gick hon baklänges några steg – hufvudet på

sned – för att iakttaga effekten. När du inte sjelf vill skänka mig något af dina verk, så – –

– Du borde tacka mig till, för det jag är så förnuftig och låter bli att kladda i den välsignade leran – och i stället – – –

– Hör på Greorg! Hon vände sig om, gick långsamt fram till honom och satte sig på hans knä, med armen på hans axel. Nej, låt bli att röka två minuter – – – hon tog försigtigt cigarretten mellan två fingrar, och tittade sig om efter askkoppen. Så ja – – Nu, säg mig, hvarför bryr du dig aldrig om din konst?

– För det jag inte tror på de gamle gudarne, Alice.

– Seså, svara nu ordentligt! Och försök att vara vid hyggligt humör – inte så der äkta-mans-gnatig, inte ... Nå, du *skall* få röka, om det är nödvändigt – – – Se der! –

– Tack! – – Jag *har* ju sagt det – – Lilla barn, som vill veta och rota i allt, till och med det hon rakt inte förstår. För det jag inte tror på Odin, Thor, Balder, och Zeus och Hermes, och alla de der gubbarne. Och så tycker jag naturligtvis också det är styfvare att heta grosshandlare, än bara “herre“ – *herr* Lexow – Det är för *din* skull, förstår du.

– När jag *ber* dig tala allvarligt! – – – Tror du kanske inte jag förstår dig? – –

– Nå, så skall jag säga dig: det är helt enkelt för det jag i detta ögonblick inte tycker min konst *är* konst.

– Men – då? – –

– Ja, jag menar det verkligen. *Vi* duger inte till att hugga i marmor, och våra modeller duger lika litet till att framställas i marmor. Kunde vi skära ut dem i trä och elfenben, eller knåda ut dem i vax, skulle de kanske bli mera lefvande. För att kunna få någon modern, tidsenlig konst, måste vi först ha något bättre material att arbeta i, förstår du? – – Du har ju sett Nordenskiöld på Nationalmuseum i halsduksrosett och stärkskjorta? I marmor! – Han ser ut som en perukmakareskylt. Nej, *chérie*, vi få finna på något annat! Men det kan inte *jag*, och derför talar jag aldrig om det.

Hon satt med armen på hans axel och såg på honom med sina stora, ljusa, förståndiga ögon, ett litet ansträngdt veck mellan ögonbrynen, och munnen en smula öppen. När hon satt så der och hörde på honom – “tyst som en liten råtta“ – kunde hon få honom till att tala, hur länge det så skulle vara.

– Ser du, när jag nu t. ex. mejslar en kvinna, så *kan* jag inte nöja mig med blott formernas och proportionernas korrekta harmoni. Hvad jag *framför allt* vill ha med, det är liniernas spänstiga, sprittande grace, det är sjelfva hudens varma, mattskimrande glans med de lefvande reflexerna från blodets böljespel och musklernas oupphörliga arbete. Ja, om jag så kunde skapa en ny, helfärdig och helnaken Venus från Milo, och jag inte kunde få *det* fram – det böjde knäets glatta fasthet emot vadens smidigt-elektriska skälfning – hela den blottade hudens kyska vällustrysning mot luften, så – – ja, så brydde jag mig fan om hela kärleksgudinnan! – –

Alice kysste häftigt sin man. Nej, gå på du! – Jag fick bara lust att kyssa dig. Fortsätt nu! Jag vill du skall säga mig allting – – Det var om Venus.

– Nej, jag vill bara förklara dig, att det *inte* var antikens Venus jag ville hugga omigen, om jag än *kunde.* Det skulle helt enkelt vara en ung dam från 1884 – med sin veka fotled, sin spetsiga, höga fot – med sin smärta midja, *för* smärt, tecknad af korsettens rynkiga rosenmärke, med sin smala hals, sin intelligenta hand, sina nyfikna ögon och sitt halft medvetna, halft oskyldiga leende. – – –

Alice skrattade. – Jag *känner* henne, *cette dame.* Jag tror hon blir din olyckliga kärlek, alltid kommer du tillbaka till henne. – – –

– Tvärtom, hon är min lyckliga. – – –

– Alice spärrade upp ögonen och försökte se förvånad ut. Skulle det der vara *jag?* – nej, vet du hvad! Jag har alltid inbillat mig, jag såg litet hyggligare ut. – Förresten blef det en trist figur, din gudinna! Du kunde åtminstone låta henne vara påklädd.

– Hellre än gerna. Jag för min del tror jag helst ville ha henne i badkostym à la Trouville. Men också i hvardagsdrägt och grande toilette – – *Nå!* – – Biter du mig i örat, eller hvad i all verlden tar du dig till?

– *Inte!* – – – Men du sitter och bränner hål på min stiliga morgonklädning med den der otäcka cigaretten. – – – Låt oss nu vara litet förnuftiga, innan du skall på kontoret.

– För tusan, ja! – det sitter du här och får mig rakt att glömma.

– Nej, sitt nu, klockan är ännu inte mycket – – – Nu sitter vi ju så rart. Sedan skall jag ändå gå och hemta mamma och Eva, och så följer jag dig till kontoret. – – – Du – – hvad var det nu jag ville fråga dig om? – – Har du aldrig utstält här hemma?

– Så tänder jag en ny cigarett – – – Jo visst ... för ett par år sedan. Men det gör jag aldrig om igen.

– Hvad var det då? jag såg det inte. Berätta! Tala om! Jag älskar att höra dig tala.

– Allra käraste – Hvad du kan vara söt! – – Jo, det var en studie i lera, som jag hade arbetat länge på och hvars ämne jag smickrade mig att förstå. Det var “Rolla“. Han satt i fönsterkarmen, i profil, med armen öfver hufvudet – stödd mot fönsterposten. Han var klädd i öppen skjorta, benkläder och skor efter trettitalets façon. Åh, jag hade gjort mig så mycken möda med det arbetet! Jag hade försökt att återge “*L’enfant du siècle*“ så som jag tänkte mig honom – hans fina, smala hand, nervöst klamrande sig till fönsterposten, den sammanfallna ställningen, trött af nattens vällustfeber, öfverväldigad, nästan yr af den starka, svala morgonluften. Jag hade försökt att lägga geniets börda på hans panna, och lifsledans smärtsamma tungsinthet öfver hans halfslutna ögonlock, och i linierna omkring munnen hade jag velat rista lidelsernas och hånets fåror, och på läpparne – veka och trötta – hade jag velat lägga aftrycket af tusen kärleksnätters hetsiga kyssar. Naturligtvis – jag lyckades inte till hälften som du väl kan förstå. Men min “Rolla“ var i alla fall ett godt stycke bättre än alla deras ammande dygder och lungsigtiga blomsterflickor eller melodramatiska vallpojkar. – Det var i alla fåll en *menniska*, och en menniska, som hade *lefvat.* Att jag blef utskäld af pressen och publiken, det tog jag mig lätt, ty jag hade aldrig väntat mig annat. Men hvad jag inte kan glömma, det var den känsla af förtviflad vanmakt som betog mig, när mitt arbete var färdigt. Der var *något*, som fattades och detta “något“ kunde jag inte sätta dit – om jag så ville taga lifvet af mig, jag kunde inte ens säga *hvad* det var. Men jag begrep att jag inte dugde till konstnär.

Alice hade glidit ned på mattan bredvid soffan. Hon låg med armbågarne stödda mot hans knä, hakan i händerna, och såg upp till honom med stora, uppmärksamma ögon. När han slutade, tego de begge några minuter. Alice tog hans ena hand och började leka med fingrarne, i det hon lade dem öfver hvarandra. Georg – du skulle försöka en gång till, sade hon lågt med nedslagna ögon.

– Nej. Han reste sig upp. Det är egentligen en stackare till man du har fått, Alice – – han tog henne under hakan och böjde hufvudet bakåt, der hon ännu låg på knä. – Få nu se, om jag duger till köpman. – – –

Hon såg på honom så som han stod der, lätt böjd öfver henne – elegant, soignerad, i sin öppna svarta

sammetsjacka, leende, med cigaretten mellan två fingrar. Hon tog fatt i hans hand och häfde sig spänstigt upp från golfvet.

– Der är i alla fall inte någon som är lik dig i hela Stockholm, – inte *någon!* Jag är nöjd med dig.

———

Så snart det började våras gjorde de långa utflykter tillsammans. Ofta kunde de vara ute en hel dag, ströfva omkring i skogarne vid Hammarby eller Drottningholm, spisa middag på en eller annan bondgästgifvaregård; och när de kommo hem – sent – gingo de på tå för att inte väcka jungfrun, tystande på hvarandra i trapporna.

– Se efter, om du kan finna något i buffeten, Georg, kunde hon säga, så går jag in och klär om mig så länge ... Bara två minuter, du.

Inne i sängkammaren kastade hon de halffuktiga kläderna af sig, brådskande, otåligt, medan hon lyssnade efter, om Georg stälde till något buller inne i matsalen. Hon tvättade sig och bytte om på fötterna, innan hon tog på sig den silkefodrade, hvita kachemirpeignoiren och löste upp håret – alltsammans så fort, så fort.

– Är du färdig snart? hviskade han vid nyckelhålet.

– Strax! Hon ordnade det raknade pannhåret, så det föll ända ned till ögonbrynen, och for hastigt med pudervippan öfver den ännu litet fuktiga huden.

Han tog emot henne på tröskeln och nästan bar henne in i hörnrummet. De tordes inte äta i matsalen för inte att höras ut i köket.

– Kokett! – Han såg på henne med hufvudet tillbaka.

– Än *du* då! Han hade tagit sin korta sammetsrock på och låga skor.

Taklampan var högt uppdragen öfver det lilla bordet vid soffan, der han dukat upp supén; smör, bröd, ett stycke ost och en flaska sherry stodo huller om buller på den broderade bordlöparen.

Hon mönstrade kritiskt anrättningen, i det hon strax slog sig ned i soffan.

– Det är för litet, du – jag vet det nog. Men der är min själ inte mer att uppdrifva.

Han slog vin i glasen, och hon bredde på smörgåsar.

– Der *skall* vara ett par kalla biffar nånstans, sade hon eftertänksamt. Men *hvar?...*

– Der var mjölk i bringaren, men den var blåsur.

– *Smakade* du? – – Hon var i begrepp att resa sig.

– Åh, sitt nu, Alice. Den *var* sur, jag försäkrar dig.

– Några minuter sutto de stilla och mumsade på sina smörgåsar som hungriga barnungar, och drucko ut vinet i små klunkar.

– Åh, hvad det värmer! – Är der inte litet till? – –

– Inte skall det vara mycket. Han höll upp flaskan mot ljusen. Ett halft glas till oss hvar, kanske.

De klingade och kommo till att skratta, när de sågo på hvarandra.

– *Gesegnete Mahlzeit!* Han reste sig upp. Nu kunde *du* gerna taga bort det här. Du gör det visst nättare än jag.

– Tack för mat! Hon reste sig på tå och kysste honom på munnen.

Han höll henne intill sig och strök med handen håret ur hennes panna.

– Är du *mycket* trött – Herzallerliebste?

– Mycket. Hon gäspade med sömniga ögon och tryckte sig med en lätt rysning närmare intill hans skuldra.

De gingo långsamt ett par gånger fram och tillbaka genom rummet, ut i den halfmörka salongen och omigen.

– Nej du – hon stannade – *promenad* har jag verkligen haft nog af i dag – – –

– Men – – hvad i all verlden är det för svart siden, der sticker fram under peignoiren? – – – Han försökte öppna broschen, hon drog sig undan.

– Vet du af, att du är rysligt närgången?

– Mot min egen hustru! Seså, Alice – han höll henne fast – du vet jag älskar raffinerade toiletter.

Hon stötte honom tillbaka och gled smidigt ur hans famn. I nästa sekund stod hon vid sängkammardörren, med handen på låsvredet – smal och hvit, hufvudet bakåt, med den rödbruna hårmassan öfver axeln, storskrattande med tindrande skälmska ögon.

– Hvarför vill du inte visa mig allt hvad du fick från *Bon Marché* i går? Var det? –

– Tyst! *Tyst*, då, Georg! Akta så du inte väcker flickan.

Hon vände sig om i dörren och såg på honom: Släck lampan, och kom in om fem – nej, om tio minuter. – – –

VIII.

Det var en marsmorgon 86. Alice kom oväntadt tidigt hem från ett par dagars besök hos Saxes, som redan, för Annas skull, flyttat ut till Drottningholm, der de hyrde en villa. Hon tänkte att taga Georg på sängen, men då hon kom in i “Ateliern“ stod han der – i skjortärmarne, midtför kavaletten, med ryggen emot henne och helt och hållet fördjupad i att bearbeta en enorm lerklump. Ett ögonblick blef hon stående i dörren – ännu med kappa och hatt på – småleende, framåtböjd.

– Nå! ropade hon nästan triumferande. Jag gratulerar mig då till att min matta redan är väck!

– Är det *du?* – Han vände sig om, litet generad och gick emot henne. Jag kan knapt helsa på dig, som jag ser ut – – – Ja – han tittade bortåt kavaletten och sedan på henne igen, med ett litet tvunget skratt: *C’était plus fort que moi!*

– Du – hvad skall det föreställa egentligen? Hon gick fram till fönstret och tittade nyfiket på den oformliga massan, medan hon med yttersta spetsen af sin behandskade lillfinger försigtigt rörde vid leran.

– Ja, det är inte godt att se ännu, det medger jag. Det är den fördömde Rolla, som spökar igen, naturligtvis. Och denna gången är det egentligen *din* skull – – – Ja, se du på mig! – – – Det gick så till att jag fick tag i Musset inne på ditt skrifbord i förrgår, och *naturligtvis* var det första jag fick upp precis den ödesdigra versen – –

Hon afbröt honom, kokett parodierande:

– »De tous les débauchés de la ville du monde Où le libertinage est à meilleur marché, De la plus vielle en vice et de la plus féconde, Je veux dire Paris, le plus grand débauché C'était Jacques Rolla».

– Jo, det är just *fint* för unga damer att kunna utantill. – – – Nåja, den rytmen har jag nu aldrig kunnat motstå. Jag började ju förstås tänka på min gamla Rolla, du vet, och ju mer jag tänkte, dess dummare tyckte jag jag hade burit mig åt. Han var inte på långt när så fin och lefvande, som jag borde *kunna* göra honom. Och så – – – Ja, i går afton hade jag leran.

Alice såg styft på honom med framtänderna i underläppen. När han slutat, nickade hon långsamt:

– Tänk du, hvad jag var klok, som lät ta bort mattan, innan jag reste. – – Fastän alla menniskor sa det var för tidigt.

Han stod och klaskade med handen mot den våta leran – med nedslagna ögon. Är du *mycket* missnöjd med det här, Alice? frågade han nästan urskuldande.

Hon gick bakom honom, reste sig på tå, så att hakan kom att hvila mot hans axel, medan hon lätt kysste honom under örat. Hur kan du tro! – – – Tvärtom. Jag är glad åt, att du får något att fördrifva tiden med i sommar, när jag är på landet.

– Tänker du verkligen resa så snart? –

– Du vet, jag *måste*. Professorn vill absolut ha mamma åstad så fort som möjligt. Och du vet, hur pappa redan börjat längta till landet – – –

– Det var sant! Georg tvättade sig om händerna inne i det andra rummet. Eva var här i går och visade mig ett bref från Carlsbad, de hade fått reda på en *pension* – – Han kom fram i dörren med handduken och torkade fingrarne, en för en. Förresten ville hon visst också fråga dig om någonting.

– Det är väl detsamma med mamma? Hon stod framför spegeln och löste upp hakbanden på hatten.

– Ja, ungefär. – Han kom in och hjelpte henne af med kappan. Nå, hur stod det annars till *der* ute? – – –

– Åh, tack! Anna var ju dålig, förstås. Hon har rent slitit ut sig i vinter med möten och föreningar och Gud vet allt – – Alice höll upp hatten på alla fingerspetsarne och blåste på plymerna, innan hon försigtigt lade den öfver soffkarmen.

– Är det lungorna, eller hvad är det?

– Det är ju det, de äro rädda för. Se, jag *tror* nu inte, att Saxarne *har* något starkt bröst. Du mins, hvad Augusta var dålig, innan hon blef gift?

– Ja, de har ju alltid varit några bleknosar, båda två, tycker jag.

– Anna, stackare, har en gruflig bleksot. När man sitter nära henne, kan man nästan höra, hur det hvisslar och piper i halsen – det der ljudet, som de i Tyskland kallade “Nonnengeräuche“, när vi undersöktes i

pensionen. Det är betecknande du: *Nonnen* – – – Men – hon kom att se åt fönstret – du *tänker* väl inte ha gardinerna hängande på det sättet, hoppas jag – – –

– Här blir för mörkt annars att arbeta – –

– Jag har då aldrig sett maken – – – Hon steg upp på stolen och skakade ut draperiet, som var undanfäst. Och just *det* vecket, som ger stil åt det hela – – – Hon gick ett par steg tillbaka med hufvudet på sned. Kan du se, att det är just *fashionable* såder? –

– Hör Georg, du förkyler dig, om du står längre i skortärmarne och bråkar med den gamla leran. Tag nu rocken på dig, så äter vi frukost – – – Det käns ändå skönt att vara hemma igen! Hon stod midtför honom och band om hans halsduksrosett – – Der är något så eget öfver det hemmet, se'n Anna började bli så fanatisk. Man är liksom rädd för hvart ord man säger.

– Att hon inte snart blir trött på det spektaklet. Om hon tror, – aj, du stryper mig! – att hon med alla sina möten och tillställningar har hindrat en enda karl från att kyssa den flicka han *vill* kyssa, så tar hon min själ fel.

– Ser du, det är *det* hon tycker – att det är så förfärligt hopplöst, och det grämer henne naturligtvis. – Nå är du så färdig?

– På minuten – – –

– Ja, för jag är hungrig. – Vet du hvad, skall detta vara din "Rollas" näsa, så blir den då försvarlig.

– Låt bli, Alice! Seså – – – det är ju knäet i fönsterkarmen, vet jag.

– Tänker du då inte ha någon modell?

– Naturligtvis tänker jag det. Tror du annars man kan arbeta? Jag stod bara och öfvade fingrarne litet.

– Och var hänryckt öfver att få känna *lera* under dem igen – hvad? "Le plus grand débauché", det är naturligtvis *det*, som lockar dig?

– Ja, hade federationsdamerna kommit på *honom*, så – – – Men, Alice, jag trodde vi var hungriga?

Fru Cécile hade varit mycket sjuklig i vinter; – det var något slags kroniskt maglidande, och läkarne ville nödvändigt ha henne åstad till Carlsbad, så fort det bara blef möjligt att resa. I början hade det varit meningen, att Alice skulle följa henne ditned, men då det befans att alla, och i synnerhet hon sjelf, voro emot det, blef det Eva i stället. Hon passade också mycket bättre till det, ty först och främst hade hon inte Alices nervösa och ängsligt sensibla temperament, och dessutom hade hon alltid stått i ett mycket mera naturligt och förtroligt förhållande till modren än den äldsta. *Hon* hade aldrig varit vittne till några mystiska scener, eller i alla fall aldrig reflekterat deröfver, aldrig plågats af gissningar eller af misstankar, och genom det att hon under sin uppväxt mindre kom tillsammans med andra unga flickor, hade hon mindre haft tillfälle att anställa jämförelser. Dessutom hade fru Brandts ställning i societeten med åren betydligt förbättrats – dels genom hennes mans stigande anseende som offentlig förtroendeman, dels derigenom, att hon blef äldre och att man småningom vänjde sig till hennes egendomliga sätt. För öfrigt var Eva i grund och botten också lik modren – icke endast till utseendet, rödblond och hvithyllt, som hon var – utan också till hela sitt naturel: indolent, kylig, långsint och trög till räsonnemang. I sitt *yttre* uppträdande var hon deremot ganska liflig, till och med näbbig mot herrar och styf i den brukliga jargonen. Hon hade båda de

sista vintrarne varit rätt mycket med, utan att likväl egentligen väcka någon slags uppsigt. Både bland herrar och damer gälde hon i allmänhet för att vara mycket “arrogant“, och “en smula enfaldig“.

Alice hade lofvat, att så fort som modren och Eva blefvo färdiga att resa, skulle hon följa med fadern till Vårnäs; – han ville alltid flytta ut så tidigt som möjligt om vårarne, och skaffade sig alltid ledigt för April och Maj, om han så också skulle få vara i Stockholm under sjelfva rötmånaden. Georg måste ju blifva kvar i staden för affärernas skull.

En veckas tid, innan familjen skulle skiljas åt för sommaren, var der slägtmiddag hos Lexows.

Dessa tillställningar voro Georgs fasa, men Alice höll strängt på dem. – “Man *måste* verkligen taga vara på sitt umgänge“ – – –

– Jag försäkrar, jag tror, du rigtigt *njuter* af att sitta och fylla i de der stereotypa lapparne: Herr och fru Lexow ha äran etc. – *Våra* se nu också ovanligt ointelligenta ut, sådana fåniga, långa bokstäfver – – Han böjde sjelfsvåldigt ett af de styfva korten omkring fingret.

– Akta! Jag har minsann inte så många. – – – Gå din väg, du förvillar mig bara. Det är mycket hyggliga och solida kort: *quite fashionable* – – – Och hon skref vidare.

Middagen var också mycket “solid“, alldeles precis som den *skulle* vara. Georg förde sin svärmor till bordet, farbror Saxe Alice: ingen enda fick den bordsdam han ville ha, och ingen enda fick fel plats, och Alice var så upptagen af att ge akt på serveringen, att hon knapt sade en sammanhängande mening under hela middagen. Hon, som, när de voro ensamma, kunde sitta halftimvis med armbågarne på bordet och prata, ja, till och med ibland tillät sin man att röka vid desserten, tålde icke, när det var främmande – och i synnerhet när modren var med – att ett glas stod på orätt plats, eller att en gaffel föll i golfvet.

Konversationen var också “solid“ – den rörde sig bara om spanmålstullarne och Burénska petitionen. Damerna sutto och hade tråkigt och drucko privat med hvarandra, nickade småleende öfver glasen, talade halfhögt i afbrutna meningar och sökte då och då få in några ord i allmänsamtalet. Brandt, som var ifrig frihandelsvän, disputerade högljudt tvärs öfver bordet med kapten v. Saxe.

– Den der tullagitationen är något af det orättfärdigaste man kan tänka sig – den har bara sin make i den berömda petitionen om s. k. “osedlig“ literatur. Om det der systemet skall fortfaras med, så blir Sverige snart lilla Ryssland – tull på bröd, tull på ord, tull på tankar.

– *Jag* för min del, kapten Saxe lutade sig tillbaka – han hade dubbelhaka och hängande ljusa mustascher – och trummade lätt med fingrarne på duken jag finner det alldeles i sin ordning, att de, som har bättre vett och högre begrepp om religion och sedlighet (två unga herrar i närheten utbytte en blick, den ene fick hosta) att de i kraft af sin auktoritet söker stäfja några unga vildhjernor, som bara vilja vända upp och ned på allting. Jag för min del är visst villig att skrifva under, när det så skall vara – – –

– Ja, bevars, ironiserade Brandt, låt oss bara rigtigt till gagns bygga en kinesisk mur om vår lilla arktiska vrå häruppe. Vi börja så smått med tull och censur, se’n kommer pass och allt det andra – det hänger ju ändå ihop alltsamman som ler och långhalm. – – Men jag skall säga dig, for han häftigt ut, att det är vi, som behöfver Europa, och inte Europa, som behöfver oss. *Det* kan mycket väl reda sig oss förutan.

– Skål, Ludvig lille! Fru v. Saxe smålog medlande öfver glaset. Sverige är ett gammalt präktigt land!

– Det är så fan heller, ifrade hennes bror. Alice såg “shocked“ ut och gjorde tecken till Georg, att han skulle börja slå i portvin. Nåja, skål, Laura! – – – Men skall vi nu sättas i tvångströja här till höger och venster, så

– – –

– Så komma vi i biskoparnes och protektionisternas och allt “hyggligt“ folks tusenåriga rike, det evigt beståendes paradis, inföll Georg skämtande. Och vi bli normalt dumma allihop.

– Hvad menar du med det? Anna Saxe satte ett par mycket allvarliga ögon i honom.

– Jag menar, svarade han lätt, att allt folk kan delas i två klasser: de *normalt* dumma och de *abnormt* dumma. De normalt dumma – det – ja, det är de normala menniskorna, de abnormt dumma, det är idioterna och – genierna. Ja, se inte så på mig! – på min ära om det inte är mitt fullaste allvar, så paradoxt det än låter – – – Bästa Anna – litet portvin – – –

– Nå, kapten Saxe skrattade bittert. Nu har Ludvig Brandt på gamla dar blifvit en så röd republikan, så vi väl snart få höra honom ta till och med socialdemokraterna eller den fria kärleken i försvar.

Der blef alldeles tyst några sekunder. Fru v. Saxe *såg* på sin man – hennes ögon kunde ha stungit honom.

– Det trodde jag, jag alltid hade gjort, sade Brandt torrt.

Alice var så blek, att Georg nästan blef rädd. Hon satt och såg ned i tallriken, knifven och gaffeln famlade osäkert med ett stycke blomkål.

– Det gör *jag* också, sade Georg hastigt, mycket högt. Den nästa samhällsordning vi få, blir bestämdt socialistisk.

Alla började tala på en gång – forceradt lifligt; fru v. Saxe drack med sin svägerska –

Vid kaffet inne i salongen yttrade sig Alice mycket skarpt emot en nyutkommen “realistisk“ bok. Ja, till den grad eftertryckligt betonade hon sin förkastelsedom öfver det ifrågavarande arbetet, att fadren, som just nyss hade fått tändt sin cigarr inne i ateliern, kom fram i dörren och hörde på.

– Men Alice då! Han skrattade. Är allt detta verkligen ditt allvar? Du borde ha “Literis et artibus“ bara för din rörande kärlek till det passande – – –

– Isynnerhet som kärleken egentligen är *platonisk* – hviskade Georg skälmaktigt; hon räckte honom just hans kaffekopp.

Men Alice blef vid att beskärma sig öfver Strindberg och “Utopier“. Hon fann den mer än omoralisk, den var komplett samhällsupplösande, oförsvarlig – – – hon kunde inte finna nog starka ord för sitt ogillande. Men i sjelfva verket var det icke så mycket på boken hon tänkte, när hon talade, det var blott af ett omedvetet behof hon hade att rättfärdiga sig inför alla dessa menniskor, som hört allusionen vid middagsbordet, att högt bekänna sig som en af deras; alla dessa starka ord voro ett ofrivilligt utslag af den “platoniska“ beundran, den illegitima – som aldrig *kunde* känna sig fullt legitim – slafviskt hembar åt det lagenliga, det allmängiltiga, det “fina“.

Men i grund och botten hatade hon det. Medvetandet om omständigheterna vid hennes födelse, de aldrig hvilande, plågsamma misstankarne från hennes barndom, som aldrig fått hvarken bekräftelse eller dementi, det ovilkorliga, tröttsamma aktpågifvandet på sig sjelf, och framför allt den oöfvervinneliga känslan af solidaritet med den ständigt blott *tålda* modren – det gjorde, att hon aldrig, trots att hon af all magt ville inbilla sig sjelf det, kunde känna sig fullt hemmastadd i “societeten“. Derför hade hon med all sin korrekta konvenans, en född bohémiennes naturliga agg till deras former, hvilka hon med absolut lydnad troget underkastade sig. Det kom – utan att hon sjelf anade det – oupphörligt och ovilkorligt fram i allt, der hennes

vilja och inlärda smakregler icke kontrollerade hennes tycke. Hon *ville* vara genomsnittsmenniska och hon älskade alltid blott det oregelbundna, undantagen, det som på ett eller annat sätt skilde sig från det vanliga och gifna. Deraf hennes flickintresse för “reformförbundet“, hennes förkärlek för främlingar och utländingar, för främmande språk och moder, och ändtligen sjelfva hennes val af man. Det var det *egendomliga* hos Georg, hans utpräglade individualitet, hans fria och upproriska meningar, som ända från början hade fängslat henne. Hon älskade honom, för det han var *olik* alla andra, hon hade sett.

Icke heller var hon vidare road af sällskapslifvet; – “det var stelt och tvunget“, sade hon, och begrep inte, att det blott var hon sjelf, som var stel och tvungen. Hon bar sällskapsdrägt som en paradkostym och blef vidt och bredt citerad för sitt ståtliga sätt att föra sig, sin mönstergilla tillbakadragenhet och allvar. Endast hemma på tumanhand med sin man eller sin far förmådde Alice vara helt sig sjelf – följaktligen trifdes hon bäst der. Också blef hon ofta prisad för sin “huslighet“, men då hon engång triumferande åberopade detta för Georg, svarade han skrattande, att det var det orättvisaste loford hon någonsin kunde få. Det är ett mycket vanligt misstag, det der, sade han retsamt. Unga fruar går och inbillar sig sjelf och andra, att de äro mönster af huslighet, och så är det sängkammaren och visst inte köket som håller dem hemma. Nåja, jag finner det då förresten mycket naturligt! – – –

Georg hade rätt – det var sängkammaren, som hade blifvit Alices verld. Blott i sitt äktenskap kände hon sig fullkomligt fri och lycklig. Det fylde hela hennes lif, det upptog henne beständigt. Ibland, när hon på gatan mötte en obekant kvinna, kunde hon plötsligt komma att undra: “Månne hon älskar och blir älskad?“ – – – Och hon pröfvade nyfiket alla ansigten hon såg på sin väg, fula och vackra, intetsägande och intressanta – och nästan alla ömkade hon. “De der ha aldrig känt, hur raffineradt herrligt lifvet kan vara“, tänkte hon med ett slags beklagande, öfverlägset förakt. “De ha aldrig känt som jag, aldrig tänkt som jag“ – – –

Hela hennes utpräglad t“kvinliga“ natur utvecklade sig sundt och ohämmadt i det förtroliga samlifvet med en man, som alldeles öfverensstämde med hennes smak och som förstod att uppfatta henne sådan som hon var. Hennes intima, ibland hazarderade koketteri, hennes blida sjelfsvåld och skälmeri passade fullständigt in i hans raffinerade, på en gång dristiga och diskreta ömhet, i hans fria, ofta litet cyniska ton och medvetna andliga öfverlägsenhet, liksom hennes säregna form af skönhet svarade emot hans egendomliga och moderna konstnärssmak. Också var Georg efter två års äktenskap ännu “kär“ i sin hustru, och hon hade aldrig en enda minut ännu haft minsta anledning till svartsjuka. Det kom sig väl något deraf, att han redan *hade* lefvat en del, men det berodde dock först och främst på Alice sjelf. Hon var så ung, och han var henne i själ och hjerta så innerligt tacksam, för det hon hade gifvit honom all denna ungdom, sin veka, hvita kropp och sin lifliga, spänstiga själ; ja, han kunde ha tackat henne hundratusen gånger bara för det hon *var* så ung, och så söt och så fin. Dessutom egde Alice gåfvan att *fängsla* en man. “Om alla damer ville passa hvar på *sin* kärlek, brukade hon säga till Anna Saxe, och inte bråka med andras, så skulle du se, att vi aldrig i verlden behöfde ödsla bort vår tid och våra halsar på federationsmöten och sedlighetsdiskussioner“ – – *Hon* kunde det, hon *kunde* sätta in sitt lif på att behålla den man som älskade henne, utan att hon medvetet bemödade sig om det. Men hon var nog intelligent, retande, med en alltid vaken, instinktlik behagsjuka, och kunde alltför väl konsten att taga igen med ena handen, hvad hon redan gifvit med den andra, för att hon någonsin på allvar behöfde frukta se sin man föredraga en annan. Hon å sin sida var fullständigt tillfreds med *hans* beundran, och brydde sig föga om andra. I sällskap var hon, som sagdt, ännu lika konventionel och korrekt, *hemma* kunde hon deremot tillåta sig hvad för något som helst. I Schweiz, der hon ju också hade haft frihet att vara sig sjelf, hade engång Katja Rostoff, som egde en viss romanerfarenhet, på skämt sagt om Alice, att hon hade “la câlincrie capricieuse d’enfant gâté et les goûts extravagants de cocotte“. Båda dessa drag utvecklades och skärptes under hennes äktenskap.

Deras kärlekslif var rikt, ömt och raffineradt, men – – Alice kunde ibland känna liksom en tomhet midt

under smekningarne och pratet; hon visste inte *hvad* det var som fattades, men något var det, det började hon känna allt mer och mer tydligt. Der var ögonblick, då hon tyckte Georg *talade* för mycket – hon skulle velat se honom stum, flämtande som ett djur, beherskad blott af *en* tanke, af *en* känsla, hon skulle velat *krossas* i hans armar, *kräfvas* under hans kyssar. Men det var alltid samma innerliga, varma och blidt raffinerade smekningar – så *lika*, hans och hennes!

I ensamma ögonblick, när hon någongång *tänkte* på detta, trodde hon, att denna obestämda saknad och längtan helt enkelt kom sig deraf, att de icke hade barn. Ibland var hon glad åt det; – liksom alla unga flickor hade hon alltid tyckt, att fruar i grossess var något af det rysligaste och mest generande i verlden, och när hon hade läst Zolas "Le joie de vivre" lyckönskade hon sig allvarligt till att ha sluppit genomgå en så förfärlig process. Men ibland, och det oftare och oftare på senare tiden, kunde hon komma att tänka på ett barn och längta efter det. När hon var ute, kunde det ofta hända henne, att hon blef stående vid ett bodfönster, der det exponerades barnkläder, och under det hon med intensivt intresse noga betraktade alla de små utbredda persedlarne, undrade hon stilla, hur det skulle varit, om hon kunnat få gå in i boden och köpa *den* lilla kolten med de söta ljusblå snörena, eller *de* små sockorna till en liten unge, som så, när hon kom hem, skulle sträcka emot henne sina hvita, buttiga armar och sprattla med händer och fötter, och gallskrika hvar gång hon gick ut – som Augustas baby gjorde. Under sin uppväxt hade hon inte brytt sig mycket om dockor, men nu började hon få smak för dem, och till sista julen klädde hon och förärade bort en hel del till ett af barnhemmen. – För Georg visade hon aldrig detta arbete. Hon tordes icke fråga någon – modern kunde det förstås aldrig vara tal om att förtro sig till – hur det kunde komma sig, att hon inte fick barn, då nästan alla af hennes gifta bekanta fingo; – hon var ju ändå stark och sund. Engång tänkte hon på att tala med doktorn, men slog det strax ur hågen igen – det var då verkligen alltför genant! Och förresten – – – Hvem vet – kanske var det bäst hon inte fick några barn. Augusta höll på att dö, när hon fick sitt, och hade blifvit så mager och aftacklad efter det – – – Nej, hon kunde visst vara glad så länge hon slapp det eländet!

Engång hade Georg mycket försigtigt frågat henne, om hon inte ville tala med en läkare. Alice blef så förskräckt, att hon grät. "Åh, du – *kan* jag inte slippa" – – Sedan hade han antydt det ett par gånger till, isynnerhet på sista tiden – men då han såg, hur olycklig och ängslig hon alltid blef, försökte han strax att lugna henne – – – "Seså, Alice, tag det då inte så häftigt, kanske det inte alls behöfs – att du talar med någon, menar jag. Låt oss se tiden an, käraste. Förresten – du är så späd och fin, det vore nästan synd" – – Han mätte henne ömt med blicken och suckade.

Men Alice förstod, att också Georg hade börjat längta efter ett barn – kanske till och med mera än hon sjelf – och det grep henne. Hon tyckte sig märka, hur det nu liksom hvilade en saknad öfver deras hem, och hon kände, hur der, trots all ömhet, småningom smög sig en viss tomhet in i deras samlif. Allt detta pinade henne och gjorde henne ofta trist, när hon var allena, utan att hon likväl kunde besluta sig för att underkasta sig en läkarekonsultation. Derför var der ögonblick, då hon nästan längtade efter att få komma ut på landet och få vara ensam någon tid.

IX.

Alice leddes på Vårnäs. Under de två år hon varit gift, hade hon aldrig utan blott ett par dagars tid varit skild ifrån sin man, och hon längtade nu förtvifladt efter honom. Den första tanke om morgonen, när hon började vakna var på Georg. Nu är han redan uppe – tänkte hon, medan hon trött sträckte på sig och gned sömnen ur ögonen. – Han är alltid så tidig. Och i det hon blef liggande, med armarne uppöfver hufvudet och ögonen frånvarande, halfsömnigt fästa på den smala ljusstrimman, som långsamt, allt efter som solen steg, flyttade sig öfver tapetblommorna på väggen midt emot, såg hon i inbillningen, huru Georg nu i benkläder och

skjortärmar stod framför spegeln och borstade sitt hår eller satt och rakade sig, – han rakade sig alltid sjelf, det var det "snyggaste", brukade han säga. Dörren stod öppen mellan deras båda rum, då och då utbytte de en mening i litet högre röst än vanligt, och ibland – när hon allt för länge fick vänta på svaret – reste hon sig i sängen, på knä, med armarne på sänggafveln för att se, hur den blanka knifven skrapade löddret uppför strupen – hon kunde se det alltsammans i spegeln midt emot, – medan han höll hufvudet stramt bakåt och var hvittvålad ända upp under ögonen – – – Så var det frukosten – på tumanhand, med brasa i kakelugnen; Georg, som alltid hade " någon att tala med", brådskade, såg på klockan hvarannan minut och "undrade", hvarför hon aldrig kunde bli färdig i rättan tid – – Ack, ja! – Alice sträckte armarne ut i den tomma luften och knöt händerna. – Om han ändå vore här – en enda minut! – bara två sekunder!– – – Och hon höll ut sin hand framför sig och skakade den i luften, – hvad den var hvit och fin med sina två breda ringar, och hvad den såg hjelplöst rar ut öfver spetslinningen, som föll tillbaka – – – Det var rigtigt synd, der icke var någon, som – – – Och hon kysste den sjelf på handleden – långsamt, smekande, flere gånger – – –

Hvar dag ängslade hon sig för, att der "kunde ha händt något hemma". Georg hade sagt, han ville börja rida om morgnarne nu på våren, – och tusen gånger frågade Alice sin far, om han inte trodde, det var "farligt på något sätt", om han inte trodde han kunde komma till att skada sig eller göra sig illa – –

– Men, käraste min flicka, hvad du kan vara barnslig! Ja, när du nu sjelf är *öfvertygad* om, att din man är en sådan usel ryttare – – –

– Det är inte *det*, pappa. – Jag har ju förresten aldrig sett honom rida, det jag tror. Men det kan ju hända den *skickligaste* att falla af en häst – –

– *Inte* de hästar, som man får på ridhuset – det försäkrar jag dig, lilla toka. Dessutom skulle jag nästan anta, att Georg är en *bra* ryttare – han är ju utmärkt skapad, smidig och stark som stål – Var du lugn för, att han vet att hålla sig på en hästrygg!

Alice bara suckade. Hon hade hundrade likadana orsaker till ängslan, ty bara hon fick en *tanke* på hemmet, som oroade henne, så kunde hon sedan icke slippa den igen; den växte och växte, ända tills den i hennes hjerna blef till en hotande verklighet, och hon förestälde sig alla möjliga fall, och alla konsekvenser. Liksom då hon var barn, skrämde hon upp sig sjelf i *en* föreställning, tills den alldeles beherskade henne, och allt under det hon nästan icke längre kunde skilja emellan hvad som var inbillning och hvad som *icke* var det, bara hungrade hon efter, att hon skulle få *visshet* i det hon ängslade sig för. Det var som när man drömmer en elak dröm och hela tiden nästan medvetet längtar efter att vakna, för att ändtligen bli *säker* på, att det *är* en dröm. Också gick all oro öfver, när hon bara fick bref från Georg! Nå, det stod ju till der hemma precis som vanligt, inte aning om fara – – och hennes stämning slog tvärt om. Hon blef med ens lugn, ibland triumferande glad, liksom hon verkligen hade undslippit en hotande olycka, och fick plötsligt ett lefvande intresse för en massa saker och ting, som i timvis inte hade existerat för henne.

Georg skref ett par gånger i veckan – mycket regelbundet – någon gång långa ark, oftast bara ett par rader. Det var hon nu beredd på, ty hon visste att han, om han än hade aldrig så mycken *lust* att skrifva när han satte sig till det, bara han fick pennan i handen strax blef otålig att sluta. Brefven voro också för det mesta temligen vårdslöst hopkomna; – hon förestälde sig hur han skref dem: till eftermiddagsposten på kontoret, strax innan det stängdes, eller vid sin sista cigarr om aftonen, innan han gick till sängs. De voro utan öfverskrift, handlade mest om "fakta", om folk han hade råkat, hvar han hade varit, eller hvad han tagit sig till, och slutade vanligen med: "Jag *kan* inte skrifva bref, käraste, det vet du. Hade jag dig här (tror du jag längtar efter det? – – –) *bien à moi*, så skulle jag ha hundrade saker att säga dig, men nu äro de så många, att jag vet inte min lefvande råd hur jag skall få dem på papperet. En kyss! Din *G. L.*"

– Den styggingen! Han *kunde* då verkligen skrifva litet längre. Hon läste igenom de första punkterna – – Jag ser så väl att han har haft goda afsigter från början – han har begynt så *högt* uppe på sidan, men så – – hon fnyste till. *Lat* och nonchalant förstås. Nå, han skall nog få det igen – –

Och hon föresatte sig att skrifva bara “två rader“ nästa gång. Men hur det var, blef det alltid minst två ark.

En dag – de hade väl varit på landet en veckas tid – då Alice om eftermiddagen från trädgården direkte kom in i salongen, fann hon der till sin förvåning en främmande herre i ridkostym, som med hatten i hand stod midt på golfvet och villrådig och mycket förlägen bugade sig för henne. Hon helsade igen – stelt och liksom frågande.

– Ursäkta! – – Jag söker bankdirektören i ett ärende – – Man visade mig hitin – – Han stammade litet och såg upp på henne.

– Var så god och tag plats så länge. Min far kommer visst strax.

Hon var ännu i havelock och med en ljusblå, luftig ylleduk löst virad om hufvudet. Hyn var rödlätt och skär af aprilvinden, ögonen strålade ovanligt klara under det oordnade håret. Han blef vid att se på henne, medan hon gick öfver golfvet – hon kände sig generad öfver det vårdslösa i sitt utseende, och ändå hade hon ett visst behagligt medvetande om att det klädde henne.

– Ni får ursäkta ett par minuter – hon lade handen på dörrvredet. Jag skall strax kalla hit pappa.

När hon kom in igen – utan ytterkläder och med håret i ordning – satt han framme vid divanbordet och talade med Brandt. De båda herrarne reste sig genast: Herr godsegare Danner – min dotter, fru Lexow. Alice smålog förekommande och räckte honom handen.

– Men pappa – du har inte bedt herr Danner lägga sina ytterkläder – – –

– Jovisst! Jag ber om förlåtelse – – Har inte herr Danner lust att dricka en kopp kaffe med oss? – det kommer visst strax in. Eller hur? Han vände sig till Alice.

– På ögonblicket – – – Hon stod och tittade efter något i sin arbetskorg, under det hon likgiltigt, från sidan tittade bortåt den unge mannen, som redan rest sig.

– Tusen tack! Men – olyckligtvis – – Det är mig inte möjligt i dag. Det var tydligt han gerna ville stanna. Min häst väntar derute, och när jag nu fått bankdirektörens besked – –

– Nå, som ni vill då – – – Men här är ju kaffet. Seså, bara en liten tår – –

Han drack en kopp kaffe på stående fot. Alice talade om vädret – att de ännu måste elda två gånger om dagen.

Ja, men der var dock både snödroppar och crocus i trädgården, hade han sett, och med den starka vestan, som nu blåste, kom der snart regn, skulle fru Lexow se – –

– Hvad var det för en fågel Fenix? frågade hon, då fadren kom in efter att ha följt gästen ut.

– Han? – Han är landtbrukselev hos Bièlers på Kallebäck. Han var här ett ärende till mig från baronen – – –

Alice stod och serverade kaffet. Men du titulerade ju honom för “godsegare“ tyckte jag?

– Ja, det är han *också.* Föräldrarne äro döda, han är enda barnet och har ärft en egendom – – det är visst i Bleking, tror jag – – Nu är han väl *här* för att lära rationelt landtbruk. Han stod och lade socker och grädde i sitt kaffe, plötsligt lyfte han upp hufvudet, mycket lifligt: Gaf du akt på, hur *ovanligt* vacker den pojken var?

Alice nickade utan att svara. Hon satt just och tänkte på det samma.

Han var lång, smidigt och kraftigt bygd, men ännu utan rigtig stadga i figuren – med små händer och fötter och ett litet, något aflångt hufvud, som gerna fördes en smula framåtböjdt. Det var detta hufvuds skönhet, som frapperat Alice.

Hans hår, tätt klippt intill hufvudet och litet nedkammadt i pannan, var af en sällsynt ren, mjuksvart färg och öfverensstämde fint med den lätt gulaktiga hyn. Ögonbrynen voro skarpt tecknade i smala, regelbundna bågar, som nästan möttes öfver den raka näsan, med de markerade, rörliga näsborrarne. Ögonen – hvilka lågo djupt inne under de breda, blåaktiga ögonlockshvälfningarne och de långa, uppåtkrökta ögonhåren – liknade klart, mörkt vatten i sydlig middagsskugga. Kinderna voro fasta, magra och jämt sluttande; öfverläppen uppåtböjd och kort, underläppen liten och yppig, tydligen delad i midten som ett körsbär; den runda, blåaktiga hakan rörde sig ledigt och förnämt öfver den höga kragen. När man såg honom från sidan – litet framåtböjd – påminde hans ansigte strax om en af de enkelt och skarpt tecknade profiler, med stora aflånga ögon, omgifna af en mörk strålkrans, man ofta ser af den unge Alexander, eller på fresker af helleniska bågskyttar och diskoskastare – så blekt, regelbundet och nobelt uttryckslöst var det. En face deremot – då var det icke *linierna* eller *uttrycket*, som dominerade, det var den blida munnen och den svårmodigt varma blicken. När han talade stod Adamsäplet alltför starkt fram på halsen.

Alice hade emellertid sett honom både två och tre gånger, innan hon egentligen *talat* det minsta med honom – utom det aldra alldagligaste, förstås. Också tyckte hon, hon som var bortskämd med sin fars och sin mans dristiga, flytande och originala konversation, att unge Danner var “det rena intet“, och frågade engång Brandt, om han alltid – också bland herrar – var så der – ja – – “enkel“?

– Ja, inte har jag hört honom säga mycket just, inte, och något geni tror jag långtifrån att han är. Men, herregud – – – Du har väl också skrämt honom med dina “europeiska“ allure, kan jag tro. Han är ju ett oskyldigt, oerfaret Guds lam, skall du veta, emot de herrar *du* är van vid. Ett rent barn – –

– Ja, *underhållande* är han inte, det skall Gud veta! Vet, pappa – hon såg rakt upp på fadern – jag tror här är mer än vanligt tråkiga menniskor på denna orten – och tjockhufvade! Se bara på den nye domaren med sina tre barn och sin köksa till fru, som är half Waldenströmare och “håller på det gamla“ – – – Jag önskar verkligen Paul inte hade fått förflyttning! – – Och prosten med sin “humana kristendom“, sin Boströmianism och sin öfverseende, mildt ironiska uppmärksamhet, när man talar om de aldra vanligaste saker. Och prostinnan, som pikar en för det man inte går i kyrkan – – Du måste medge – Alice hade blifvit rigtigt häftig – att en sådan *samling*, som der var i går på Nygård – –

Brandt skrattade: Ja, du hade visst muntert derinne hos fruarna – omkring divanbordet – – –

– *Herregud!* Alice lät arbetet sjunka och skakade resigneradt på hufvudet. Deras familjalbum – jag kan det *utantill*, försäkrar jag dig, både framlänges och baklänges! Aldrig har jag sett så många idiotfysionomier på engång – – bleka, uråldriga porträtter af fruntimmer i slätt hår och enorma ljusa kjolar, som står rätt upp och ner med handen på ett fönsterbord – – – fruns ungdomsväninnor, sida upp och sida ned, man kan ju bli vanvettig af det – – –

– Stackars liten! *Keder* hon sig så? – – Han tog henne under hakan och lyfte upp hufvudet. Och jag, som gladde mig åt, att vi skulle ha det så rart härute, vi två – –

Naturligtvis “kedede“ hon sig, ensam som hon var dagen i ända nästan, – att han inte kunde *begripa* det! – Alice var mycket irritabel i dag, dels för kalasets skull som hade varat till långt ut på natten och dels för det hon inte fått bref från Georg, som hon så säkert väntat. Hon var på vippen att ge ett hårdt och ovänligt svar, men när hon såg upp och mötte sin fars nedslagna, bedröfvade, halft bönfallande blick, *nändes* hon inte.

– Lilla pappa, sade hon ömt och strök smekande sin kind emot hans hand – det är ju bara *borta* – – – Och det kommer ju så sällan ifråga.

Hon följde honom med ögonen, när han gick ifrån henne öfver golfvet – – – Hvad hans hår hade blifvit gråsprängdt, och så framåtlutad han gick, fastän smärt och smidig ännu – – – Stackars pappa! hur kunde hon någonsin vara stygg mot honom! – – Han var ju ändå den ende, som rigtigt, *rigtigt* höll af henne – hon tänkte på det uteblifna brefvet – och *hon* var ju egentligen den enda glädje han hade i verlden – – – Alice blef vid att sitta och se på fadren – hans böjda rygg och de litet slappa, sjunkna axlarna, det lätt grånade hufvudet ned öfver boken – och småningom kände hon sig genomträngd af ett slags obestämdt, blidt medlidande – för honom? – för sig sjelf? – hon visste inte hvilket. Men plötsligt reste hon sig upp, och, i det hon böjde sig ned öfver fadren, strök hon sakta gång på gång hans hår och kysste honom på pannan: Lille far, min egen rare far – – –

Alice hade på sista tiden blifvit så lättrörd och hyperkänslig, rigtigt nervöst öfverspänd. Hon hade rakt mist sitt lätta och skälmska lynne från hemma i Stockholm, var lidande ängslig och melankolisk, som i öfvergångsåldern, och hade för de allra minsta småsaker, som gick henne emot, en sjuklig tungsint ömkan med sig sjelf och verlden i allmänhet. Och, när hon var ensam, grät hon ofta öfver sina egna tankar.

Det var vid middagstiden en af dessa första, allra första vårdagar, då man ännu blott *känner* våren, eller rättare: blott *anar* den – i den etherfriska luften, som berusar och mattar, i vindens bitande, värmande skärpa, i solskenets drilska och flyktiga klarhet, i kälspringorna på den fuktiga jorden, i de nakna grenarnes nästan omärkliga färgförändring, alltefter som safterna stiga uppåt. Skogen skiftar i en helt ny nuance – icke lik höstens brokiga, djerfva och melankoliska prakt, icke heller med löfutsprickningens blidgröna, ljusmättade färgjubel; den har i sin helhet en prägel af *pubertet*, på en gång trist och lofvande, det är vinterns ofruktbara blekhet, som småningom, genom millioner cellers hemlighetsfullt sjudande vätskor, skälfvande förändrar färg, innan naturen med en första jublande sprittning fullt vaknar upp till lif. Det är barrträdens starka, hårda vintergrönska, som nu har fått en ton af tenngrått och mörk bronce, det är de från roten till toppen alltid löfklädda bokarnes torra terracottablad, som stilla blekna i drapbrunt, innan de skola till att falla för de nya, det är hängbjörkarnes späda kvistar, nätlikt fint ådrande den blå himlen, som från vinterns uttorkade grå nu svälla i en färg af mörkrödt blod. Och så är det det oupphörliga vexelspelet af dunkla, nästan svarta skuggor och klara, ljusskarpa dagrar öfver markerna; snön, som tyckes smälta *nedifrån* för jordens värme, och blott håller sig ännu som en tunn smutsig skorpa i skuggan under gärdena och på dikesrenarne; vägarne, som äro så våta och muddriga; bäckarne som svälla och forsa och spola öfver stenar och gräs, hvar de komma åt – *det* är den första, allraförsta späda gryningen af vår.

Alice hade på stationsvägen mött Felix Danner, och tillsammans gingo de nu gångstigen genom skogen. De talade om utsigterna de passerade förbi, om våren, som väl snart skulle komma på allvar; de stannade för hvart annat steg, och hvar blomma Alice såg, böjde hon sig ned och plockade. Det var hvitsippor på spensliga stänglar, med ljusgröna, ännu icke fullt utslagna blad och halfslutna kalkar, som hängde nedåt – ljusröda, svagt lila vid fästet; tussilago, gråfjälliga ända upp till den gula knoppen, och stjernlika, redan fullt utslagna violetta anemoner, – alla de små fattiga, bleka blommor, som stå och frysa på den bara marken, medan träden långsamt knoppas. Han hjelpte henne att bryta kvistar i pilbusken – blankbruna, nakna, med

yfviga, grågula tofsar: “De slå ut, när man sätter dem i vatten inne i värmen. Hemma kalla vi dem alltid för “palmer“ – – –

– Tack, tack! Nu har jag alldeles nog, herr Danner.

Han blef vid att tala, medan de gingo vidare. För första gången märkte Alice, att han *kunde* tala om någonting.

– Der är ingen tid på hela året, sade han, jag tycker så mycket om som just denna. April och till och med Mars, när våren kommer tidigt.

– Det är precis som pappa. Han bryr sig inte mycket om sommaren, bara han får vara på landet under vårbräckningen. Ja! Hon suckade och stod stilla, sjalen löst hängande öfver axlarne, medan hon långsamt såg sig omkring: Här *är* bra vackert!

– Ja! instämde han varmt och hans ögon tindrade emot hennes, alldeles som om hon prisat något som särskildt tillhörde honom. Jag har ju förstås aldrig varit utrikes, men jag tror knapt, der kan finnas något land, som har vackrare ställen än Blekinge och Nord-Skåne. Han såg frågande på henne.

– Åhjo. Hon smålog – litet öfverlägset. Detta är ju i sjelfva verket mycket *vanlig* natur. Ni skulle se Norge med forsarne, som hvitskummiga vältra sig utför klipporna. Eller de rika, blida flodlandskapen i Tyskland med sina hvita byar och spetsiga kyrktorn nedanför sluttande vinberg; eller Schweiz med sina blåa sjöar – O, så blå, så blå, ni kan aldrig *tänka* – – – och de hvita, silfverglänsande Alptopparne i zigzaglinier mot den genomskinliga luften – – –

– Ja, men det är alltsammans så *storartadt*, och det – – – det – – – Ja, jag vet inte, om ni kan förstå det, men, vet ni, när jag ser något sådant – *stort* – som t. ex. Asarumsdalen hemma, eller Trollhättan, som jag också har sett – så känner jag mer plåga och smärta än rigtig njutning. Jag har en känsla af vanmakt, som jag inte kan beskrifva, – det är, som jag *led* af, att inte kunna draga det intill mig alltsammans, omfamna det rigtigt – jag pinas af att stå så långt utanför – – – Men *detta*, ser ni – han sträckte ut handen och förde den långsamt utåt genom luften. Det är liksom jag *egde* det, hade det helt för mig sjelf. Jag förstår det så väl, det är mig så innerligt förtroget alltsammans, det är som der intet stod emellan naturen och mig – – – Ja, ni förstår mig kanske inte rigtigt? Han såg blygt på henne, nästan ängsligt, på engång rädd för, att hon skulle tycka, han talade sentimentalt och löjligt.

– Jo, ack jo! Jag har sjelf så ofta känt detsamma – en disharmoni – – – Men jag har aldrig rigtigt tänkt öfver det. Men, tillade hon raskare, ni, som är så kär i naturen, ni borde resa – och *se* er omkring – – –

– Jag skall så göra, när jag bara blir myndig. Men först vill jag se Sverige.

– Ni är *patriot?* Det lät som hade hon menat: Herregud, är han *så* naiv! – –

Han såg på henne – osäkert, nästan misstänksamt.

– Inte om ni menar politiskt – eller på det viset – – – det bryr jag mig alls inte om. Men jag känner ju inte till något annat land än detta, skulle jag så inte tycka om det? – Hans ton blef fastare och mera förtroendefull, medan han talade vidare. Om ni visste, hvad det är mig för en njutning att gå såhär i skogen – bara att *trampa* på jorden – – eller att sätta ned foten i mossan och de vissna löfven – – Det är det bästa jag vet. Jag känner mig aldrig rigtigt som jag var mig sjelf, utan härute – helt ensam – eller, som nu, med *er* – – – Han såg blygt på henne.

– Herr Danner bryr sig visst inte om något annat än landet, tror jag. Hon harmade sig sjelf öfver de banala orden, medan hon sade dem.

Han såg småleende upp: Det är ju det enda jag förstår mig på – det enda jag är något så när hemma i.

– Men ni *har* då lefvat i sta'n också – eller hur?

– Ja, det förstås. När jag gick i skolan i Karlskrona – men det var inte länge. Jag slutade i sjette nedre – – hon såg åter upp urskuldande, skyggt, liksom hon blygdes. Sedan har jag alltid varit hemma, eller också här.

– Och ni trifs på Kallebäck? – – Var der inte bra ensamt? – –

– Åhnej, jag kan inte säga. Nu, när fröknarne har kommit hem, är der till och med rätt muntert. Och i höstas hade vi några stiliga jagter.

– Har de vuxit till sig något, flickorna Bieler? Alices ton var mycket vårdslös. Jag har inte sett dem, sedan de voro halfvuxna, och då sågo de ut som ofjädrade gåsungar med sina stora näsor – isynnerhet Magda.

Han skrattade: Ja, inte är hon mycket vacker ännu, förstås! Men Elin är nättare, hon har också vackra ögon. – –

– *Nå!* Alice böjde sig fram med en skälmsk, blinkande sidoblick upp till honom. Det är således *hon?*

Han blef blossande röd, mycket generad. Jag försäkrar fru Lexow, sade han allvarligt bedyrande – jag har aldrig ens *tänkt* – – Nej, tillade han skrattande litet öfvermodigt, den jag bryr mig om skall vara tusen gånger vackrare och stiligare än Elin Bieler. –

– Åh, jag vet så väl! – – Låt *mig* få beskrifva henne, jag vet så *väl* alla unga herrars ideal. – Lång och stilig med mörkt, lockigt hår, brännande svarta ögon – litet blek. Hennes ton var parodiskt högtrafvande. Och så skall hon heta Valborg eller Elisabeth eller Rigmor. Har jag inte rätt – hvad? – –

Han skrattade med full hals, mycket hjertligt, okonstladt road af detta godtköpsskämt. Nej, *visst* inte! – Det är något ni måtte ha läst i en roman – – – det är alls inte så. Hon skall vara blond – *min*, åtminstone – och rosig och fin, och så skall hon ha rysligt små fötter. Han såg förstulet ned på hennes fot, som just stack fram under klädningsfållen.

Alice hade kommit i ett briljant humör. Hon gick och smålog för sig sjelf på stigen och gnolade halfhögt. Så med ens – stannade hon midt på vägen, hufvudet starkt bakåt, och andades in luften i långa djupa drag.

– Hvad våren ändå är herrlig! – – – Det är som om blodet kittlade en i ådrorna. Man kunde ha lust att *slå* någon – – –

Han var väl ett halft steg bakom henne, framåtböjd, blek, med besynnerligt mörka ögon och läppar som skälfde. När hennes blick mötte hans, rätade hon instinktmessigt på sig.

– Ja, våren är verkligen den bästa tiden – – Hon kände sig plötsligt så förvirrad, utan att strax kunna göra sig reda för, hvarför.

X.

Nästan från första dagen Felix Danner såg Alice, älskade han henne. Kanske var det blott en händelse, att det just blef *henne.* Ty kärleken var ju i hans hjerta. Under många långa dagar och många långa nätter hade

den från den första obestämda driftens rot grott och spirat i alla de tidiga ynglingaårens sväfvande, äfventyrliga fantasier, i tusen vilda dristiga uppsåt, som strax kraftlösa kväfdes af blyghet och skam; den hade närts af den bittra ensamhetens smärta, af ögonblickets flyktiga uppbrusande lifslust med dess svindlande jubel i högan sky, af sofvande och vakna drömmars vällustretande gyckelbilder, af uppvaknandets motbjudande, melankoliska äckel och trötthetens och hopplöshetens leda. Kärleken *var* i hans hjerta; – den låg der färdig som en mina, hvilken blott väntar på gnistan för att springa.

Och så en dag *såg* han Alice, – fin och smidig, spänstig som stål, med sina snabba, fasta fötter, med sina små hvita bänder, som så ofta knötos i ostyrlig lifslust, med sitt hår, som solen tycktes ba bränt färg på, och som man anade *varmt.* Han såg henne i skogen, medan det tidiga vårlifvet, nästan osynligt ännu och trolskt, sjöd i de sega saffylda grenarne och stammarne omkring dem; medan gräset de trampade på grodde under foten och den såningsberedda jorden ångade i fet imma; medan solens första hetta och vindens varma skärpa satte rodnad i kinderna och eld i ögonen och tvang leendet fram på hennes läppar. Och så gaf han *henne* hela sin kärlek – oemotståndligt, ovilkorligt, dag för dag gaf han mer och mer, alltefter som knopparne svälde och gräset blef grönt.

Och dag för dag kände Alice, hur hon tog hela hans själ i besittning. En själ så jungfrulig som ny jord, deri ännu intet blifvit sådt och intet skördadt, – det var *hon*, som första gången skulle befrukta den med aldrig förr tänkta tankar och aldrig ens anade känslor. Hvar gång hon kände detta, ty ännu vågade hon ej att verkligen *tänka* derpå, betogs hon af en svindlande förnimmelse af egendomlig stolt lycka.

Han älskade med de tjugo årens tillbedjande entusiasm och lifslyckans jublande raseri. Der kom, blott han såg henne, eld och glans i hans ögon, och hans hand skälfde, blott den kom att röra vid hennes. Han älskade henne med hvar nerv, med hvar fiber i sin unga kropp, med hvar tanke och dröm; han lydde henne blindt, han såg med hennes ögon, dömde med hennes dom, han lefde blott genom henne. Det var denna hans stora kärlek, som hon icke ens *ville* besegra, den måtte vara hur hopplös som helst, sjelfva den betagande känslan af att vara föremål för en sådan ömhet, ett sådant blindt, oreflekteradt hängifvande af en menniskas hela innersta väsen, som denna sista tid gjorde Alice så strålande lycklig och glad. Ofta medan hon gick omkring och sysslade i huset eller satt stilla vid sitt handarbete eller sin bok, eller när hon kom att se sig i en spegel, kunde hon plötsligt komma till att småle för sig sjelf – alldeles som på den tiden, då hon ännu var en ung flicka. Men nej, det var ändå inte på alldeles *samma* sätt. Detta leende föddes inte som då af lyckan att *älska* – der hade nu kommit en nuance af tillfredsställelse och magtglädje i det, något på engång hårdt och mätt: hon *blef älskad.*

Så länge Alice blott hade sin man bredvid sig, brydde hon sig inte det minsta om andra – i alla fall var det mycket litet hon frågade efter dem. Men *någon* måste hon ha, som älskade henne. Hennes inställsamma, sympatiska och starkt utåtvända naturel, så lätt tillgängligt för nya intryck, fordrade framför allt att *taga emot*, och nervös, som hon var, var hon girig efter sensationer. Så var det ändtligen den enastående, egendomligt betagande känslan af att verkligen vara en mans *första* kärlek, – och icke blott det, utan hon visste också, att i den unge landtbrukarens enformiga, praktiska och andligt innehållstomma lif var hon, och hon *ensam*, all poesi, all förfining, all lycka. Så njöt hon sjelf med hela sitt innersta väsen af den kärlek hon hade väckt; – i hemlighet, utan att ens vilja göra sig reda för *hvarför*, genomgick hon åter och åter alla de ofrivilliga och knapt medvetna bevis han hade gifvit henne derpå. Det var snart en lång sammanhängande kedja, – af hastiga blickar, af vältaliga leenden, af småomsorger, af hemliga tankar och känslor, gissade i ett ords klang, i stämmans skälfning, i en halft undertryckt suck; – det var som ett radband af fina, dyrbara perlor hon hvar dag lät glida genom sina fingrar, under det hon smekande dröjde vid hvarje särskild perla.

Ibland, när hon om aftonen reste sig från skrifbordet – hon skref alltjemt regelbundet till sin man lika ömma,

ja, nästan ännu ömmare bref än förr, – och hon till godnatt böjde sig ned öfver Georgs fotografi, kunde det ofta hända, att hon med ett besynnerligt medlidande leende och en halfsuck tankspridt hviskade: Stackars Felix!

Och ännu, då hon nästan afklädd satt på sängkanten och dröjande, med strumporna i handen, lät fötterna med böjda tår sakta krafsande glida om i den långhåriga svarta skinnmattan, kunde hon tänka på honom! Hvarför skulle han nu komma till att älska just *henne?* – – Men han var ju så ung, det gick nog öfver – – Och med hufvudet på sned mot den bara axeln, der linnet gled undan, och blicken under de halfslutna ögonlocken frånvarande rigtad nedåt på de krökta tårna i den svarta ludden, satt hon och fantiserade upp sväfvande framtidsplaner, om hur hon skulle göra honom bekant med *den* och *den* flickan, hur hon sjelf med systerligt intresse och ädel resignation – hon *såg* sig – hur hon, blid och småleende obemärkt lemnade dem, Felix och en annan, ensamma i en berså – – *Naturligtvis* skulle han glömma henne, åh, naturligtvis! – – Eller tänkte hon sig, att Georg plötsligt kom till Vårnäs, – romantiska uppträden af svartsjuka, förtviflan, eller ännu hellre nobelt förtroende å alla sidor. Bilderna gledo förbi henne – oupphörligt nya, – hon såg alltsammans så tydligt: drägter, miner och attityder, hon sammansatte fraser och repliker – – – tills hon plötsligt, med ens greps af, hur barocka alla dessa fantasier voro, och i det hon långsamt, leende, halft med saknad, reste sig upp, undrade hon högt, hur hon *ännu* kunde vara så genomfånig.

Men, när hon kom i säng, tänkte hon de samma tankarne om igen. Alldeles som då hon ännu var ung flicka. – –

Omärkligt, nästan utan att de visste, *när* det började, hade Alice begynt kalla honom Felix, också då hon tilltalade honom. Sedan en gång, vid tillfälle – lätt framkastadt och liksom skämtsamt docerande nämde hon att i utlandet, der folk *begagna* sitt “ni“ brukade man i allmänhet inte så högtidligt komma öfverens om att lägga bort titlarne, utan när de ansågo sig nog bekanta, kallade de hvarandra ofta vid förnamn helt enkelt, utan att nödvändigt dermed förbinda “du“. “*Felix* – hennes stämma dröjde smekande på ordet – det är ett rart namn, jag tycker om att säga det“.

– Det betyder *lycklig*, sade han naivt svärmiskt, jag har alltid varit glad åt att heta det.

Sådant talade de alltid om – de mest hvardagliga och enkla ting, – eller om väder och vind, om blommor, som hade slagit ut i trädgården och smånyheter om folket der i trakten. Det var aldrig frågan om att vara spirituel, när *de* talades vid; Felix hade bara *ett* att säga henne, och hon – hon visste icke rigtigt, men hon hade helst lust att inte säga någonting, bara att sitta och småle och smågnola. När Brandt var inne, var det i allmänhet han, som pratade hela tiden, och de båda sutto mest tysta och svarade ja och nej, när han vände sig till dem.

Det var en dag i Maj. Alice stod just i trädgården, då Felix kom in genom grindarne. Hon var i bara klädningen – en svart, åtsittande klädning – och utan hatt, blott med en ljus långsjal öfver venstra axeln, hvilken, löst hopbunden under högra bröstet, hängde nedåt sidan. Hon stod på tå, bakåtböjd, med armarne sträckta uppåt för att nå en blommande äplegren; – många andra brutna grenar lågo nedanför i det späda gräset.

– Åh, är det ni? Hon nickade lätt öfver axeln. Vill ni inte vara snäll att hjelpa mig med den här grenen – jag når inte – –

Med ett raskt, spänstigt hopp fick han strax fatt i grenen – hatten föll af honom. Men hvad ni går åt trädet! – – Han såg ner på alla de brutna grenarne, som hon nu samlade upp och ordnade i handen.

– Ja, för jag tycker mer om blommorna än frukten, sade hon bekymmerslöst och satte ännu en liten kvist till

mellan fingrarne, som knapt kunde sluta om den. Hon höll ögonen nedslagna, en vindstöt svepte hennes kjol om höfterna, reste det lockiga håret, så det flägtande stod högt öfver pannan, och blåste massor af rödhvita blomblad öfver hennes bröst och hufvud. Plötsligt tog han ett steg framåt och lade tungt sin hand på hennes axel.

– Nej, nej – – – hon hörde hans röst så underligt flåsande liksom långt borta och hon blef stående stilla med stora, ängsliga ögon, rädd och nyfiken. Nej, jag *kan* inte! – – – Hjelp mig då! Och han böjde sig ned öfver hennes hand, som han *grep.*

– Men – men då – – Hon drog sig lätt tillbaka och talade svagt, oroligt, med uppspärrade, skrämda ögon. Hvad *är* det då?

Han ryggade också tillbaka och de *sågo* ett ögonblick på hvarandra – styft, orörligt.

Så slog han plötsligt båda händerna för ögonen, och, stödd mot trädet, bröt han på en gång ut i våldsamma snyftningar – alldeles obeherrskadt. Hela kroppen skakades, och axlarne liksom föllo in och sänktes.

Alice blef stående stilla, utan att röra sig, utan att, tänka. Hon bara *lyssnade* – till dessa råa, ohämmade, underligt bristande ljud. Det var som hörde hon lidelsen.

På engång kände hon, att hon var helt kall, och knäna och händerna darrade. Hon strök handen långsamt öfver pannan och liksom sväljde ett par gånger, innan hon talade. Åhnej, inte så – – – *Gör* det inte – – – Hon visste icke, hvad hon sade.

Snyftningarne mattades, hon hörde, hur det arbetade i bröstet på honom. Han såg upp på henne – hjelplöst, tungt.

– Det är våren, jag *tål* det inte – –

De gingo stilla öfver gräsplanen, utan att se på hvarandra. “Om jag bara inte vore så frisk och stark, så skulle jag nog bära det lättare – – – Han hviskade hest. Och ni magtsjäler mig med era ögon – – – “

De kommo fram till trappan. “Är ni mycket ond på mig?“ Hans ögon voro ännu fuktiga, så hjelplöst bedröfvade.

Hon smålog emot honom, der hon stod på steget, svagt och ängsligt. Nej, nej – – – Och plötsligt blef det henne klart alltsammans. Åh, Felix, *kan* ni inte? – – –

Han skakade bara tungt på hufvudet och svarade intet.

Alice grufvade sig för nästa gång hon skulle träffa honom. Hon lyssnade ångestfyllt efter hofslag på vägen, och hvar gång hon hörde någon skrapa af fötterna på trappjärnet, kom hon i darrning. “Du himmelens Gud, ett sådant elände detta är! *Hvad* skall jag säga honom“ – – Men hon kände icke längre denna paniska, bäfvande förlamning, som först betog henne; ångesten hade fått något *intressant*, något som nästan lockade.

Så en eftermiddag kom han. Hon hörde hans sporrar på stengolfvet i förstugan, och hur han knackade på dörren till “kontoret“.

– Pappa, du får gå ut och ta emot honom, – hennes röst var brådskande, och hon tog fast med handen i tidningen han läste. Der är visst någon, som vill tala med dig, tillade hon långsammare.

Brandt gick.

Hjertat klappade så att det nästan *slog* mot handen, hon tryckte deremot, och utan att veta det spände hon öronen för att urskilja hans röst, medan hon blef stående stilla, framåtböjd. Det gick igen i dörren – hon hörde fadrens röst helt tydligt: “Men kom då in och helsa på Alice“ – – Hon rätade sig plötsligt och gaf sig till att rasla med tidningarne på bordet. De öppnade dörren.

– Det är Danner, den rymmaren, som inte har kunnat hitta hit på en hel vecka – – – Han blir nog kvar till kväll, om *du* ber honom.

– Hon mötte hans ögon, och med ens kom hela hennes säkerhet igen; hon kände sig alldeles lugn, nästan glad – hon skulle kunnat skratta åt sig sjelf.

– Visst *blir* herr Danner – – – Det var snält af er ni kom, pappa är ändå allt svag för litet sällskap, fastän han så artigt påstår, att jag är honom nog.

– Tag in litet punsch du, Alice – – – Det är allt bistert ute, hvad? Tre grader i morgse, när jag vaknade – – –

Alice kom sjelf in med banco och tre små glas på en pläterbricka.

– Vet pappa, jag tycker här käns rigtigt kusligt. Jag sade till Sofi hon kunde elda – –

Husan kom in med ved i en broderad jutebärare och lade sig på knä vid kakelugnen. “Sofi kan elda en liten brasa i kontoret också. Jag har litet att skrifva i kväll.

Alice och Felix voro ensamma. Solnedgången kastade ett blekt gulaktigt, vintrigt ljus in genom de höga fönstren. Hon stod med böjdt hufvud och rörde om bland vedträden, som flammade och sprakade, när de flyttades.

– Så kyligt det har blifvit med ens i luften – – –

Hon höll hufvudet ännu sänkt, när hon gick öfver golfvet och åter tog fatt på sitt arbete.

– Ja, det ser illa ut för grönsakerna – – Hon talade tvunget.

Husan kom in igen: Här är ett bref till frun, Nils har varit vid banan – – –

– Tack! Alice rodnade och lade brefvet bredvid sig – han följde det hela tiden med ögonen.

– Det är från min man, sade hon, liksom ofrivilligt, och med en skygg blick.

Han såg på henne, och plötsligt böjde han sig fram med båda armarne på bordet.

– Om ni visste, hvad jag har varit olycklig – – – Nej, ni *kan* inte veta det! Han talade hest, nästan hväsande, och hans ögon hängde ångestfullt vid hennes. Ni måste ju tro, att jag är en *usling* – – –

– Nej, nej, min vän – – – Hon försökte småle, men hennes röst skälfde. Men ni har ju ingenting gjort – – –

Han reste sig och gick ett par slag fram och tillbaka på gångmattan – oroligt, med detta förpinta, sorgsna utseende, som hon ett par gånger under senaste tiden gifvit akt på. Slutligen kom han bort och stälde sig bakom hennes stol, – hon ville vända sig emot honom.

– Nej, ni får inte se på mig – – Han tog henne om nacken med båda händer och höll henne fast, under det han talade – lågt, mycket fort, i *ett.* Ser ni, der är en sak, jag vill ni skall förstå – *riktigt.* Jag vill, ni skall

begripa, att jag blott vill ha lof till *det:* att älska er, att ge mig sjelf, ingenting mer. Ty jag vet ju, att jag aldrig *kan* få mer. Åh jag *vet* det! – Tror ni kanske inte jag *vet* det! – – – Och så skall ni aldrig vara rädd, det vill jag bara säga er. Den dag, då jag känner, jag inte *kan* härda ut längre, ni förstår? – – – Att det inte längre *kan* gå på detta sätt, så rymmer jag min väg härifrån, reser så långt vägen räcker – jag bryr mig inte om *hvart.* Men det har jag lofvat mig sjelf i dessa förfärliga dagar – Åh, ni begriper bara inte, hur förfärliga de ha varit för mig! – – – *Det* har jag lofvat, att ni aldrig en minut skall komma att blygas för min skull. *Tror* ni mig? Han böjde sig fram och såg henne in i ögonen med denna brännande, fanatiskt concentrerade blick hon redan lärt sig frukta.

Hon slöt ögonen och sänkte hufvudet litet, läpparne darrade i smärtsam rörelse. Jag tror det. O, ja, jag *vet* – – – Och plötsligt brast hon ut i gråt, en förtviflad nervös gråt, som skakade hela hennes kropp.

Han *tänkte* icke längre. Han kastade sig ned på knä på golfvet och tog båda hennes händer, som han kysste. Alice, Alice! – – – Nej, inte *så* – – – Inte för *min* skull – Alice, då – – –

– Jag kan inte *hjelpa* det, snyftade hon otåligt, nästan vredt. Nej, gå – gå bara –

Han reste sig stilla och gick bort till fönstret. Alice skyndade in i sitt rum; brefvet låg kvar på bordet.

Det första Alice hörde hans röst bakom sig, då han begynte tala, och hennes blick på samma gång, utan att hon tänkte derpå, kom att fästa sig på brefvet bredvid henne – dessa fina, eleganta, litet vårdslöst fantastiskt slingrade bokstäfver, hon så väl kände, – hade det plötsligt slagit henne, huru *olik* denne andre var Georg. Och alltefter som hon vidare lyssnade till denna ström af ord, hvars mening hon knapt hörde blott för ljudets och stämmans skull, kom det för henne – först dunkelt och ansträngdt, som en tankeförbindelse man icke kan finna sammanhang i, sedan helt klart och medvetet – att *det*, som hade fattats i hennes äktenskap, det var helt enkelt *lidelse.* Och när hon hade slutat och hon icke mer hörde hans röst, bara såg dessa brännande, tiggande och underligt *fordrande* ögon, så greps hon med ens – oemotståndligt – af en bitter saknad, af en obändig förtviflad sorg, som hon inte sjelf kunde finna reda i.

Inne på sitt rum grät hon länge. Hon satt stilla på en stol vid fönstret och vaggade litet fram och tillbaka, liksom hon hade plågor. Hela tiden stirrade hon oafvändt och tröstlöst ut i den kalla vårskymningen. Och småningom steg der upp i henne en besynnerligt tung, smärtsam känsla af ömkan med henne sjelf, med hela lifvet, med allting – det flöt alltsammans ut i ett enda stort, grått elände. Hon virade tanklöst näsduken omkring fingrarne och såg länge ut öfver landsvägen och markerna, bort öfver skogen, som mörk och färglös vågade sig mot himlens kyliga skiffer. Och gång på gång blefvo hennes ögon igen fulla af tårar.

Det knackade på dörren. Hon flög upp och bort till tvättfatet. Alice, det var fadrens röst. Men hvarför i all verlden? – –

– Jag kommer, pappa! – – Hon undrade plötsligt, om *han* ännu var derinne. Jag – hon mumlade någonting – – Jag kommer strax!

När hon slutligen kom in – ännu med litet röda ögon – stod fadren med Georgs bref i handen. Han lade det strax och såg på henne, snabt, forskande. Felix stod nu borta vid det *andra* fönstret.

– Jo, du är just en artig värdinna. Brandts stämma var forceradt ledig och skämtsam, och han satte hastigt, då Alice trädde fram till bordet, den stora, mörkröda skärmen på lampan. Att sans façon springa ifrån vår främmande på det viset – – –

– Fru Lexow hade visst ett bref, Felix vände sig långsamt om – – – Alice stack brådskande brefvet i fickan.

Plötsligt kom hon till att le; – att de nu stodo här och spelade komedi för hvarandra, alla tre, hvar och en *sin*, det var då för löjligt! Hon blef rädd för, att hon skulle brista ut i skratt och bet sig i underläppen.

– Låt oss dricka ur vår punsch innan kvällsmaten – – Nej, *det* – är visst ert glas. – – – Skål!

XI.

– Vi äro bjudna till häradshöfding Bruuns i morgon eftermiddag. *Stor* bjudning ser det ut att bli. Brandt räckte Alice brefvet öfver frukostbordet.

– Ja, det är den äldsta flickans födelsedag, vill jag minnas. Hon ögnade igenom de par raderna.

– Går vi? – –

– *Visst* går vi! Det äro vi rent tvungna till, pappa.

– Ja, jag menar nu rent bokstafligen, att vi måste *gå*, ty hästarne ha inte tid till *något* i morgon – – midt i vårarbetet! – – – Dessutom har Bengt torpare också fått löfte om ett par för att sätta sina potatis – – –

– Det är heller ingenting att spatsera – den lilla biten. Jag tar skorna med mig i ett papper, liksom då jag var en liten flicka och gick i dansskolan. Hon skrattade.

Men strax Alice hörde om bjudningen, hade hon tänkt på Felix, och om hon skulle råka honom der.

Hon kunde icke hjelpa, att hon dessa sista dagar tänkte så mycket på Felix. Icke längre med den sorgsna bitterhet och det smärtsamma medlidande, som först gripit henne, efter det han den der eftermiddagen ändtligen hade talat. Nej, det var nu med en viss nyfikenhet, en besynnerligt glädtig nyfikenhet, ett slags feberaktigt och ändå kyligt intresse. Nästan hvar stund på dagen längtade hon efter att se honom, – hur han såg ut nu, hurdant uttryck hans ögon hade, när han talade med andra, hurdant hans leende var, när han log. Hon undrade hvad intryck det skulle göra, ifall hon sade honom *det* eller *det*, eller i fall hon såg på honom *så* eller *så*, eller ifall hon rörde vid honom. Utan att kämpa emot återföll hon i sin gamla flickvana att utmåla för sig scener – romantiska och rörande, detaljeradt utförda ända intill drägter och miner. Och gång på gång – ofta plötsligt, utan att *vilja* frammana det för sig – mindes hon hans blick, hans ansigte, blekt och förvridet, greppet af hans hand; – och i ångest, en ångest, som kom henne att sluta ögonen och småle med klappande hjerta, kände hon sig öfverallt förföljd af denne mans heta, flämtande åtrå, af hans intimaste och djerfvaste tankar, af hans drömmar, som han ej kunde styra. Hon hade nu engång, rädd och nyfiken, skymtat *lidelsen* – och utan att veta det, utan att vilja det, *väntade* hon.

– Gratulerar, lilla Mia, gratulerar!

– Nå, se *der* ha vi födelsedagen – – – Sjutton år! Ack ja, *det* kan vara något att gratulera till.

Midt på förmaksgolfvet stod fröken Mia och tog emot kyssar och handtryckningar. Hon hade en ljusröd klädning, som satt stramt öfver det flata, insjunkna bröstet, och hon sköt upp axlarne, när hon neg.

– Herrskapet har minsann låtit vänta på sig. – Hjertligt välkomna! Alice var i svart med perlor och stod och neg för fru Bruun, som tog emot henne nästan vid dörren. – Jag skall säga fru Lexow, så här på landet – en enkel kopp kaffe – – –

Alice log förekommande och sade något urskuldande om hästarna och om pappa, som aldrig blef färdig. De

båda damerna gingo tillsammans mot soffan, der man reste sig och helsade och gjorde plats.

Herrarne stodo i klunga borta vid kakelugnen med händerna på ryggen. Alice lyssnade ofrivilligt efter stämmorna, när hon satte sig.

– – – Ja, är det inte en skandal, som det går till i Danmark? – – Att folket kan *tåla* sig – – –

– Hvad skola de göra? När ministrarna nu inte *vill* från taburetterna – – –

– Så skulle Folketinget ta dem i kragen – – – Ja, ja, ursäkta! – – – Men för oss svenskar är det ju *barockt.*

– Litet småbröd, fru Lexow lilla? Jag försäkrar, att de mandelkransarna – – –

– Tack, tusen tack! – – – Åh, *utmärkta* – – –

Elin Bieler tog Mia om lifvet och såg på hennes födelsedagsbord inne i kabinettet. Det var klädt med gullvifvor och grönt på den hvita duken, och presenterna lågo symmetriskt ordnade omkring en stor bukett i vas midt på bordet.

– Gud, ett så stiligt armband! Det är ingenting, som *klär* som granater – – – Att du inte tar det på? Hon profvade det och viftade med handen i luften.

Fröken Bieler var lång och fet med örnnäsa och stora bruna ögon. Hon såg närmast ut som en bastant tjufpojke.

– Titta, der är herr Danner borta och bugar sig för Alice Lexow – – Vet du, hon hviskade, han är allt litet betagen – –

– *Söta* Elin! – Hon är ju gift.

– Ja, naturligtvis inte *hon*, bevars. Han är ju också bara en pojke. Men jag tror, hvad jag tror. Bara det, att han blankt inte tål att man talar om henne – nämner henne aldrig – – – Magda är ju litet bedårad af hans ögon, som du vet, och jag för ett vådligt skoj med henne nu. Det är genomfestligt med folk som äro olyckligt kära.

– Tyst, då! Mia knuffade henne och rynkade ögonbrynen. Han kommer hit.

Elin blef bjuden kaffe. Hon stod och serverade sig, när Felix kom fram och helsade på Mia.

– Jag har den äran att gratulera, fröken Bruun – – –

– Tack – – Mia var nervös och rodnade med nedslagna ögon, ett ängsligt, intetsägande leende kring läpparne. Hon var mager och outvecklad, med fnasslig, blek hud och en kort, bränd lugg, som missklädde henne. Felix stod och synade presenterna, en efter en, och visste inte, hvad han mera skulle säga.

– Herr Danner har inte sett det stiligaste. Elin Bieler stack sin böjda handled in under hans ansigte.

– Ne-ej – – – Han såg mycket intresserad ut. Är *det* också fröken*s*?

– Ja, jag har fått det från mormor – –

– Hör Mia. – Magda och en flicka i hvit piquéklädning kommo bort till dem. Den hvita, som hade skrattat, när hon gick öfver golfvet, såg strax högtidligt förnärmad ut, det första hon fick syn på Felix, och hetsade flyktigt med ögonlocken. Hör, Mia, ställ för all del om, att vi få börja dansa så fort som möjligt – matsalen

är ju allt utrymd.

– *Hur* många kavaljerer har ni kunnat skrapa ihop? – fröken Elin satte pince-nez’en på och tittade genom dörren ut i salongen. Gudskelof, begge “prestapågarne“ äro då med som reserv – – –

– *Elin*, då! – – –

– Och så är det informatorn på Nygård, och doktorn – han är förstås i sista stadiet som dansör – och löjtnant Berg och – –

– Alla tingsherrarne – – –

– Ack, hvad jag väl mins häradshöfding Lexow! Ja, lilla Mia, det var förstås innan *ni* kommo hit – – – *Han* kunde sätta lif i det!

– Fröken Elin glömmer mig. Eller får jag kanske inte räknas med? – – –

– Gud bevars, herr Danner! Jag trodde bara inte, ni ville göra oss den äran att dansa med oss – *flickor.* Den hvitklädda fnissade. Men när ni nu vill, så mycket bättre.

Felix smålog tvunget. Fröken Elin är bra glömsk, som inte mins alla de gånger – –

– Ack ja, *förr* i verlden! Men – de sköna dagarne i Aranjuez – – Eller hur, Magda?

– Bry er inte om Elin, herr Danner. Ni vet, hon är otillräknelig.

– *Ändtligen* finner man damerna! Som jag har *letat* – – – Fröken Bruun! Löjtnanten bugade sig med en stor blomsterbukett i bukettpapper.

– Att inte löjtnanten kunde göra oss den glädjen att ta uniform på, högtiden till ära. Det är en evighet, sedan jag såg en guldtrens – – –

– Ack, fröken! Hvad är väl en simpel infanteriuniform för den, som är van vid de bedårande hästgardisterna – – –

Der blef allmänt skratt – fnissande, menande, maliciöst. Fröken Elin såg lika ogenerad ut och bara spärrade upp sina enorma bruna ögon.

– Hvar *får* löjtnanten allt skvaller ifrån? – – – Det är ju kopiöst, alldeles.

De unga damerna byttes till vid pianot. Fruarne stodo då och då några minuter två à tre i salsdörren och sågo på.

– Akta dig, Olga! kom i håg, att du är klen. Doktorn ansvarar mig ju för henne? –

– Fru Lexow! Får man ha den äran? –

– Tack! Men vet, löjtnanten, jag tycker rigtigt det är synd – – – Der är flera unga flickor, som sitter – – –

De kommo att stå bredvid Felix och Elin Bieler. Alice och hon hade träffats sedan barndomen – då och då – och kallade hvarandra vid namn, utan att vara det minsta intima.

– Man *ser* aldrig Alice nu för tiden – –

– Åh, jag kommer aldrig någonstans, vet Elin, hästarna äro jämt upptagna – och så är det ju så långt till Kallebäck – – – Men jag hoppas då, att herr Danner någongång har framfört mina helsningar.

– *Han!* Elin slog ut med spetsnäsduken. Alice vet inte, hvad han är distrait hemma.

Felix urskuldade sig, stammande, ängslig, upprörd, bara vid att se Alice – hon hade inte talat till honom på hela kvällen. Alice smålog sväfvande och bytte om samtalsämne.

– Jag kan helsa Elin från min svåger. Han var hos oss några dar i vintras – – Han talade just om, hur ofta han varit hos herrskapet på sista tiden, härute.

– Ah, tack så mycket – – – Ja, vi saknar honom ofta, kan Alice tro. Säg – hon nästan kastade sig fram och grep honom otåligt i rockärmen – *mins* löjtnanten den kvällen, då vi hade fyrverkeri och häradshöfding Lexow fick oss nästan till att kikna af skratt, som han lefde med pjeserna? – –

– Ja, ack ja – – – Du store, den *kvällen!* Och fröken Magda, som i förskräckelsen hoppade öfver löfkojrabatten – i *ett* skutt – – –

De talade alla om Paul Lexow; de kommo ihåg episoder, kvickheter, som han hade sagt, och skrattade, – – – blott vid en häntydning, ett ord, skrattade de.

Felix stod tyst bredvid. Först försökte han följa med samtalet, skratta, när de andra skrattade, skjuta in ett ord eller en fråga – men ingen gaf akt på det. Han kände sig så utesluten, så till öfvers, och generad af sig sjelf, att han till slut inte visste, hvar han skulle göra af sig.

Nanny Bruun kom till; – en lång, halfvuxen tös, ännu i nästan korta kjolar. Hon stack sin arm in under Elins, som med händerna korslagda framför sig, vaggande litet fram och tillbaka med öfverkroppen blef vid att prata, utan att se på henne. Der stod hon så och hängde en stund med hufvudet uppåt Elins skuldra och ena foten öfver den andra, tåspetsen stödd mot golfvet – långa fötter i svarta halfskor på hvita strumpor.

– Åh, Elin, dansa med mig ett slag – – Du *för* så stiligt – – –

– Här är annars *två* kavaljerer Nanny, – Nanny inte så mycket som kastade en blick hvarken på löjtnanten eller Felix.

– Fröken Nanny! Jag skulle vara den lyckligaste bland dödlige – – Löjtnanten bugade sig öfverdrifvet djupt och lade utan vidare armen om hennes lif.

– Så hon kan *hålla i* med att hamra på den valsen! – Elin vände sig vädjande till Alice. Herr Danner! tacka mig nu vackert för dansen och bjud upp fru Lexow, så skall jag skaffa er en lifvad polka istället för detta här långsläpiga eländet.

– Fru Lexow – – Vill ni? Jag menar – – *Törs* jag?

Alice lade sin krökta arm på hans skuldra, solfjädern hopslagen i handen. De dansade ut – afvigt.

– Hvad ni dansar bra – hon talade med ansigtet under hans och såg upp. Så *lätt* – –

– Tack, *tack* – – Nej håll! Som ni dansar – – –

– Det är det roligaste jag vet – –

Löjtnanten stod och viftade med en hopknuten servet midt på golfvet och skrek öfver musiken. Paren

knuffade till honom, då de flögo förbi.

– En *slängpolska!* Alla man hit! En slängpolska!

Flickorna stimlade omkring honom: Ack ja, låt oss få en slängpolska – – –

– Men en *vild* en – – –

– Så vill *jag* vara med! Elin Bieler sprang upp från pianot. Spela, hvem som vill!

Herrarne stodo i ring efter hvarandra, med ena handen knuten om den hopbundna serveten och andra armen om lifvet på sin dam. Flickorna lutade sig mot deras skuldror och stampade takt med tåspetsarne, otåliga efter att få börja – – Två pigor kommo in med duktyg till supén och blefvo stående uppåt väggen vid buffeten med linnet i famnen.

– Håller ringen rigtigt? – – Nå, är ni *så* färdiga? – – –

Rundt, rundt om gick det, svängande i sprittande polkatakt med hopp och språng. Ur arm i arm kastades flickorna, klängde sig ett ögonblick fast och slängdes så obarmhertigt fram igen af den nästa. De flåsade och flämtade, röda i ansigtet, och sleto sig ur ringen, när de icke längre kunde följa med.

– Åh, *Gud*, hvad jag är trött! – – de *föllo* ned på stolarna längs väggen. Luggarna hängde raka och stripiga ned öfver pannorna.

– Mia, du *får* låta mig komma in till dig och få min lugg bränd. Jag ser ju ut, som jag vet inte hvad – – –

– En dam! En dam! Vi fattas en dam – – –

– Fru Lexow! Åh, seså!

Alice drogs med ett ögonblick. Så slet hon sig lös igen, och ringen skingrades – –

– Det var ett styft arbete, det, löjtnanten torkade sig i pannan. Men hvad gör man inte för småtösernas förnöjelse! Han drog Nannys arm in under sin.

Felix hade bjudit Alice armen. De gingo långsamt genom rummen.

– Ni är visst den enda, som blir *blek*, när ni dansar – han såg ned på henne.

– Har ni redan märkt *det?* Hon skrattade. Ja, jag blir alltid blek i stark värme.

– En afundsvärd tur! föll Elin Bieler in. Hon var som en kokt kräfta i ansigtet. Snälla Mia, *kommer* du? – – –

– Om vi skulle ta en lek sålänge? – –

– *Tackar!* Nej, att bry sin hjerna med obligatoriska kvickheter – helst elakheter – efter en sådan finsk bastu – – – Låt oss se att få ett glas punsch – – –

En efter en försvunno herrarne in på “kontoret“. För hvar gång dörren öppnades, slog der ut en doft af cigarrök.

Damerna drefvo trötta omkring med armarne om hvarandras lif, stodo och hängde i salongen öfver mammornas stolar, undersökte småsaker och album och slogo sig ned i sofforna två och två och hviskade – – –

– Har du märkt, hvad han dansar – hvad skall jag säga? – *opassande*, doktorn? *Jag* dansar aldrig mer med honom.

– Men, Gud, Magda! – – Jag förstår inte. Prostens yngsta dotter spärrade upp sina ängsliga, bruna ögon.

– *Förstår* du inte? Nå, så kan det vara detsamma då. Men du kan då *se* på honom, att han är en gammal roué? – – –

– Det är *alla* läkare. Den hvitklädda satt på huk på en pall med hakan i händerna. Min bror säger, att det *hör till*, att de lefver om mycket värre än några andra.

– Jag undrar knapt på det, tyckte fröken Magda. Det är också en otäck handtering de har. Stå der och skära i lik – – Usch då!

Der kommo flera och flera flickor till. De drogo stolarne fram och klungade sig samman omkring kabinettsoffan.

– Nanny, du kan gå din väg. Hvarför skall du också alltid stå och höra allt hvad man säger? – – –

– Tror ni kanske inte jag vet alla era dumma hemligheter? – Det är jämt något om herrar och fånigheter, som de har sagt till er – – –

– Nanny! *Hör* du inte din mamma ropar på dig – – –

Elin stod inne i Mias rum och krusade sin lugg vid spritlampan på byrån. Alice var der också och tvättade sina händer. Mia hade stält sig med ryggen mot dörren och vaktade för “pojkar“.

– Löjtnant Berg är ändå bra festlig. – Elin hade båda armarne böjda uppåt och stod och rullade håret på tången. Det är sanning, hade vi inte honom här på orten, så vet jag inte, hvad vi skulle ta oss till. De andra äro några rigtiga döddansare – – –

– Se'n får jag ju låna tången litet grand, när Elin har slutat? – Alice stod med nedslagna ögon och putsade sina naglar.

– Var så god! jag behöfver den inte längre. Nu skall det bara torka, innan jag kammar ut det – – – Hon satte sig på sängkanten med hela hårfästet fullt af en rad små symmetriska rullar och böjde sig disgraciöst fram med armbågarne på knäna.

– Har ni sett, hvad Danner ser melankolisk ut i kväll? Det är antingen din skull, Mia, eller också är det Alice, som har varit stygg emot honom – – Hon tittade från den ena till den andra.

Mia rodnade häftigt, och när Alice vände sig om, mötte hon hennes timida, skrämdt generade blick.

– Nå! det *är* således fröken Bruun! Alice stod och smålog under tången, som hon förde med båda händer. Jag, som alltid förut har gissat på Elin – – –

– Åh, *jag!* Tycker någon det! Nej, då, en så romantisk svärmare som Felix Danner går minsann inte och blir kär i *mig!* – – – Men i början misstänkte jag ju Mia för att ha litet maskopi med honom – hon blinkade åt Mia. Han *sa*' ju inte nånting, förstås – det är nu engång för alla inte hans starka sida att prata; – men det var ändå liksom en stilla kurtis – – –

– Åh Elin! Hvad skall fru Lexow nu tro? – – –

Alice skrattade högt, nästan ystert. Denna späda, skrangliga flicka, med sina stela, inlärda manér och sin nervösa, tafatta ängslan vid hvart ord hon skulle säga, med sin spanande blick, sitt osäkra leende, sin gråa hud och sin väluppfostrade, styfva timididet – hur i all verlden kunde någon tro, att Felix skulle tycka om *henne!* Men hon gick strax in på Elins skämt, hon kände ett grymt, tanklöst nöje vid att "bry" den lilla stackaren för honom, som hon visste inte *tänkte* på henne – icke med den ringaste tanke.

– Det skall fröken inte bli generad för. När fröken bara sjelf tycker om honom – – –

– Nå, Mia – – – Åh, Alice, var snäll att låna mig kammen ett ögonblick – – – Hur gick det med lektionerna i botanik? Jag tyckte det var något tal om det i vintras – – Det är visst för resten det enda han har aning om – litet naturlära – – –

Mia skrattade tvunget: Åh, det hoppas jag, han har glömt för längesen, liksom jag.

– Du skall få se han kommer en vacker dag – – – Är det bra så här, tycker ni? Litet väl purrigt, eller hur? Hon vände sig om emot dem med nackspegeln – – – Att han kommer en vacker dag med portör och spade och det hela. Och – *allvarligt* – det vore så likt honom! – påminner dig om ett aftal. Det är förresten en beundrare, som hvem som helst kunde vara glad öfver, – *söt* är han, rigtigt så man kunde bita i honom ibland.

– Usch, Elin, att du vill tala på det viset!

– Pytt! Oss flickor emellan, hvad skulle det göra? – Du kan väl begripa, jag inte går och säger det till honom sjelf. Men – allvarligt taladt – det är en *fin* pojke, Danner, han är sällsynt som en perla och alldeles inte lik andra –

Lilla Mia stod med nedslagna ögon och ett svagt leende omkring läpparne. Ett ögonblick var hon rigtigt vacker, när hon höjde blicken – den var så fuktig och ren.

– Men den, som får honom, blir inte lycklig, det kan ni lita på. Om ni visste, hvad han i hvardagslag kan vara *sensibel* – – – Åh, åh! Inte att röra vid! Nej, skall man gifta sig, skall det helst vara med en rigtigt robust karl, – en karl, som kan äta, när han får mat, och sofva och skratta, när han skall *det.* En, som inte ohjelpligt mister sina illusioner, för det han ser sin älskade i papiljotter – – –

– *Elin*, då!

– Har jag inte rätt, kanske? Alice, som har smakat på det, och är inne i äktenskapets mysterier? – – –

Alice log generadt. Hon nöjde sig med att bara skaka på hufvudet – – –

Det tog i låset – "Hvem är det?" – och bultade sedan häftigt på dörren.

– Helsa från mamma, att nu går de till bordet!

– Det är bara Nanny! Säg, att vi kommer strax – – –

XII.

Brandt gick förut; han hade gått dit i sommaröfverrock och nu till hemfärden måst låna en sjal af fru Bruun. Han frös och var vid dåligt humör.

– Det är, min själ, oförsvarligt, att ställa till sådant nattsöl midt i "naddarne" – sade han och huttrade. Gud

vet, hur det går med min reumatism, om jag inte kommer hem med fortaste.

Felix och Alice kommo långsamt efter. Hennes hand hvilade lätt på hans arm, de voro ensamma i denna kalla, ljufva gryning.

Jorden var fuktig och gräset vått af dagg, stråna klängde sig gråa och tunga uppemot hvarandra. Allting var så stilla, så stilla. Bladen på träden skälfde icke, och ingen sky gled öfver himlen, matt och rent blekblå öfver den rosiga randen i öster. Med *ett* hörde de en fågel ängsligt kvittra – sedan många, – luften var fyld med detta blida, dämpade kvitter, der gökens rop, friskt som en glad suck, då och då skar igenom. De ljusgröna björkarnes toppar började skifta i guld mot morgonrodnaden.

– Solen går snart upp, sade han högt och sträckte handen, liksom kännande, ut i den kyliga luften.

De hade båda tegat ända tills nu. Alice gick med hufvudet sänkt, icke orolig, icke ängslig, men så underligt bedröfvad.

Plötsligt lade han sin hand öfver hennes, som hvilade på hans arm. Så sakta, han rörde knapt vid den.

– Ni skall inte vara ledsen, sade han lågt, och hon hörde, hur hans röst darrade. Inte för *min* skull. Jag skall nog öfvervinna det.

Hon lyfte långsamt sina ögon upp emot honom. – hjelplöst, nästan bedjande, och han såg, att de voro fuktiga af återhållna tårar.

– Min vän – min lilla vän, då – – – Han kunde knapt tala och klappade oupphörligt hennes små bara fingrar, som nu nervöst krökte sig om hans rockärm.

– Låt oss vara *vänner*, Felix, sade hon upprörd, och nästan utan att hon visste om det, runno tårarne utför hennes kinder.

– Jag *vill* – – jag vill försöka – – – Han böjde sig ned öfver henne, och plötsligt *märkte* Alice, att hon grät.

Himlen ljusnade, fågelkvittret blef starkare, och öfver skogen steg solen, röd och rund i sin glödande stråldimma.

Brandt ropade från trädgårdsgrinden han höll öppen – Alice! Alice! – – –

Hon räckte Felix handen. De kände sig båda så bittert, så hopplöst trista efter denna natt af dans.

De möttes åter som vanligt, ute och inne, och de undveko icke längre att möta hvarandra. De talade mildt och blidt med hvarandra – om allting, blott icke om Felix' kärlek. Och utan att hon vidare tänkte derpå, hvilade Alices hand länge i hans, när de möttes och skildes.

Ensam var hon ofta sorgsen. Hon gjorde sig förebråelser, hon kände som en börda af ansvar hvila öfver sig. Har jag varit kokett? är det *min* skull? kunde hon med naiv samvetsgrannhet fråga sig sjelf, och med händerna under hakan, och ögonen under de hopdragna brynen frånvarande stirrande ut öfver markerna, kunde hon länge, länge sitta och tänka på sig sjelf och honom. Hade hon väl haft rätt att så störande gripa in i detta lif, som utan henne kunnat vara så lugnt och lyckligt? Att göra ett sådant barn förtret, att kasta skugga öfver ett så ungt och friskt lif, att trampa ned ett enda af de frön, som spirade i denna rena, sällsynt findanade själ – det var synd, stor, *stor* synd, mycket större, än att den någonsin kunde ångras eller sonas. Och hennes fantasi, som alltid i ett ögonblick lät ett tankefrö växa upp till en jätteverklighet, dömde henne

strax som grym och hjertlös, tills hon med en plötslig, vaken ansträngning att se saken, som den *var*, öfvertygande, nästan högt sade för sig sjelf: Nej, jag *har* inte koketterat för honom, jag *har* inte – – Och hon blef vid att upprepa det, medan hon motiverade sitt eget försvar *emot* sig sjelf. – Jag *har* inte koketterat, det behöfdes ju inte – han blef ju kär i mig tvärt, strax han såg mig. Kunde jag väl *hjelpa* det? – – Dumheter! – – Naturligtvis går det väl öfver för honom, som för alla andra. Han har i alla fall bättre af att bli kär i mig, än att i urvette gå och förlofva sig med ett litet våp – hon tänkte på Mia Bruun – som han skulle ledsna på inom ett år – – Förresten: all utveckling sker blott genom smärta säger de, och detta *har* utvecklat honom – – Så kunde hon alldeles medvetet, med bestämdt och klart utformade tankar, räsonnera fram och tillbaka, plädera för och emot sig sjelf, medan hon djupast inne, i sitt allra innersta, hemligaste jag, blott kände en jublande, triumferande lycka öfver att åter vara som en ung flicka, öfver att åter älskas och åtrås som en ung flicka.

Felix *rörde* henne; bara det att se hans ögon – som en hunds ögon, trofasta, hjelplösa uppemot henne, kunde nästan locka tårar i hennes egna. Så *tillbedjande*, blindt betagna, sågo de upp till henne, utan att någonsin vilja studera hennes fel och dygder, utan att någonsin väga och värdera behagen och enskildheterna i hennes utseende. Han bara *såg* på henne; – det var, som om han med denna ångestfulla, koncentrerade blick ville se in i hennes själ för att finna, om der då ej var en enda tanke för honom, en enda öm och hjertlig känsla för honom. Och denna ödmjuka, stumma vädjan rörde henne mer än långa tal af de mest lidelsefulla, vältaliga ord skulle ha gjort. Han hade inga teorier om “den fria kärleken“, eller om individens rätt och lidelsens absoluta suveränitet. Han hade tvärtom en alldeles oreflekterad, naiv tro på samhället, sådant som det var, och gick ständigt och pinade sig med, att hvar dag han ännu stannade i hennes närhet, och hvar blick han såg på henne med, gjorde honom ohederlig och ovärdig att räknas bland gentlemän. Och *ändå* blef han, och lät denna kärlek med all sin bittra jemmer, alla sina kval och sin stackars ödmjuka lycka, timme för timme, med hvar tanke han tänkte, växa allt djupare in i sitt väsen, tills den blef *ett* dermed, tills den gick öfver i hvar droppe af hans blod och darrade i hvar nerv och beherskade hvar muskel.

En eftermiddag han var på Vårnäs, bad Alice honom hjelpa sig att gräfva upp ormbunkar: Der fins flera stycken, stora, vackra, i stenröset vid skogskanten, och de skulle helst sättas in så fort de sticka upp – just nu i Maj är det bäst – – – Åh, det vore så snällt om ni *ville* – – De ha så förfärligt långa, otäcka rötter – – –

Hon tog ett par stora tomma blomsterkrukor med, och han hemtade hacka och trädgårdsspade – – “Stäng inte grinden, herr Danner, – vi få ju se’n mycket att bära omigen“ – – –

Hon låg på knä vid stenröset under björkarne och gräfde med fingrarne omkring ormbunkarne för att se, hvilka af dem det lönade sig att taga. De långa bruna bladen från förra året hängde vissna och skrumpna nedåt stenarne och ofvanför dessa sköto de nya upp – smala, böjliga, spädt ljusgröna; hon tog varsamt bort de gamla, ett för ett bröt hon dem med sin bara hand, sina långa hvita fingrar med ringar på.

– De är förtjusande, de också – är de inte? hon höll ett af de vissna bladen intill de friska och såg vädjande upp till honom. Vet ni – är det inte lustigt? – hvar höst inbillar jag mig, att *det* är den årstid jag håller mest af, och hvar vår är jag alldeles på det klara med att det är våren. Jag tror förresten, att det egentligen *är* våren – – – men hvilken månad, det kan jag omöjligt bli öfverens med mig sjelf om. När det är April, tror jag, jag tycker bäst om de korta Aprildagarne med sina flyende skuggor, och sitt djupa, klara ljus, med sitt glittrande, strömmande regn, sina rödbruna knoppar på träden, sin ostadiga och skarpa vind och snö, som smälter på den gråa jorden – – Men så i Maj – ja, älskar jag Maj mest! Hon skrattade och höjde hufvudet litet grand. Ser ni, allt detta *gröna* – och hon visade med handen i en halfcirkel omkring sig. Jag tror det är ingen färg i verlden, jag så håller af, som grönt! Titta på björken der – en hvitgrå, böjlig stam, några hängande grenar och en massa skälfvande, ljusgröngula prickar mot blå luft – – – hvad *är* det nu egentligen, som är så vackert? – Jag vet inte, men jag försäkrar er, att jag gerna kunde ligga såhär till i morgon och bara

se – – – Hon låg ännu på knä, med händerna löst hopknäppta framför sig och blicken, strålande, betagen, ut framför sig. Det var barnet, som ett ögonblick hade kommit upp igen i Alice, den lilla flickan, som "lekte Columbus" och upptäckte nya verldar i de gröna snåren och de hvita, glidande skyarna.

Han stod bredvid, upprätt med hackan för foten. Plötsligt lade han sin hand på hennes hår, sakta, i en rädd smekning.

– Hvad jag *älskar* er, sade han innerligt, med en röst, som kväfdes.

Alice blef liggande stilla, hon blott sänkte hufvudet. Hon var inte förfärad eller skrämd numera.

Han kastade sig ned på marken bredvid henne, raklång nästan med ansigtet vändt uppemot henne. Med darrande händer grep han hennes klädning, hon ville resa sig.

– Åhnej, *blif* – stanna! Han kysste hennes kjol, hennes knän, hennes armar, hennes händer – först dröjande och innerligt, och hon lät honom hållas med en slags matt trötthet – sedan vildt, girigt, nästan som i spasmer. Hon tyckte, att hans läppar *brände* henne genom tyget, och småningom kände hon sig åter oemotståndligt betagen, liksom maktlöst förlamad af sin gamla ångest. Det var som om den *band* henne. Hon hörde inte, hvad han sade, der han mumlande, i yrsel, beständigt hviskade om sin kärlek, blott hans röst hörde hon – oredigt, liksom långt borta, och detta heta mummel tätt invid henne, maktstal henne mer och mer.

– Hvad jag älskar, älskar, älskar er – – Jag ville kyssa ert hjerta, om jag kunde, kyssa det lika varmt, lika glödande varmt som mitt, tills det slog lika fort och lika starkt som mitt, jag ville kyssa blicken i era ögon, ordet på era läppar – – – Alice! Nej, der är intet namn i verlden, som är så ljuft, så vackert – – – Alice, Alice – – – der är som den blidaste, ömmaste kyss i det namnet – – – Åh, Alice, *kan* ni då inte? – – – Jag älskar er – *vet* ni rigtigt, att jag älskar er? – – – Åh, min, min, Alice, *min* – – –

Alice bara *väntade.* Hon var alldeles stel och kall af ångest, det susade för öronen och hjertat stod helt stilla i några sekunder. Plötsligt *skrek* hon till och stötte honom undan.

– Felix! *Felix!* Hennes röst var skärande och gäll som till ett nödrop.

Hon sprang upp – strax, som stungen, – och deras ögon möttes, stora, vidöppna, förfärade. En fågel flög upp ur busken bredvid, som prasslade. Alice hajade till och tittade sig instinktmessigt omkring för att se, ifall någon hade hört hennes rop. Hon blef med ens klart medveten om, hur oklokt det var.

– Ni skrämmer mig, sade hon matt och reste sig vacklande, utan hjelp. Hvarför *skrämmer* ni mig alltid så förfärligt? – – –

Hennes ton var nervös, retlig och otålig som ett barns. Hon kände sig på en gång så oändligt lättad och tacksam och ändå så underligt slapt besviken, liksom vid en öfverstådd skrämsel, som man upptäcker varit alldeles onödig.

Han svarade icke, men hon märkte, att han andades tungt och flämtande, och han strök flere gånger med handen öfver pannan och ögonbrynen. Hon greps med ens af en känsla af djupt, innerligt medlidande med honom, ett medlidande så bittert aningsfullt, så smärtsamt öfverväldigande, att det genomträngde hela hennes varelse och med ens förjagade alla andra känslor, alla andra tankar. Hon gick bort till honom och lade lätt sin hand på hans skuldra – stilla, helt stilla, utan att tala.

Han böjde ned hufvudet och strök sakta sin kind mot hennes fingrar.

– Hvad det dock är tungt detta, allt – alltsammans – – – hon skakade långsamt på hufvudet, medan hon sakta, gång på gång, upprepade: Allt, alltsammans – – –

Han såg på henne – ödmjukt, sorgset, så förtvifladt tröstlöst, att det skar henne in i hjertat.

– Och ni hatar mig inte? Ni afskyr mig inte? – –

Hon skakade igen på hufvudet. Men ni måste resa, Felix. Det är ju bäst för er – –

De hade börjat att gå framåt vägen, sida vid sida, utan att röra hvarandra. Hackan och krukorna lågo qvar på stenröset.

– Man skulle ju tro, att jag vore vanvettig eller också en eländig, förderfvad karl, men det *är* jag inte. Jag är bara tjugo år.

Hon smålog trist åt det naiva i hans sammanställning. Men hennes hjerta var tungt af sorg, när hon smålog.

– Ni skall resa, Felix, blef hon vid att yrka. Ni skall se verlden, se andra kvinnor, som ni skall komma att älska. Hon talade flytande, i *ett*, mycket mjukt. Ni skall ha det *bästa*, Felix, – en ung och ren kvinna, som älskar för första gången. Och ni skall glömma mig – – –

– Jag skall *aldrig* glömma er, sade han allvarligt, troskyldigt, med hela sin själ i ögonen.

De trodde det båda *då*, – och det gjorde dem båda lyckliga.

Vid grinden räckte hon honom handen:

– Farväl, Felix.

Han tryckte sakta hennes hand – icke hårdt, men länge och ömt och nästan varligt.

– Kanske är det *sista* gången, sade han lågt, med nedslagna ögon.

– Reser ni då *verkligen?* Hon såg upp – öfverraskad.

– Ja. Och lägre: Jag lofvade er ju, att när jag inte längre *kunde* härda ut – – Och idag – – – Han rodnade under hennes blick.

Hon teg, hennes hand hvilade ännu i hans.

– Vill ni – åh, jag *ber* er – vill ni – –

Han såg bönfallande på henne med sin hjelplösa, ödmjuka blick, som hon mötte. Och hon tänkte plötsligt på, att hon kanske *aldrig* mera skulle se den.

– Vill ni kyssa mina ögon? sade han brådskande. Jag har alltid längtat efter det – – – Bara *en* gång – – –

Hon såg det lilla böjda hufvudet, de blåaktiga, hvälfda ögonlocken med de strållika svarta franserna. Och i nästa sekund kände hon dem skälfva under sina läppar.

Så vände hon sig hastigt om och nästan sprang genom trädgården uppemot byggnaden.

När pigan kom upp för att be henne ned till kvällsvard, satt fru Lexow vid fönstret med båda armarne på fönsterkarmen och pannan hårdt tryckt mot rutan.

– Helsa bankdirektören att han måste ursäkta, jag inte kommer ned – – – Jag har en *förskräcklig* hufvudvärk – – –

– Nej, Sofi behöfver ingenting ta' upp – Så, medan hon ännu talade, kom hon tänka på, hur besynnerligt detta skulle se ut för pigan, – hvad skulle hon tro? och hon tvang sig att vända sig om emot henne och säga liksom vid närmare eftertanke: Åhjo, kanske ändå – ett glas mjölk och några cakes, ifall Sofi vill vara så snäll – – –

När hon ändtligen blef ensam och flickan hade sagt henne godnatt, öppnade Alice fönstren och lutade sig långt ut i den kalla nattluften.

Hvad hon kände sig ensam! Så förfärligt, förfärligt ensam – – – Det var, som om hon i naturens tystnad, med hvart slag hennes hjerta slog, *kände* sin egen ensamhet.

XIII.

– God morgon. Brandt hade redan slutat sin frukost och torkade sig om munnen med serveten, innan han vände sig mot sin dotter och kysste henne. Hur står det till med lillan *idag?* –

– Ah jo – tack! Alice var blek i mörkblå, lös morgonklädning, och hennes rörelser voro matta och långsamma, då hon slog sig ned vid bordet. Fadren sköt in sin stol och tog fram tandpetaren, medan han alltjämt såg på henne. När Alice vecklade upp serveten fann hon ett bref på tallriken.

– Det kom i går afton, men då du troligen redan gått till ro, ville jag inte störa dig, han talade mycket fort, forceradt otvunget, och blicken var skygg, hvass, nästan forskande.

– Åh – – Alice lade bort brefvet.

– Genera dig inte, barn – du vill naturligtvis gerna läsa Georgs bref. Han såg ännu på henne med samma underliga, spända blick – och plötsligt *förstod* Alice.

– Han tror jag är kär i Felix. Han tror det är mycket värre än det är – – Och trots sin nervösa öfverretning kom hon att småle åt den halft ängsliga, halft förmanande betoningen af hennes mans namn. Herregud, han tror kanske till och med, han är min älskare! Hon skulle haft lust att skratta – skratta ut i ett rigtigt gapskratt all denna loja, hånande bitterhet, som plötsligt steg upp i henne. Hon visste inte hur, men hon kom med ens så lefvande att tänka på sin mor.

Fadren satt borta vid fönstret och hade öppnat tidningarne. Han höll "Dagens Nyheter" ut framför sig och lät den långsamt sjunka, medan han talade.

– Du var länge ute i går med Danner – *fick* ni något? – Hon märkte åter den forceradt likgiltiga tonen och den dolda ängslan i blicken. Han har *sett* något det är klart, tänkte hon, och nu stafvar han och lägger ihop. Hon måste åter småle.

– Åhja, temligen länge – der var förtjusande ute. Hon talade obesväradt och mötte lugnt hans blick. Hela denna scen *roade* henne – med ett kallt, grymt nöje, så som sjelfplågeri kan roa en.

– Jag begriper inte, hvad föräldrar tänker på som kunna kalla ett barn för *Felix* – Brandts ton var skämtsamt ironisk, stilla undrande, och han lutade sig långsamt tillbaka i stolen med tidningen skrynkligt utbredd öfver

knäna. Är de kanske sangviniska nog att på det viset tro sig kunna binda lyckan vid hans lif? – – –

– Åh, det är väl inte för *det* – – Alice strök en ny smörgås. För resten tror jag Felix Danner har alla möjliga betingelser för att bli lycklig: ung, vacker, älskvärd, förmögen – – –

– Och varmhjertad och lidelsefull, afbröt han häftigt, nästan bittert. Han blir *olycklig*, säger jag dig! – – I alla fall den dag, då han lär älska en kvinna.

Alice böjde sig fram. Hennes ögon lyste af samma kyliga, glädtiga hån, som der brukade vara i modrens.

– Hvad menar du? sade hon äggande. Hon *ville* pina sig sjelf. Alla de män jag har sett ha varit lyckliga endast och allenast, då de älskat en kvinna – bara *då* – –

– Ja, men *ni* älskar inte *oss*, bröt han ut. Det är vår *kärlek* till er, blott och bart vår krypande beundran och dyrkan för er – inte oss sjelfva, som ni tycker om. Man har sagt, att männen är egoister – ljudet, häftigheten af hans egna ord äggade honom mer och mer medan han talade. Nej, det är kvinnorna, som är det. Ty vi älskar er sådana som ni äro, *personligt*, för er egen skull. – *Ni*, ni bryr er aldrig om oss utan för *er egen* skull, för det, att det är en man som begär er – –

– Åh, pappa, då! – – Du vet inte, hvad du säger – –

– Vet jag inte? Jag kan *bevisa* dig det. Eller har du kanske sett någon kvinna – såvida hon inte är en sentimental fantast, förstås, – gå och bli kär i en karl, som inte *först* har kastat sina ögon på henne? Aldrig i tiden! Under det att männen i åratal af sitt lif kan kämpa och sträfva för att nå en kvinna, just *henne* – så håller hon vanligtvis strax till godo, med den förste den bäste, som anmäler sig – – – “Olycklig kärlek“ i vanlig bemärkelse – det är derför något, som nästan aldrig förekommer hos normala damer, det enda de nångång kan klaga öfver, det är “svek“ och “trolöshet“ – – –

– Hör, pappa! Alice reste sig. Nu hade hon glömt sig sjelf och var helt inne i diskussionen – liksom sin far kunde hon låta döfva sig med ord, och helt ge sig hän åt det, som *intresserade* henne. Hör på, pappa, nu är jag verkligen klokare än du. Ty hvad du klagar öfver som något *moraliskt* felaktigt, det är ju helt enkelt en naturlag. En naturlag – rien de plus! Ja, *se* på mig! – hon stod framför honom med händerna på ryggen och gestikulerade energiskt med hufvudet och ögonbrynen, medan hon talade. Men jag har också tänkt på det här, kan du tro, isynnerhet nu på sista tiden. I all erotik har ju mannen *initiativet* – eller hvad jag skall säga – han *måste* begynna – – – Hon, deremot, har ju egentligen bara att bli “wooed and won“, som du sjelf brukar säga – – Åh, det är visst den största af alla olyckor här i verlden, att en man aldrig kan lära sig att förstå en kvinna!

– Kan *ni* då bättre förstå *oss*, tror du?

– Ja, det tror jag. Det tror jag helt *säkert.* Ty medan ni i evärdliga tider tänkt på tusen andra ting, ha kvinnorna – generationer och generationer igenom – låtit hela sitt lif gå upp i *det:* att vara hustrur och mödrar. De ha tusen år igenom, alltifrån det de kunde känna och tänka, blott haft *ett enda* intresse: sitt förhållande till mannen – – –

– Det vill säga: de ha blott intresserat sig för *sig sjelfva.*

– Du är ohjelplig, pappa! hon skrattade. Nå, om du så vill, så få vi ju båda rätt! – Jag kan för resten inte begripa, hvarför man och kvinna, som ju ändå inte kunna lefva en minut utan hvarandra – jämt skall stå emot hvarandra som fiender och förebrå hvarandra, att den ene är *så* och den andre *så* – att den ene är *man*

och den andra *kvinna.* Hon skrattade kort och gladt. Det är ju barockt, idiotiskt, när man tänker på det!

– Jag märker du har gått i Georgs skola. Du talar snart lika flytande som han – och med lika många paradoxer.

– Paradoxer! Hon fnyste till. Nå ja – i *din* också, pappa! Ser du, hon smålog och gungade sig skälmskt upp och ned på tåspetsarne – alltjemt med händerna på ryggen; – *det* är just ett af våra allra största behag vi kvinnor ha; att vi så innerligt väl förstå att *lämpa* oss efter dem, som hålla af oss.. Vi äro så spänstiga, så mottagliga – –

Han skrattade, vunnen af hennes plötsligt goda humör: Men det är ju *det*, jag har sagt. Alice – att ni bara tar emot.

– Ja, och det borde ju karlarne vara himlaglada för, i stället för att gå omkring och hålla moralpredikningar. När *ni* nu absolut vill *ge* – –

– Ja, men, ser du, der är en sak, som harmar mig – det är det, att ni i alla tider sentimentalt har gått och berömt er af, att “kvinnorna *kunna* älska“, – – – när det nu är precis det, ni *inte* kan. Vi, stackare, vi ha bara nått till att civilisera vårt *tanke*lif, men *ni!* – – – Genom generationers tvungna kyskhet har ni också, åtminstone många af er, också lyckats civilisera ert *känslo*lif. Alice skakade otåligt och energiskt på hufvudet: “Det är inte sant“ – – – Jo, det *är* sant: Ni kan inte älska som vi, med hela vår kropp, med hela vår själ – – Han tystnade och såg ned. Der låg något bittert, sorgset och längtansfullt i hans röst, som plötsligt rörde henne.

– Men, pappa! – – – hon såg också ned, och orden kommo, nästan utan att hon ville det. Du har också haft en så särskildt trist erfarenhet – –

Han hade rest sig upp, med ryggen emot henne stod han och trummade på rutan. Hon gick sakta bort till honom.

– – Men *jag* håller ju af dig, pappa – rigtigt innerligt – –

Han vände sig om emot henne, häftig, upprörd, nästan med tårar i ögonen. Inte hälften så mycket som jag håller af dig, brusade han ut. Du skulle aldrig förlåta mig en enda vanhederlig handling. *Jag* skulle förlåta *dig* tusen – – –

Alice var mycket blek. –Återigen! *Trodde* han då verkligen? – – – Hon stod och såg ut i trädgården med händerna hårdt stödda mot fönsterkarmen.

– Du skall inte vara rädd, sade hon lågt. Jag – jag – – aktar mig nog.

Hela dagen sedan kunde hon icke låta bli, att tänka på det – att fadren således verkligen hade trott henne om det. Att han *kunde* tro henne om det! – Och det blott och bart af det lilla han hade iakttagit och slutit sig till, ty de hade ju aldrig *talat* om det. Hon gick igenom alltsammans punkt för punkt, allt hvad som förefallit mellan henne och Felix, och som andra möjligen kunnat ge akt på, – hennes tårar den der kvällen, då fadren kom och sökte upp henne i hennes rum, att hon lät honom följa sig hem från bjudningen hos häradshöfdingens, deras tillfälliga möten i skogen – kanske hade de dock icke varit så *tillfälliga!* – deras långa bortvaro i går afton tillsammans, att hon kom hem allena, utan både krukor och ormbunkar, som det

hade varit deras uttryckliga ärende att hemta, och att hon sedan skylde på illamående för att slippa att visa sig för någon. Ja det var ju klart! – han *måste* ju tro, att der förefallit något emellan dem, att hon var kär i Felix, liksom han i henne. Kanske *han* också trodde det – han sjelf, Felix. Hon hade ju så beredvilligt strax gått in på att kyssa honom på ögonen – – – Åh hvad hon nu hatade sig sjelf för denna stackars kyss, för hela sitt beteende i går! – – Hvad skulle han väl *tro! Naturligtvis* att hon var förälskad. Och han skulle naturligtvis komma igen, förhoppningsfull, viss på att lyckas, – och så, en vacker dag, skulle han lyckas att öfverrumpla henne – – –

Hon slöt ögonen i ångest, – hon kände, hur med hvar tanke hon tänkte, säkerheten och tilliten till henne sjelf svann bort, och hur *tviflet* småningom smög sig in på henne. Åh, hvarför skulle hon också vara *tvungen* att tänka på det? – om hon ändå blott kunde styra sina tankar! – – Men *hvarför* skulle det egentligen vara omöjligt – *det?* Hvad hade inte hon att brås på! Och hennes fantasi, så sjukligt öfverretad just på denna punkt, tumlade åter med alla de gamla förskräckliga tankarne, som viljan ej längre förmådde beherska. Den intensiva misstro till modren, hvilken förföljt henne i hela hennes lif, växte nu momentvis nästan till hatfullt förakt. Och djupare, mera pinsamt än någonsin, kände hon denna oöfvervinneliga känsla af solidaritet med henne, – der var ögonblick, då hon tyckte, hon sjelf liksom intagit modrens plats i sin egen tanke; all den hotande fruktan, alla de orena, oupphörligt återkommande fantasier hon i åratal anfäktats af, de kommo nu igen – för hennes *egen* räkning. Hundrade gånger såg hon sig i inbillningen som äktenskapsbryterska, och hvar gång förtärdes hon af maktlös ångest inför denna *möjlighet* – nu för sig sjelf, liksom hon förr hade gjort det för sin mor.

Felix syntes icke till. Dag efter dag gick der, utan att han kom, och gång på gång grep hon sig i att *vänta* honom. En väntan utan längtan, nervös och spänd, som då man går och väntar på en olycka; – än med en känsla af slö lättnad, öfver hvar minut, som det uppskjutes, än med en vild, trotsig och otålig önskan, att det då ändtligen måtte komma, så att det snart måtte vara förbi.

Hon kunde icke längre vara stilla, icke i ro sysselsätta sig med något som helst. Beständigt var der öfver henne samma besynnerliga dofva och irritabla oro, som elektriskt sensibla menniskor bruka känna strax innan ett åskväder bryter ut. Och hvad som gjorde henne ännu mera nervös, det var det, att hon omöjligt kunde låta bli att märka, hur ängsligt fadren alltid gaf akt på henne – misstänksamt nästan. Hon märkte det på den skygga, hvassa blicken, då hon kom in efter att ha varit länge ute, på den ångestfulla ömhet, hvarmed han sökte efter tillfällen att förströ och intressera henne, på den sorgfällighet, hvarmed han undgick att nämna Felix' namn, på hans forceradt otvungna sätt att ständigt tala om Georg, och hvar gång hon fått bref ledigt fråga efter, hur han mådde, och om han inte längtade till landet. Allt detta gjorde Alice så sorgsen, men hon fann det aldrig underligt, att han så kunde misstro henne. Hans tanke hade ju, liksom hennes egen, länge kretsat omkring samma centrum, äktenskapsbrottet, möjligheten till äktenskapsbrott, – och sedan genom den der diskussionen vid frukostbordet isen engång blifvit bruten, återkommo de båda, när de talade, oupphörligt till samma ämne. Ofrivilligt och ovilkorligt – liksom mördare *måste* tala om blod – rörde sig nu deras samtal om detta ena och samma ämne; – det var affekteradt vårdslösa apropos om skandalreferaten i dagspressen, långdragna neutrala diskussioner öfver olika erotiska synpunkter och teorier, sökt aflägsna och likgiltiga antydningar. Och medan de vexlade orden i den lättaste, mest opersonliga sällskapston, sutto de der – far och dotter – och vaktade på hvarandra med en hemlig, vaken ängslan, som de båda anade genom rösternas lugnt ointresserade klang, med blickar, som förstulet spejade efter, om då icke någon af dem ofrivilligt skulle yppa sig för den andre – Alice i spänning, att få höra något *bestämdt* om modren, han i ångest att verkligen få bekräftelse på sin oöfvervinneliga misstanke mot den dotter, han älskade mest af allt i verlden.

———

Alice började redan tro, att Felix utan vidare hade rest sin väg – hon var inte viss på, om hon *hoppades* det eller *fruktade* det, – då han ändtligen kom. Det var en stilla, solig söndagsförmiddag, då allt folket var borta, så när som på ryktaren, hvilken kom fram och tog emot herr Danners häst och satte stora träskospår tvärsöfver den nykrattade, solgula gårdsplanen. Alice stod i salsfönstret och såg det – hon *såg* allting i det ögonblicket.

Det var en högst konventionel afskedsvisit. Herr Danner berättade – otvunget och allvarligt – att hans förmyndare gerna samtyckt i, att han företog sin utrikes resa något tidigare, än det egentligen var tänkt. Han skulle bli borta hela sommaren, sade han. Till hösten, då han blef myndig, ville han hem – till Blekinge, till gården der hemma.

– Åt hvad håll han tänkte resa? – – Jo, han ville ju först se Schweiz och Italien – de norditalienska sjöarne – och så Venedig – – –

– Jaså, hem till Blekinge? – – Nå, då var det väl knapt att hoppas att få se herr Danner här igen så snart – – –

– Nej, der var mycket att göra hemma vid egendomen – – –

Brandt lät taga in rödvin och sodavatten – det var mycket varmt den dagen. De drucko alla tre ett glas på "ett gladt återseende". Felix smålog och tackade.

Så tog han farväl, och de följde honom ut. Alice talade ännu i förstugan, hon rådde honom att taga nedvägen så direkt som möjligt – öfver Stralsund och Berlin – och så på hemfärden göra Rhen-turen, då vore vinbergen vackrast – – – Hon talade lugnt och vänligt, utan att göra sig den minsta ansträngning för det. Det förvånade henne sjelf, att hon kände sig så lugn. Men, när han ändtligen gick, efter en sista bugning, en sista blick – på *henne*, och han, redan på hästen, ännu en gång vände sig om och såg på henne – detta bleka, framåtböjda hufvud, denna fanatiskt brännande och koncentrerade blick, – då kände hon plötsligt hur strupen liksom snördes samman, och hur tårarne, som en varm bölja, stego upp i ögonen. Hon vände sig bryskt om och tvang sig till att småle, då hon mötte fadrens blick – ett nervöst och ängsligt leende, som nästan gick öfver i en spasm.

———

Uppe på sitt rum grät hon, tills hon skälfde, bittra tårar, som mattade och lättade henne. Ända tills hon blott kände en trist trötthet, blandad med denna besynnerliga missräkning och dofva irritation, hon känt engång förr, då han skildes ifrån henne.

Och så *medlidande* kände hon. Hvargång hon tänkte på detta bleka ansigte och dessa ögon, kommo tårarne igen på nytt, – hon grät matt, utan snyftningar, och stirrade stadigt framför sig med öppna ögon. *Hvarför* skulle han nu vara så olycklig?.. Detta barn – detta *barn* – som älskade henne. Och hon förebrådde sig, att hon icke varit nog god emot honom, att hon aldrig så mycket som smekt hans hår eller hans kind – hans fina, sluttande kind, hans vackra svarta hår – – – Bara att få stryka med handen igenom det nu – en enda gång – – Hon förlorade sig i denna innerliga, smärtsamma längtan, som icke länge *kunde* tillfredsställas; – i en stilla stämning af blid och trist ömhet, der minnena från deras korta samlif, döko upp – ett efter ett – oskyldiga, varma och ljusa, med en doft af friluft och sol och spirande vår.

XIV.

Sthlm. Juni 86.

“Blir du glad, när jag säger dig, att jag kommer ner till dig på Lördag? Du har mig med 8,30 tåget – *bestämdt.*

Hur är det med min dufva? Denna vemodiga tristesse i de sista brefven – hva, Alice? Men den går nog öfver, skall du få se, när jag nu kommer. I alla fall – – Ah, chérie, belle petite chérie, jag *längtar.*

Du får inte mer än två ord, ty posten går om fem minuter.

Din sömmerska var här i går med den der satinsklädningen, hon har narrat dig med så evigt länge. Jag skall väl ta den med? Ja, lugna dig, *jag* skall inte packa ned den.

Helsa pappa, och tacka honom. Han reser då väl inte upp förrän efter midsommardagarne? – –

Hinner inte mer.

Din *G. L.*“

– Åh, pappa! Alice såg upp med strålande ögon, röd i kinderna. Du har gett Georg ferie? – –

– Ja. Blir du glad för det?

– *Om* jag blir glad! Ja *visst* blir jag glad! Hon reste sig elastigt från stolen – nästan med ett språng.

– Ja, jag reser sjelf dit upp på några veckor – man begynner att långleds på landet så smått. – – – Och jag *skall* ändå dit upp – –

Alice hörde knapt på honom. – På Lördag, upprepade hon halfhögt för sig sjelf. På Lördag – – vänta, låt mig se, det är ju i öfvermorgon. Pappa – det är i *öfvermorgon* Georg kommer – – –

Hon började strax, samma förmiddag, styra och ställa med att få allt i ordning till hans mottagande. Lät skura och lufta ut gästrummet bredvid hennes eget rum, hängde upp gardiner, satte in blommor och flyttade möbler – allt med en nervös, otålig och glad ifver, som förvånade hennes far.

Han förstod sig icke längre på henne. Hade hon då helt och hållet *glömt* Felix? – kunde hon verkligen glömma *så* fort? Eller hade hon kanske aldrig brytt sig om honom? – – – Alice hade inte kunnat svara på det sjelf, ifall han frågat henne. Hon visste bara, att all denna dunkla, obestämda och melankoliska tomhet, som så länge tärt henne, nu med ens, vid blotta vissheten om, att Georg skulle komma, hade förvandlat sig i en jublande, otåligt väntande längtan. Alltsedan Felix reste, hade hon förresten icke så ofta tänkt på honom – nu, när han ändå väl var borta, och hon *visste*, hon icke skulle se honom mera. Sjelfva resan hade, ända ifrån den der söndagen med den stela afskedsvisiten, då han så definitivt officielt tillkännagifvit den, sedan den första smärtsamma rörelsen gått öfver, väckt en slags matt förvåning hos henne. Hvarför i all verlden tog han då alltsammans så rysligt tragiskt högtidligt? sade hon en gång för sig sjelf, med en viss nykter, kall ovilja. Och hon blef plötsligt rädd, att folk skulle sätta denna hastiga afresa i förbindelse med henne, och hans många besök på Vårnäs, att de skulle “prata“ om dem. Nu, då faran väl var öfver, började hon tycka, att hon betydligt öfverdrifvit den och gjorde narr af sig sjelf, att hon kunnat vara så “fånigt“ sentimental och romantisk, – “en gammal, gift fru, kan tänka! – – Så’na fantasier!“ – – Hon kände sig ofta missnöjd – ett doft ironiskt missnöje, som hänsynslöst gick ut öfver allt hvad som rörde henne sjelf och isynnerhet hennes förhållande till Felix, och som hon aldrig brydde sig om att närmare tänka öfver grunden till. Öfverhufvud taget hade hon blifvit så besynnerligt slö och lat de sista veckorna, alltsedan Felix rest. Hon var till och med vårdslös med sin toilett och gick ofta i morgonklädning hela dagen.

Men en och annan gång dessa blida, ljumma Junikvällar, då hon satt allena, kände hon åter uppstiga inom

sig detta sällsamt varma medlidande, denna trånande och sorgsna ömhet, som hon känt den dagen Felix hade sagt henne farväl. Men denna känsla var nu mycket blekare, icke när så stark, så underligt allmän och utan egentligt föremål. Hon bara liksom tyckte, det var “synd om“ någonting.

Nu, när hon visste, Georg skulle komma, var alltsammans detta som bortblåst. Hon blef med ens skälmsk och liflig som förr, trallade och gnolade, hvar hon gick och stod – omöjligt kunde hon vara stilla, – och hade tusen nya funderingar och uppfinningar i fråga om rumdekoration och klädsel. Nästan en hel förmiddag tänkte hon på sin nya klädning hon skulle få; – “satin“, skref han – när det nu var grenadine, den stiligaste silkegrenadine! *Åh*, hvad de karlarne ändå förstodo sig litet på saker och ting!.. Och hon gladde sig barnsligt öfverlägset öfver, att han var så “dum“ – så *sött* dum. Hon öfvervägde allvarligt, hvilken hatt hon kunde bruka till den, och ångrade, att hon inte bedt Georg köpa ett par silkehandskar, som passade i färg, – – – plötsligt blef hon dödligt orolig för att sömmerskan skulle ha gjort vanligt snibblif, i stället för det luftiga veckade bluslif med bälte, hon hade beställt. Det gick hon och tänkte på, ända tills hon blef alldeles *säker* på, att när hon packade upp klädningen, skulle det första hon fick se, vara det snäfva, släta lifvet – hon *såg* det – hur det låg öfverst – – –

Hon ville inte följa med ned till järnvägen och taga emot Georg om kvällen, då han skulle komma. “Åhnej, pappa, res du – Jag blir hellre hemma – –

– Är du rädd? Hvad, Alice, är du rädd? – – – Han nöp henne i kinden och hon rodnade, blygt som en ung flicka, för hans skämt. Naturligtvis är hon rädd, den lilla – för alla de der menniskorna, som skall titta ut ur kupéerna, *se*, hur hon blir kysst.

– Ja, vet du hvad, pappa, Alice blef häftig. Det är ett vämjeligt bruk, det tycker Georg också, det *vet* jag. Men om han *inte* gjorde det – helsade på mig så der, menar jag, – så är jag alldeles säker på, att häradshöfdingskan och de andre strax skulle säga, att vi lefde som hund och katt – – –

– Att du *alltid* tänker på, hvad folk skall säga – – – Petite bourgeoise! – – –

Alice sysselsatte sig med att ställa i ordning tébordet så länge. Men hon var så nervös, att hon nästan inte kunde hålla ut dermed, – hvarannan minut tyckte hon, hon hörde vagnsbuller och sprang fram till fönstret för att se. När vagnen ändtligen kom, kunde hon icke förmå sig till att gå ut på trappan.

– Gå, Sofi, sade hon brådskande till jungfrun, som hjelpte henne med dukningen. Gå ut och tag emot grosshandlarens saker – – hon stödde sig lätt mot bordet, medan hon talade. Flickan stirrade på henne, – och plötsligt fattade hon sig och gick ut i förstugan.

– *Alice* – – – Goddag Alice – – hon kände, att han tryckte hårdt hennes hand, men hon såg inte upp på honom, när hon helsade. Välkommen, välkommen, Georg – – – Der var stim i förstugan och mycket trångt. Kusken flyttade in koffertar och saker; en af drängarne kom till för att hjelpa honom med dem uppför trappan. Sofi och en annan piga stodo och sågo på med hängande armar, och visste inte, hvad de skulle göra.

– Hvad du har mycket med – – – Alice började stapla upp småkolli’na på förstugubordet. Georg hängde öfverrocken på klädhängaren.

– Seså, Alice, gå du nu in med Georg – – – Var så god! Sakerna ställer jag nog om så länge. Brandt öppnade salongsdörren och stängde den igen efter dem.

– – – *Nå!* Skall du inte helsa *rigtigt* på mig, hva? – –

Han drog henne tätt intill sig och kysste henne våldsamt ett par gånger. Alice kände en plötslig lust att gråta, det ryckte omkring läpparne och hon slöt ögonen. “Älskade“, mumlade hon långsamt och innerligt. Älskade.

De sutto länge vid kvällsbordet de tre, – med armbågarne på duken, pratande, frågande – i *ett.* Alice var röd, litet nervös, hon skrattade ofta och glömde, hvad det var hon skulle säga. Hennes ögon hängde hela tiden vid Georgs ansigte, när han talade.

Hon tyckte, han såg så *stilig* ut – så helt annorlunda än de andre herrar hon hade sett på lång tid. Med hemlig stolt tillfredsställelse mönstrade hon honom från topp till tå – snittet på hans mörka cheviotkostym, den lilla uppstående franske kragen, klädeskängerna som sutto som gjutna öfver de höga spetsiga fötterna. Och så denna säkra, sjelfmedvetna grace i hvarenda rörelse, denna nobelt beherrskade, *civiliserade* stämma, – – – vid hvart ord han sade, vid hvar gest han gjorde, var hon stolt öfver honom. En gång böjde han hufvudet långt fram emot henne, en sned solstråle föll skarpt öfver ansigtet, de fina rynkorna kring ögonen trädde starkt markerade fram, – hon tyckte en sekund, att han såg så *gammal* ut – – – Men när han så drog sig in i skuggan igen – – – Åhnej, det var visst bara som hon *tyckte*, inte var *han* gammal. Hans ögon – hans kära, förtjusade ögon! – – – Att inte pappa kunde finna på att gå snart! Hon var så otålig, att hon suckade.

————

Georg och Alice voro ensamma. De sutto bredvid hvarandra på verandatrappan, – han ett trappsteg lägre ned än hon, med ena armen om hennes lif och den andra handen löst omfattande hennes, som slapt hvilade i knäet. Hans hufvud låg emot hennes bröst och hennes högra hand om hans nacke. Så hade de suttit länge, länge efter det samtalet dödt hän; blott då och då yttrade han ännu ett ord: ett intryck för ögonblicket, en lösryckt tanke, ett framhviskadt kärleksord. Hon svarade ingenting; hon satt helt stilla med blicken ut framför sig, – en och annan gång strök hon smekande handen öfver hans hår. Till slut sade han heller ingenting. Der var så tyst, så tyst, emellan dem – Junikvällens blida, skära tystnad.

Det var icke mörkt, blott en sval, blåaktig skymning, der marker och kullar höjdes och sänktes i svaga, dimmiga skuggningar, och björkarne tydligt tecknade sig med sina hvita, raka stammar, med sina stilla, orörligt hängande löf. Himlen var matt dunkelblå med en ljust sjögrön skiftning i vester ofvanför de bleknande violettröda skyar, som ännu dröjde kvar efter solnedgången. Två ensliga stjernor tindrade klart långt ifrån hvarandra – högt – högt uppe.

Alice satt med hufvudet tungt stödt mot den vildvinsklädda verandapelaren och stirrade rakt upp mot himlen. För en stund sedan hade hon varit så innerligt glad, så nästan ystert, intimt lycklig som hon ibland kunde vara det tillsammans med Georg. Och nu – – – – Hon satt och stirrade dit upp med sväfvande, obestämda tankar – tankar, som hon inte visste, hvar de kommo ifrån – ända tills hon plötsligt kände, hur det blef varmt och vått under ögonlocken, och tårarne sakta började rinna nedåt kinderna, utan att hon gjorde en rörelse för att torka dem af. Dämpadt och på långt afstånd, men likväl så genomträngande tydligt, hörde hon i denna stora stillhet alla aftonens summande, surrande, skällande, knäppande och prasslade ljud, hela den sofvande nattens omedvetna vakna lif. Så – liksom *bunden* af stämningen – satt hon och såg upp mot det vida, dunkelblåa hvalfvet, som blef så högt, så högt för hennes blick, och der de två stjernorna allt klarare lyste i tindrande, skimrande glans. Och plötsligt – med *ens* – i ett ögonblick, då hon tyckte, det var som om hjertat blef kallt och stort i hennes bröst, kände Alice öfverväldigande tungt och alldeles omedelbart, utan att räsonnera deröfver – blott såsom en bäfvan genom hela det innersta af sitt väsen – tillvarons dofva, ångestfulla, omätliga smärta.

Hon förnam hans arms smekande tryckning kring sin midja, den fuktiga värmen af hans hand kring sin, hon visste, att han med sitt öra kunde höra hvartenda slag hennes hjerta slog, – och hon kände sig ensam som i en öken. Hon älskade honom, som hon aldrig hade älskat någon annan, hon visste, att hon, åtminstone nu, i

detta ögonblick, beherskade hvar fiber i hans varelse, – och med hans kropp sluten intill sin i denna innerligt ömma omfamning kände hon sig så ensam, som låge der mil mellan honom och henne.

Hon såg hans ansigte intill sitt bröst – blekt i nattens bleka, skumma ljus – ögonlocken slutna och ett blidt, lyckligt leende omkring läpparne, – han anade icke ens, att *hennes* ögon nu voro fulla af tårar. *Det* tänkte hon på, hon tänkte så många tunga tankar. Hur smärtsamt vanmäktig var dock icke all ömhet, när två menniskor, som så innerligt hade lefvat sig in i hvarandras lif, som hon och Georg, som kände hvarandra så intimt, som älskade hvarandra så högt, – när de i ett sådant ögonblick kunde tänka och känna så milsvidt olika. Hon tänkte på, att märkt eller obemärkt, obetydande eller tragiskt vigtigt, skulle der för hvart älskande menniskopar alltid komma ett ögonblick, då den enes själ i hemlighet bygger upp skiljeskrankor mot den andres, då en af dem känner sig ensam om en smärta eller en fröjd, som han inte kan eller vill dela med den andre. De må anförtro hvarandra allt: hvar tanke, som födes i deras hjerna, hvart intryck, hvar känsla – det tjenar till intet; der kommer alltid en dag då den ene söker en blick i den andres ögon, han ej finner, då den ene säger något, som den andre ej förstår. Ty hvart band, som knytes, *måste* brista eller slappas, hvart förhållande, hur innerligt och älskogsvarmt det än är, måste en gång bli kyligt och tomt; – från första stund två händer mötas kan det förutsägas, lika visst och säkert som om ett barn i dess födelsestund, att också det skall dö. Och medan menniskorna gå och komma i ens lif – ut och in, som främmande i ett värdshus – så lefver hvar och en af dem det bästa af sitt lif i ensamhet. Det djupaste i hvar tanke tänker hon ensam, det innersta och finaste i hvar känsla känner hon ensam, det svåraste i hvar kamp kämpar hon ensam. Hon *måste* vara ensam och *kan* inte vara sig sjelf nog – – – Så tänkte Alice sin trista tankekedja om- och omigen, – med en dröjande, bitter, smärtsamt rufvande tillfredsställelse genomgick hon den åter och åter, och för hvar gång blef det henne mer och mer hopplöst klart, att detta – blott detta – denna förfärliga *ensamhet*, att den var lifvets stora grymma gåta och obarmhertigt tunga förbannelse.

Hon hade upphört att gråta och satt nu och stirrade ut i natten med tomma, torra ögon, som intet sågo, med ett sorgset, halft föraktligt, halft resigneradt leende. Hon tyckte, liksom hon stod så långt ifrån alltsammans, utanför lifvet, och hon ömmade sig sjukligt för sig sjelf och honom, som hon älskade, för hela verlden, som hjelplös vred sig under ett obotligt, evigt ondt. Hon kom att tänka så många sorgliga tankar; – hon tänkte på, när hon var ett litet barn och låg i tamburen med fingrarne i öronen för att slippa höra fadrens och modrens stämmor derinne; hon tänkte på Anna Saxes ögon, sådana som hon hade sett dem sista gången, på Mia Bruun, när hon fylde sjutton år – gråblek och tunn med sin snirpiga förlägenhet och svärmiska, naivt lycksaliga blick under Elins drift; hon tänkte på Nannys brådmogna, giriga nyfikenhet, hon tänkte på Berta Funcke och hennes gråhårige man, och hon tänkte på Felix. *Detta* var då lifvet? – – –

Georg såg upp – hans ögon voro fuktiga, och leendet var varmare, egendomligt nervöst. Är det inte besynnerligt? – – Han talade långsamt, utan inledning, liksom om hon redan länge hade följt med hans tankegång. Nu *längtar* jag ju så innerligt efter att ha dig igen, att du rigtigt skall vara *min* igen – – och ändå, du! – – – Jag tror, jag kunde sitta här hela natten och se på månen – som inte vill stiga upp – han försökte att skratta vid de sista orden. Så lade han armen fastare kring Alices lif och vände sitt ansigte helt upp mot hennes. Alice smålog obestämdt och slöt ögonen.

Ja, *detta* var lifvet! – Lust och smärta, jubel och gråt, ljuf smärta och bitter lust, jublande gråt och tårfyldt skratt! Hela hennes tunga stämning var plötsligt borta – som *blåst* väck, med flägten af hans andedrägt mot hennes ansigte. Hon kände sig med ens så ung, så sund, så rik i sin ungdom, hon hörde i ett ögonblick sitt eget hjertas slag, hon kände hur jämt och varmt blodet rullade i hennes ådror. Och handen, som hon strök öfver Georgs hufvud, *knöt* sig litet om nackhåret.

– Det är ändå herrligt, du, hviskade hon ned emot honom.

– Hvad? – – – deras läppar nästan rörde vid hvarandra, när de talade.

– Ah – alltsammans! – – Hon sträckte sig långsamt bakåt mot dörrpelaren, med armarne öfver hufvudet; han såg henne småle, och hennes ögon glänste.

Skyarne i vester bleknade och blånades mer och mer, natten smög sig stilla in i skymningen. Mörkret skälfde öfver träden, som dunkla tecknade sig mot den dunkla luften. Kyla slog upp ur jorden, och nattens fina dofter och nattens dofva tystnad fylde den fuktiga svalkan omkring dem.

De hade båda rest sig upp, och innan de gingo in, blefvo de ett ögonblick stående stilla, lätt stödda emot hvarandra, skuldra mot skuldra, och sågo in i mörkret.

Der ljöd en vaken fogelhonas lock från trädet bredvid – enstaka, blidt och klagande.

– Hör! sade Alice och vred litet på hufvudet. Stackare, hon är ensam – – –

De gingo långsamt in. Alice riglade glasdörrarne till verandan.